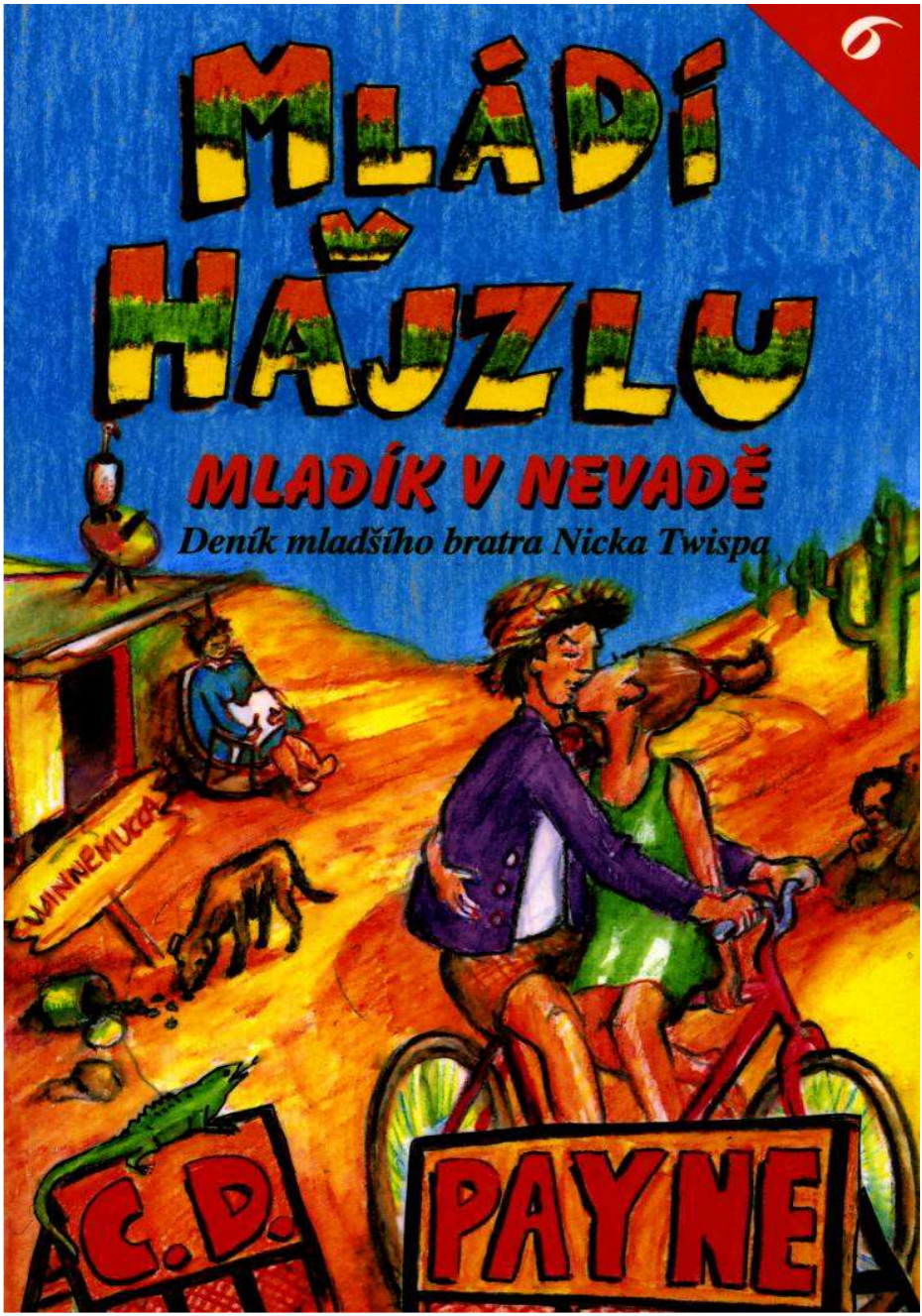

6
MLÁDÍ V HÁJZLU
MLADÍK V NEVADĚ
Deník mladšího bratra Nicka Twispa
WINNEMUCCA
C.D.
PAYNE

JOTA

6.

MLADÍK V NEVADĚ

C. D. PAYNE

MLÁDÍ V HAJZLU

DENÍK MLADŠÍHO BRATRA NICKA TWISPA

KNIHA ŠESTÁ

BRNO / 2006

© C. D. Payne, 2006
Translation © Tamara Váňová, 2006
Cover Illustration © Jiří Mičkal, 2006
© Nakladatelství JOTA, s. r. o., 2006

ISBN 80-7217-453-3

ČERVEN

SOBOTA, 18. ČERVNA

Právě je u nás na návštěvě Tyler Twisp. U nás, to znamená v našem bezútěšným čtyřmetrovým karavanu, kde žiju uprostřed nevadský pustiny s bábinou Wescottovou. Tyler to tady ve Winnemucce zbožňuje stejnou měrou, jako já to tu nesnáším. Určitě to pramení i z toho, že on je mohutná korba, která každý tři dny sežere tolik, co váží, kdežto já jsem intelektuál muší váhy s vybranýma chutěma a duchovníma aspiracema. Je to k nevíře, že mýmu svalnatýmu bratranci je teprv patnáct, kdežto já – pouhej stín v jeho šlépějích – oslavím v prosinci šestnáctý narozeniny. No, popravdě řečeno, jsem vlastně spíš jeho strýc, jelikož se narodil mý nevlastní ségře Joannii, ale připadá mi trochu nepatřičný mít synovce dvakrát tak velkýho, než jsem já sám, a tak se raději považujeme za bratrance.

Nevada se pyšní tím, že je tím nejliduprázdnějším státem USA. Tak například Winnemucca se nachází 264 kiláků východně od Rena a 565 kiláků západně od Salt Lake City. A mezitím se rozkládají hrozivě rozlezlý prostory plný hlušiny a vyzáblýho pelyňku. Ráj na zemi leda tak pro zajíce, ale nepřekonatelnej problém pro jakoukoli vyšší formu života, než je káně. Kdyby nebylo internetu, mozek by mi už dávno vyschl a odumřel.

Winnemuccu považuje za svůj domov skoro osm tisíc buranů, zatímco populace New Yorku převyšuje osm milionů. Podle zákona pravděpodobnosti jsem měl víc než tisícinásobnou šanci žít v onom supervelkoměstě než hnít v tyhle bohem zapomenutý díře. A bingo!

Navzdory veškerý nepravděpodobnosti tady tvrdnu v obytným karavanu, kterej je ke všemu ještě zaparkovanej mimo území města, oblíkanej chodím v hadrech ze sekáče, nemám do čeho ani do koho píchnout, holka v dohledu žádná, není kam jít a mý veškerý jmění činí 4 doláče 35 centů. Zatímco můj urostlej bráchanec – nadšenej milovník čistýho vzduchu a namáhavých cyklistických tras – si to užívá v přelidněným a zasmogovaným L. A. To mi od života připadá jako očividná nespravedlnost.

Teď musím na chvíli psaní nechat. Tyler si chce jít do školy nastřílet pár košů. Škoda že nemám kvér. To bych mu ukázal, jak skuteční chlapi střílejí koše.

NEDĚLE, 19. ČERVNA

Den otců

Uf, pěkná votrava. Bábina Wescottová mě přinutila zatelefonovat tatovi, z čehož nikdy nekouká nic příjemnýho. Je to děsnej mrzout. Jako bych já mohl za to, že mu tam kdesi v Oaklandu moje matka ustřelila kus genitálií? Jó, tak to vypadá, když se naplní ty nejhorší představy a úzkosti kastračního komplexu. Můj tata nikdy nebyl citově zrovna vřelej, ale od tý doby, co jsem začal mutovat, je ještě odtažitější. Tvrdí, že mluvím jako můj nevlastní brácha Nick – a tomu teda nemůže ani přijít na jméno. Netuším proč. Bábina se na téma poměrů v naší rodině nechce šířit. Říká jen, že co bylo, bylo.

Když jsem zavolal, tata se naštěstí zrovna chystal do práce, takže náš nesouvislej rozhovor byl milosrdně krátkej. Pracuje jako sekuriťák v jednom indiánským kasinu v Kalifornii kousek od Clear Lake. Zeptal se mě, jak se mám; odpověděl sem, že „nic moc“. Na otázku, jak se má, řekl, že „jako obvykle“. Zeptal jsem se ho, jestli dostal mý přání; řekl, že si pro poštu chodí jednou za měsíc. Zeptal jsem se ho, jestli přijede; řekl, že „možná na Vánoce, ale ať se na to moc netěším“ (jako kdybych neměl nic lepšího na práci, než se toužebně třepat na toho chcípáka, jehož alimenty se objevují s pravidelností Halleyovy komety).

Zavěsil jsem a předal upocený sluchátko Tylerovi, který si pak tři čtvrtě hodiny vesele poklábosil se svým taťkou v Los Angeles a skončil se slovy: „Mám tě moc rád, tati.“ Dost neuvěřitelný, zvlášť když vememe v úvahu, že mluvil se svým nevlastním otcem. Možná v tom to je. Co když děcka můžou mít srdečnej a láskyplnej vztah s otcem jen tehdy, když s ním nejsou spřízněný?

Tyler, stejně jako všichni Twispové, je strašně soutěživej typ. Dnes probíhá už druhej den prvního ročníku soutěže Ptákohoňka Wescott versus Twisp. V každou celou se odebereme za zrezavělou boudu v zadní části parkoviště a honíme kdo s koho. První, kterýmu se nepostaví nebo nevyloudí ani kapku, prohrává. Zatím je to celkem nerozhodný, až (bohužel) na tu velikost. V tomto ohledu Tylerovi zoufale závidím. Ten jeho je fakt dělo. Neustále do něj hučím a snažím se ho přesvědčit, že je abnormálně přerostlej a že s ním bude mít potíže, protože se mu nikdy nepodaří najít holku, do který by se vešel, ale on se jen směje a bezstarostně si ten svůj obří nástroj strká zpátky do gatí. Tyler svý mamě slíbil, že začne sexovat, teprve až mu bude šestnáct, takže to ještě s žádnou ze svých mnoha ctitelek nedotáhl až do konce. Jen je nechá, aby mu ho hladily a zdokonalovaly se v orálních technikách. Jó, to kdybych já měl takovýhle štěstí! Akorát v šestý třídě jsem chodil s jednou holkou a dál než k experimentální líbačce jsme se nepropracovali. Consueliným rodičům vadilo, že se stýká s nekatolickým bělochem, a tak ji přinutili, aby se se mnou rozešla. Věřili byste tomu? Copak si fakt představovali, že se ve dvanácti vemem a pořídíme si bandu protestantskejch míšenců?

Když už je řeč o neplnoletých nevěstách, donesly se ke mně zvěsti, že můj nevlastní brácha Nick byl v mým věku krátce ženatej. Moc tomu nevěřím. Zeptal bych se ho, kdybych se s ním náhodou potkal, ale ještě nikdy se tu nestavil a na moje maily odpovídá jen málokdy. Je slavným žonglérem v Las Vegas a vede spokojenej a natolik společensky náročnej život (viz časopis People), že nemá potřebu špinit se s chudejma příbuznejma z lontu. Ale dárky k Vánocům/narozeninám posílá. Nojo, narodil jsem se 25. prosince, a

to taky vysvětluje to mý přiblblý jméno: Noel Lance Wescott. Žádná velká sláva, to uznávám, ale aspoň že to není Twisp.

PONDĚLÍ, 20. ČERVNA

Další sportovní triumf pro Tylera. Musel jsem to dneska ráno vzdát. Sice se mi ho ještě jakž takž podařilo postavit, ale byl tak rozbolavělej a odřenej, že se s ním dál manipulovat nedalo. Oba jsme se s Tylerem shodli na tom, že po dvou a půl dnech nepřetržitý masturbace z nás veškerej zájem o sex vyprchal. Je to pro nás pro oba velmi nezvyklej stav. Při mé smůle čekám, že se na mě dneska vrhne nějaká mařena a já budu nucen tuto jedinečnou životní příležitost odmítnout. Vetřel jsem si do zaníceného údu babčin krém od Avonu, a když nic jinýho, tak mám aspoň ten nejvoňavější nástroj v celým městě.

Stavil se tu můj kámoš Carlyle Bogy se vzduchovkou, a tak jsme se všichni tři vydali roklí za karavanem a střídali se ve střílení na všechno, co se hejbalo. Myslím, že Tyler trefil ještěrku. Carlyle sebou furt škube, pročež je asi tím nejhorším střelcem v celý zemi. Svý rozsáhlý neurologický poškození si uhnal jako batole v otcově tajný laboratoři na výrobu methamfetaminu. S největší pravděpodobností trpí také fetálním alkoholickým syndromem, kterej mu zas zařídila jeho matka svým věčným chlastáním. (Tohle všechno jsem zjistil z kartotéky důvěrných informací, když jsem brigádničil v kanceláři školy.) Carlyle teď žije u pěstounů, protože oba jeho rodiče sedí. Je to už pátá pěstounská rodina, ale zdá se, že s touto sadou pronajatých rodičů to celkem jde, protože Greenovi jsou docela pokroková a Carlyle navíc už skoro překonal období svý fascinace ohněm. Po nějakou dobu totiž nepřetržitě udržoval v pohotovosti místní požární sbor. Dodnes si tyká se všema hasičema ve městě.

Bábina telefonicky objednala pizzu, ale Carlyla na večeři nepozvala. Štve ji, že si k nám chodí do koupelny brát z lékárničky prášky. Je mu úplně jedno jaký, kdežto bábina, která si sem tam ráda přihne, teď říká, že se bojí si jen čuchnout k flašce ze strachu, že se

ráno probudí s opicí a v celým karavanu nenajde jedinou tabletku aspirinu. Sledovali jsme středně násilnický video a přišívali flitry. Babča dřív pracovala jako kadeřnice, ale pak strašně ztloustla a její diabetický nohy odmítaly vydržet to mnohahodinový stání. Když umřela její sestra (teta Deb), bábina po ní zdědila tohle sedavý zaměstnání: šije na objednávku úbory pro tanečnice, striptérky a stepařky. Znamená to nekonečný našívání drobných flitrů, korálků a umělých diamantů na lesklý nebo průhledný látky. Někdy po večerech jí při televizi pomáhám. Dost nuda, ale bábina mi platí 25 centů na hodinu. Prachy nic moc, ale kolik děcek se může pochlubit tím, že za koukání na bednu dostává zaplaceno?

Člověk by si myslel, že takový veliký chlapisko jako Tyler si přece s jehlou a nití nemůže rozumět. On však k tomu přistoupil jako k další soutěži a opět mě zašlapal do prachu. Během tří hodin pokryl celý živůtek baletních šatiček pro trpasličí stepařku dokonale pravidelnýma řadama růžových flitrů. Babča byla tak unesena, že mu za to zalepila celej dolar.

Pokud vás zajímá, kde Tyler v našem přecpaným karavanu o dvou ložnicích spí, pak na hrbolatým gauči. Moje postel není pro dva dost velká, přestože jsem ochoten se maximálně uskrovnit, kdyby sem náhodou zavítala Uma Spurlettiová, tak by se tam pro ni místečko našlo. Je to ta nejúžasnější holka v celý historii severní Nevady a vrývá mi hlubokou rýhu do mozku od prvního dne, kdy se sem minulej rok přestěhovala. Její otec je spoluvlastník kasina s hotelem Silver Sluice ve středu města. Netuším, jestli je mafián, ale ze spolehlivých zdrojů vím, že je to Ital. Mám za to, že mě jeho dcera považuje za EPI (extrémně podivný individuum). Je fakt, že se příliš s místní elitou puberťáků nestýkám, ale na rozdíl od těch domýšlivejch kreténů nejsem úplně vylízanej. Tímto směrem se nesmím nechat dál unášet, protože naprosto nejsem v kondici, abych mohl na Umu Spurlettiovou myslet.

ÚTERÝ, 21. ČERVNA

Další slunný den uprostřed pouště. Nadmořská výška je tu přes tisíc čtyři sta metrů, což – jak připomínám Tylerovi – je mnohem výš než cokoli v jeho rodným L. A. Předstírá, že nechápe smysl těchto narážek, ale já dobře vím, že těžko nese, když není jednička, ať už je to v čemkoli. Bábina mu právě upravovala vlasy kolem uší, když se u nás stavila Stoney Holtová na svůj pravidelnej chlapeckej zástřih. Jmenuje se ve skutečnosti Claudia, ale kdokoli ji takhle osloví, může čekat baňu mezi oči. Jejím snem je být lesbička, ale v počtu přítelkyň je na tom ještě hůř než já. Nemá ani tajnou ctitelku, protože na všechny holky ve městě pohlíží s hlubokým opovržením (kteroužto laskavost jí stejnou měrou všechny do jedné oplácejí). Až do loňského roku to bývala nehezká a obtloustlá koc, ale pak během několika měsíců prodělala její anatomie tajemnou metamorfózu. Má teď dokonalou postavu, kterou se snaží maskovat plandavýma gatěma a mohutnýma vytahanýma trikama s vulgárními nápisy. S odlivem štěněcího tuku se jí pod světlou kůží bez jediný vady objevily klasicky tvarovaný lícní kosti. Bábina říká, že Stoney by mohla být krásná jako modelka, kdyby se tak zoufale nesnažila vypadat jako Mickey Rooney ve filmu Men of Boys Town.

Stoney vypadala překvapeně, že u nás vidí Tylera, přestože jsem jí nejmíň dvakrát říkal, že k nám má přijet. Taky se začervenala, když na ni Tyler promluvil, což je u ní naprosto nečekaná reakce.

„Posaď se," řekla bábina. „Hned se ti budu věnovat."

Moje bábrle se k těm několika málo lidem, co se k ní chodí stříhat, chová jako ke skutečnejm zákazníkům, přestože za to neplatí. Stoney se rozvalila na gauč a začala listovat v časopisech na stolku. Její potrhaný triko oznamovalo: „Chcípni dřív, než ti k tomu pomůžu."

„Už ste viděli posledního Playboye?" zeptala se.

„Tak takový svinstvo mi nesmí přes práh," smála se bábina.

„Založili sme s Tylerem vlastní pouliční gang," povídám. „Nechceš se k nám přidat?"

Stoney hodila na konferenční stolek svý zaprášený bagančata a zamyslela se. „A kdo by tam ještě byl?"

„Zatím akorát Carlyle.“

„To je pako… Tak jo. Du do toho s váma.“

„Jen si dejte pozor, abyste se nenamočili do nějakýho průšvihu,“ napomínala nás bábina.

„Noel Svatý?“ ušklíbla se Stoney. „Ten by nemoh, ani kdyby se sebevíc snažil.“

„Jen nezapomeň,“ obrátila se bábina na mě, „že tvůj táta je ochránce zákona.“

Jak bych mohl zapomenout! Vždyť silnější motiv k zločinu už snad ani neexistuje.

19.45 V našich plánech pouličního gangu jsme se posunuli o kousek dál. Budeme si říkat PRD, aby bylo jasný, že jsme z předměstí. Líbí se nám ten drsňáckej podtón, i když v našem městě lze jen obtížně identifikovat jeho střed, natožpak nějaký předměstí. Původně byla barva našeho gangu žlutá a přísahali jsme si, že budeme nepřátelé na život a na smrt s každým, koho uvidíme v červený nebo modrý. Toto rozhodnutí si vynutilo okamžitou návštěvu sekáče U Zlatýho orla, kde se ale ukázalo, že nabídka oděvních svršků této barvy je značně skrovná. Tak jsme se usnesli na hnědý, což – jak komentovala Stoney – je mnohem chlapáčtější volba. Nejsem si tak jist. Teď jsem navlečenej od hlavy k patě ve fujtajblový hnědi a připadám si jako člen deratizační čety.

Když jsem dokončil svou barevnou přeměnu na zločince, zeptal jsem se Stoney, jak vypadám.

„Jako hovno,“ znělo její výstižný hodnocení.

Škoda, že vhodnejch barev je tak málo. Když už je to tak, jak je, a červená a modraje už zabraná, pak už zbývá jen zelená (proč nevypadat jako hipísácký objímači stromů), fialová (jako tlustý baby po padesátce, upozornila nás Stoney), oranžová (móda sedmdesátých let), růžová (vražte do mě kudlu, páč si zasloužím zemřít) nebo bílá (přece taky natíráme domy). Možná to je ten důvod, proč – stejně jako my – musel nakonec Mussoliny pro ty svý fašouny zvolit taky hnědou.

Co se týče tajných znamení našeho gangu, pořád ještě na nich pracujem, ale možná bude stačit, když mírně nastylizujeme některou z Carlylových složitějších cukatur.

Dnes o půlnoci přijdou na řadu hrůzostrašný iniciační rituály. Tahle hněď má tu výhodu, že na ní aspoň nebudou tolik vidět krvavý stříkance.

STŘEDA, 22. ČERVNA

Včera v noci došlo k šokujícímu odhalení. Celej můj život se obrátil vzhůru nohama. Sešli jsme se v dohodnutej čas v opuštěným hipísáckým autobusu na konci štěrkový cesty. Na tomto místě jsem se před hodně dávnem neúspěšně pokusil, poprvé a naposled, osahávat holku (svůdnou, ale plachou Consuelu). Vzali jsme si s sebou jednu svíčku a velkou flašku, kterou čubl Carlyle z domácího baru svýho pěstouna.

„Tak jdem na to," řekla Stoney, zapálila svíčku a horkým voskem ji připevnila k zrezavělý podlaze. „Každej si musí třikrát nonstop zhluboka loknout. Ty budeš první, Noele Potížisto."

Odšrouboval jsem láhev a přičuchl. Jemně to zavonělo chlastem. Sakra, moje avonová ústní voda voní teda mnohem silnějc než todle. Zhluboka jsem si třikrát přihnul a snažil se nechcípnout přímo na místě, zatímco si ohnivá tekutina propalovala cestu mýma vnitřnostma.

„Super," zalapal jsem po dechu a předal flašku Tylerovi.

Nalil do sebe tři obrovské loky a utřel si pusu hřbetem ruky.

„Moooc good, amigo," říhl si. „Neznám nic lepšího než pořádnej hlt tequily."

„To rád slyším," zaškubal sebou Carlyle, „ale tenhle chlast je vodka."

Takže jsme slopali vzdálenýho příbuznýho francouzskejch hranolek. Trocha kečupu by tomu možná neuškodila.

Stoney spolkla svůj podíl bez velkejch řečí a podala láhev Carlylovi, který svýmu už tak otrávenýmu organismu dodal další

dávku jedu. Nezdálo se, že mu to dvakrát vadilo. Pak opět podal láhev mým směrem, vytáhl macatej kapesní nůž, z kterýho vybral tu největší čepel.

„Tak kde se budem řezat?“ chtěl vědět.

Zlověstná otázka. Ještě pořád jsem se cítil příliš střízlivěj, než abych se pouštěl do sebemrzačení. Váhavě jsem upil z flašky. Zážitek z tohodle sajrajtu se ani opakováním nedostavil.

„No, měli bysme se říznout tam, kde to bude nejvíc vidět,“ prohlásila Stoney. „Tak třeba na tváři.“

Carlyle souhlasně pokýval, ale návrh mezi ostatními členy gangu podporu nezískal.

„Mám v plánu stát se sportovním komentátorem, až toho jako profík nechám,“ vysvětloval Tyler. „Potřebuju si tudíž pro kamery udržet vizáž.“

„Sráči,“ odpověděla Stoney. „A jaká je tvoje výmluva, Noele Bezkoulý?“

„Já zas zvažuju, že se pustím do šoubyznysu jako můj brácha Nick,“ lhal jsem. „Tvář zohyzděná jizvama by mě v tyto profesi značně znevýhodnila. Ale znám lepší rituál pro vytvoření věčnejch pout než se navzájem rozpárat.“

„Jestli má Stoney svý dny,“ navrhl Carlyle, „mohli bysme se na ní vystřídat.“

„Tak o tom si nech zdát, špinavce,“ odpověděla.

„A co navrhuješ ty?“ obrátil se ke mně Tyler.

Ucpal jsem jazykem láhev a předstíral hlubokej lok. Pak jsem předal flašku Tylerovi. „Tak víte, co uděláme? Svěříme si svý nejhlubší a nejtemnější tajemství.“

„Hej, co by to mělo jako bejt? Copak jsme v nějakým holčičím spolku?“ pohrdavě odfrkla Stoney.

„Já bych jedno tajemství měl,“ řekl Carlyle a hrál si s nožem. „Někdy slyšim v hlavě divný hlasy a ty mi řikaj, co mám udělat. Dost hrozný věci.“

Carlyle teda umí podělat každej iniciační rituál gangu.

„Hej,“ řekl jsem. „Až zase uslyšíš ty hlasy, nechceš se se mnou poradit dřív, než něco provedeš?“

„Jasně, Noele.“

„Tak jo,“ pokračoval jsem. „Je tohle tvý nejhlubší tajemství?“

„No, ještě taky vím, kam fotr zahrabal to tělo.“

Předtím než zabásli pana Bogyho (Carlylova otce), zmizel za záhadnejch okolností jeho parťák z laboratoře.

„Ale když vám to řeknu,“ namítl Carlyle, „jistí moji příbuzní vás pravděpodobně budou muset sprovodit ze světa.“

„Tak já za sebe to raději vědět nechci,“ řekl jsem. „No a co ty, Stoney? Jaký je tvoje nejhlubší tajemství?“

Převzala flašku od Tylera, vzpurně se na něj zadívala a zhluboka si přihnula. „Tak když to chcete vědět, milé dámy, jsem lesba.“

Teď byla řada na mně, abych ji zpražil. „Mluvíme o tajemství, Stoney. Tak o tomhle si přece cvrlikají vrabci na střeše. Budeš se muset víc snažit, jestli chceš k nám do party.“

Zamyslela se. „Tak jo, ale jestli se to někdo dozví, pak vám rozkopu prdel.“

„Nikdo se to nedozví, Stoney,“ ujistil jsem ji. „Vždyť o to právě v partě jde. Po dnešní noci si budeme blíž než rodina.“

„Ne že by to bylo zas tak moc,“ řekla a znovu se napila. „Takže tady je můj příběh. Minulej měsíc sem byla s mámou v Renu. Šly sme tam do obchodňáku a zastavily se v kosmetice. Očuchaly sme tam všechny ty parfémy a další sračky. Pak sem se tam nechala zmalovat.“

„Teda,“ sykl jsem. „Fakt?“

„Fakt. Nekecám. Pak sem se na sebe koukla do zrcadla. Bylo neuvěřitelný, jak sem vypadala. Jako ňáká zasraná filmová hvězda. A to si celej svůj život zvykám na myšlenku, že su ošklivější než Carlylova prdel.“

„Vypadáš úžasně, Stoney,“ ujistil jsem ji.

„Přefiknu tě, než bys řekla švec,“ přidal se ke mně Carlyle.

„To bys nepřežil,“ odpověděla. „No a od tý doby nevím, co si o tom mám myslet. Su z toho zmatená. Dokonce si už vůbec nejsem jistá, jestli su furt ještě na holky.“

„No teda!“ moje překvapení bylo nelíčený. „To myslíš vážně?“

„Jo. Řekla bych, že sem z toho úplně vedle.“

Všiml jsem si, že už se na Tylera nedívá.

„To je teda síla, Stoney," řekl jsem. „Takže je docela možný, že tě brzy uvidíme v šatičkách."

„To doufám, že ne," odpověděla. „Ale od tý doby se už staly i podivnější věci."

„Hm," řekl jsem a pomalu se dostával k jádru jejího sdělení. „A tady bratr Tyler tě přitahuje?"

Znovu si lokla. „Nevím, Noele. Děje se něco divnýho."

„Bratře Tylere," obrátil jsem se na oslovenýho. „Seš ochotnej pomoct bratrovi Stoney?"

„Určitě. Co bych pro bratra měl udělat?"

Zamyslel jsem se. „Myslím, že byste si to měli rozdat."

Zadíval se na ni pochybovačně, ale v duchu spolupráce členů party zamumlal zdvořile „Tak jo."

„No, jen se moc netěš," řekla.

„Takže vyhlašuju pětiminutovou přestávku," oznámil jsem. „Vy dva běžte dozadu a vyřiďte si to. Ale majzla na hady a škorpiony."

Stoney s Tylerem opustili osvětlený kruh a odešli do tmy zadní části zaprášenýho autobusu. Už léta jsem se s žádnou holkou nelíbal, ale myslím, že tentokrát jsem svýmu bratranci nezáviděl. Carlyle si přihnul z flašky a hrál si s nožem.

„Je v Bluebird Canyon, Noele."

„Co tam je?"

„To zatracený tělo."

„Neříkej mi to, Carlyle! Proboha, už ani slovo!"

„Soráč, Noele. Nemyslíš, že bysme si to taky mohli rozdat?"

„Zbláznil ses?"

„Jen se tak ptám. Ještě sem si to s nikým nikdy nerozdal. Holky se mi vyhýbaj jako moru."

„Víš, asi bys měl bejt k holkám trochu diplomatičtější, Carlyle. Jsi trochu příliš přímočarej. Vím, že holky jako Uma se necítí zrovna nejlíp, když jim očumuješ kozy."

„Ha, a já myslel, že právě na to je maj."

„No, to je pravda, ale musíš k tomu přistupovat trochu taktnějc."

Zezadu se nic neozývalo. Žádný vzdychání ani vrzání per. Ale já věděl, že kousek odtud se v experimentální vášni setkávaj dva páry vzrušenejch rtů. Možná že došlo i na dotyky. Vůbec by mě nebylo napadlo, že během iniciačního rituálu naší party se mi dostaví tak silná erekce. Upravil jsem si kalhoty a přihnul si vodky. Díkybohu jsem ji konečně začal trochu cítit v hlavě. Byla by to tragédie zjistit, že člověk je vůči alkoholu imunní.

„Myslíš, že mě pak Stoney veme jako dalšího v pořadí?“ zašeptal Carlyle.

„Na tvým místě bych s tím nepočítal. Holky v daným období většinou milujou jen jednoho borce. Je to dáno geneticky. To proto, aby kmen věděl, kdo je otcem dítěte.“

„To chceš říct, že tam souložej?“

„Ale nee, Carlyle. Uklidni se. Dej si ještě trochu vodky.“

„Tak to já rád.“

Nakonec se tam vzadu začalo něco hejbat a oba milenci se vrátili na svý místa u svíčky.

„Tak jaký to bylo?“ šklebil se Carlyle.

„Určitě lepší než se s tebou líbat,“ usadila ho Stoney. „Teď je na řadě Noel. Tak jaký je tvoje tajemství?“

Čekal jsem sice podrobnější zprávu, ale došlo mi, že to celé později uslyším ještě v Tylerově podání. Zapátral jsem ve svý duši po temnejch tajemstvích.

„Tak jedno by tu bylo. Myslím, že miluju Umu Spurlettiovou.“

„To je teda tajemství,“ posměšně to okomentovala Stoney. „To je asi tak velký tajemství jako fakt, že ta nafrněná holka by ti nedala ani kapku potu ze svýho draze zaplacenýho nosu.“

„Uma nemá předělanej nos,“ protestoval jsem. „Její nos je od přírody dokonalej.“

„Je to bohatá mrcha, Noele,“ pokračovala Stoney. „Nosí hlavu tak vysoko, že by si vůbec nevšimla, ani kdyby ti pták vystřelil z kalhot jako raketa a tys jí padl mrtvej k nohám.“

Stoney to zas přehání. Nevěřím, že bych byl zas až tak neviditelnej.

„Uma je jen trochu nepřístupná,“ nesouhlasil jsem. „Je to pro holku těžký, když je ve městě nová.“

„Ale co já slyšel, ve společnosti Sloana Chandlera zas až tak nepřístupná není,“ dodal Carlyle.

„To je lež,“ řekl jsem. „V každým případě ale Sloan bude celý léto jezdit někde na plachetnici.“

Samozřejmě bych byl raději, kdyby byl Sloan celý léto ve válkou rozervaným Iráku, ale výlet po moři bude muset stačit. Od tý doby, co o ni v druhým pololetí začal projevovat zájem, se modlím, aby ten jeho bohatej doktorskej papínek přitáhl z nemocnice domů nějakýho nakažlivýho mikroba. Zatím by to nemuselo být nic smrtelnýho, ale já jsem pružnej. Tragický utopení by to klidně mohlo nahradit.

„Sloan Chandler je týpek, nad kterým by zaváhala kdejaká lesba,“ přidala se Stoney. „My ale všichni víme, že ses Umou posedlej. To by chtělo nějaký lepší tajemství. Sem s ním.“

„To je ale fakt všechno, co mě napadá.“

„Už si někdy viděl svou mámu nahou?“ zeptal se Carlyle.

„Ts. Svou matku jsem v životě viděl dvakrát a pokaždý v soudní síni za plnýho oblečení.“

„A když si ho honíš, nepředstavuješ si u toho kluky?“ chtěla vědět Stoney.

„No, když sem byl malej, trochu sem se styděl, když sem se vzrušoval při sledování Mr. Rogerse.“

„Fuj, to je ale pěkně zvrácený,“ prohlásila. „Jenže na tajemství to nestačí.“

„Nepočuráváš se třeba někdy v posteli?“ zeptal se Tyler, kterej znal odpověď na tuhle drzou otázku předem.

Zamračil jsem se na toho zrádce. „No, kdysi ano. Když jsem byl ještě děcko.“

„A kdy ses naposled počural do postele?“ trvala na přesný odpovědi Stoney. „A nelži!“

Další nejapně osobní otázka.

„Hm, tak to už je pár měsíců.“

„Jak nechutný,“ zvolala Stoney. „Tvou matraci bych zblízka vidět nechtěla. Fuj!“

„Není to tak hrozný,“ poznamenal Tyler. „Paní Wescottová přes ni dává igelit.“

„Uvaž si ptáka na uzel,“ navrhl Carlyle. „Mně to pomáhá.“

„Uvázat si ptáka na uzel – to přece nejde,“ zapochyboval Tyler. „To neumí nikdo.“

„Chceš se vsadit?“ chtěl vědět Carlyle. „O kolik se chceš vsadit, chytrolíne.“

„Vsadím se o pět babek, že to nejde,“ trval na svým Tyler.

Carlyle vstal, stáhl si kraťasy a neuvěřitelně umolousaný spoďáry a – k velkýmu překvapení zbývajících členů gangu – svázal svýho dlouhýho a lesklýho ptáka do úhlednýho uzlu.

„Panebože,“ na víc se Tyler nezmohl.

„To je hodně rychle vydělanejch pět babek, řekla bych,“ okomentovala to Stoney.

Tyler vytáhl peněženku a předal Carlylovi sjednanou hotovost.

„Nechceš si šáhnout, Stoney?“ šklebil se Carlyle.

„Fuj. Teď už určitě vím, že su lesba. Dej tu odpornou věc pryč, ať se můžeme dozvědět Tylerovo velký tajemství.“

Carlyle se rozvázal, zapnul si poklopec na zip a všichni jsme se nedočkavě obrátili k Tylerovi.

„No, moje nejhlubší tajemství se týká jedné osoby, která je tu s námi. Fakt nevím, jestli ho mám prozradit.“

„Proč ne?“ chtěla vědět Stoney.

„Pokud se to ale dozví moje máma, zabije mě.“

„To tajemství se zřejmě týká mě,“ usoudil jsem. „Ale máš mý svolení. Tak co je to za tajemství?“

„Nebudeš toho litovat, Noele?“

„Ven s ním.“

„Tak jo, Noele, ať je po tvým. Tvůj otec není Laňce Wescott. Ale můj děda George Twisp. Ty a moje máma jste sourozenci.“

Tomuhle hrůznýmu odhalení jsem naprosto nebyl schopen uvěřit. Ani na moment.

„Tomu nevěřím,“ řekl jsem. „Když jsem se narodil, byli už dlouho rozvedeni. Byla provdaná za Laňce Wescotta.“

„To je fakt, Noele. Akorát že se tvoje máma a její bývalý manžel naposled sešli a ona s ním náhodně otěhotněla.“

Můj vodkou zatemnělej mozek se roztočil na plný obrátky. Je to šok slyšet, že jste byli nechtění a neplánovaní, ačkoli tento aspekt mě zas až tolik nepřekvapil. „Jak to všechno víš, Tylere?“

„Jednou v noci jsem byl vzhůru a zaslechl jsem mámu, jak to probírá s mým nevlastním otcem. Je to pravda, Noele. Jsi Twisp a ne Wescott.“

„Panebože, takže já sem tvůj pokrevní strýc!“

„Sakra, hned mě napadlo, že tu něco nehraje,“ řekla Stoney. „Nepodobáš se žádnýmu Wescottovi, kterýho jsem kdy potkala. Už jen tím, že nejseš tlustej.“

To je pravda. Při rodinných sešlostech jsem jedinej Wescott, pod kterým nevrže dřevěná podlaha.

ČTVRTEK, 23. ČERVNA

Můj první celý den člena pouličního gangu a možná i stoprocentního Twispa. Na duševním klidu to teda moc nepřidá. Možná by mi bylo líp, kdybysme se včera v tom autobusu byli jen navzájem podřezali. Pokud jsem skutečně Twisp, proč posledních patnáct a půl roku žiju s bábinou Wescottovou? Co když opravdu nejsem spřízněnej s žádným z Wescottů? Pokud je tomu skutečně tak, proč se pak ale tolik roků podílejí na výchově kukaččího twispovskýho mláděte?

Aspoň teď chápu, proč je můj „tata“ tak odtažitej. Že bych nakonec s tím debilem vůbec nebyl pokrevně spřízněnej? Možná mu můj hlas spíš než Nicka připomíná George Twispa. Ale kdo je vlastně ten George F. Twisp, díky jehož neopatrnosti jsem spatřil světlo tohoto světa? Tyler mi moc nepomohl. Svýho dědu viděl jen párkrát a pamatuje si ho jen jako protivnýho starocha, kterej strašně smrděl. A jako by toho nebylo dost, je skoro plešatej! Teď mám k tomu všemu ještě další starost.

Když už jsme u těch mužskejch hormonů, Tyler pokusy uvázat si ptáka na uzel vzdal. Usoudil, že má sice odpovídající délku (i soutěživýho ducha), ale že je bohužel moc macatej (já bych chtěl mít jeho problémy). Řek jsem mu, že pokud chtěl mít tužkovitýho ptáka, měl v dětství víc olizovat olovnatý nátěry. Pokud si dobře vzpomínám, bývala to Carlylova oblíbená laskomina dřív, než začal chodit do školy.

Můžu teď v klidu doplnit svůj blog, protože můj synovec si šel zaplavat do bazénu se Stoney Holtovou. Jde o bezprecedentní událost, a to ze dvou důvodů. Zaprvé, je to Stonina první schůzka s klukem (vlastně s kýmkoli). Zadruhé, jde o její první veřejný vystoupení v plavkách od tý doby, co získala svý dynamický křivky. Mimochodem, Tyler se nechal slyšet, že umí docela sexy líbat. Taky říkal, že budem muset obnovit naši soutěž Ptákohoňku, pokud má jejím půvabům odolat. Co já bych dal za trochu toho jeho magnetismu, kterým přitahuje holky. I přesvědčený lesby jsou z něj uvařený.

15.47 Před chvílí jsem zahlíd Umu Spurlettiovou! Zářila obzvlášť slušivou letní barvou (tihle Taloši se fakt umí opalovat). Zřejmě mě neviděla, protože přešla na druhou stranu ulice dřív, než se mohly naše cesty zkřížit. Doufám, že můj čistě hnědej vohoz nezpůsobuje, že splývám s okolím tak, že bych byl v pouštní krajině úplně neviditelnej. Chtěl jsem na ni přátelsky na dálku zahalekat, ale na poslední chvíli jsem nenašel dost odvahy. Překvapilo mě, že i když byla oblečená jen v modrým, necítil jsem nutkání ji napadnout (jedině snad, obávám se, sexuálně). Je to zvláštní, že pouhý pohled na druhou lidskou bytost může být pro nervový systém tak stimulující.

Všiml jsem si, že někdo posprejoval celej střed města klikyhákama, který připomínaly nápis „PRD“. Roztřesenej rukopis napovídá, že autorem je nejspíš Carlyle. Předpokládám, že člověk by mohl cítit jistý uspokojení při pohledu na záplavu milovaných symbolů svý party, ale graffiti mě odjakživa znervózňují. Mají pro mě nádech primitivizmu a nezákonnosti. Musím si neustale připomínat, že jsem členem pouličního gangu a ne nějakej skaut.

Nedá se nic dělat, ale musím si najít nějakou letní brigádu. Nemůžu už finančně vysávat bábinu, zvláště teď, když možná ani nejsme spřízněný. Ale co bych tak mohl dělat, aby z toho bylo dost peněz a zároveň aby mi to úplně neumrtvilo ducha? I na takovej středně slušnej džob, jako je servírování kávy u Starbucků, je nutný, aby člověku bylo šestnáct.

18.12 Tyler už je z rande zase zpátky. Říkal, že Stoney vzbudila značnej rozruch, když se vynořila z šatny na plaváku ve svítivejch oranžovejch bikinách. To minimum, co zůstalo na představivosti, si kluci u bazénu očividně rychle doplňovali. Všem spadly čelisti, když si rozložila ručník vedle Tylera a nechala se od něj láskyplně natřít opalovacím krémem. Tyler hlásí, že se „měli skvěle“, přestože musel párkrát vstát a vyděsit bandu místních kreténů kvůli jejich nemístným poznámkám. Dnes večer se zase mají sejít v autobusu s tím, že budou trénovat další líbání. Kdybych byl co k čemu, zavolal bych Umě a pozval ji do čtverky. Ale v tomto ohledu jako bych se spíš podobal svýmu bývalýmu tatovi.

PÁTEK, 24. ČERVNA

Dusím se závistí a žárlivostí. To z člověka udělá, když se musí pohybovat ve společnosti pohlednýho, mužnýho synovce. Včera v noci to skoro dotáhl až do konce. Stoney byla víc než svolná – dokonce si přinesla vlastní prezervativy. Ale Tyler musel odmítnout kvůli tomu debilnímu slibu, co dal svý všetečný matce. Museli se teda spokojit s náhradníma technikama. Manuální souloží se člověk aspoň nenakazí nějakou strašlivou chorobou a ani ho nečeká devět metrů těhotenství. Osobně bych chtěl taky jednou zkusit mít prst na orgazmu. Moct tam tak začít a propracovat se k tomu skutečnýmu. Tyler hlásí, že je tam toho hodně co objevovat, zvláště když má člověk dlouhý prsty, což on má. Hlavní je najít ten hrbolek zvanej bod G, kterej u holek spustí úplný divy. Teď si to ani neumím představit, že bych se někdy ocitl v podobný situaci, ale je dobrý předem vědět, na co se zaměřit. Nepochybuji! o tom, že Uma tyto

vědomosti náležitě ocení, až mi v ústrety roznoží svý dokonalý dolní končetiny. Kéž by!

SOBOTA, 25. ČERVNA

Dnes ráno jsme byli společně se Stoney vyprovodit Tylera na nádraží. Bus do L. A. mu jel v půl devátý. Nevím, jak to zvládla, ale i v tuto nelidskou dobu si Stoney zvládla natřít žhavý rty růžovým leskem. A to ani nemluvím o tom, co se mýmu nezkušenýmu oku jevilo jako černidlo na řasy. Šaty na sobě sice neměla, ale už zahodila bagančata a ten svůj brutálně hřeby pobitej harleyovskej opasek. Jaká škoda, že jejich rašící vztah musí tak náhle skončit, ale slíbili si, že zůstanou v kontaktu aspoň přes e-mail. Vášnivě se objali, pak si Tyler se mnou potřásl pravicí a nastoupil do autobusu na dlouhou cestu zpět do úžasnýho L. A. Tak bych si přál jet s ním!

Po srdceryvným loučení jsme se Stoney zapadli do Herschonovic cukrárny. Nad ledovým kafem a útěšnýma skořicovýma rohlíčkama se mi dostalo všech podrobností.

„Hm, Stoney, zdá se mi, že ti můj synovec nějak příliš přirostl k srdci."

„Jo. Tyler docela ujde."

„Hm, jen ujde? A já myslel, že ho máš ráda – no, však víš… jako kluka."

„Mám ho ráda, Noele. Ale nejsem si jista jako co."

„V tomto bodě se ztrácím, Stoney."

„Víš, to je tak: nejsem si jista, jestli mám Tylera skutečně ráda anebo jestli chci jen být jako on."

„Aha," řekl jsem nepřesvědčivě.

„Chci tím říct, že nevím, jestli s ním chci spát. Chci s ním opravdu chodit? Nebo chci jen bejt jako on – urostlej vazoun s velkým ptákem."

„Hm, teď už to chápu. V tomhle směru se ani nedivím, že seš trochu rozpačitá."

„Chtěla jsem si ho vyzkoušet, co se velikosti týče, ale byl celej podělanej. A já myslela, že vy kluci jste připraveni šoustat kdykoli, kdekoli a s kýmkoli.

„No, pokud jde o mě, tak já jo, Stoney. Stačí říct."

„Začínáš mluvit jako Carlyle. Nebuď takový čuně."

Je to mnou nebo holky vždycky vysílají nejednoznačný signály?

„Promiň, Stoney. Jen mě napadlo, že kdyby ses s nějakým klukem konečně vyspala, možná by se ti udělalo jasno v tom, jestli ses lesba nebo ne."

„To není tak jasný, Noele. Spousta lesbiček spává s klukama. Je to dnes v módě – asi jako silný motorky a hospodský rvačky."

„Aha."

Bejt lesbou je teda zřejmě ještě komplikovanější než bejt zchudlým a věčně nadrženým puberťákem.

NEDĚLE, 26. ČERVNA

Dnes oslavuju pět tejdnů od tý doby, co jsem musel naposled měnit prostěradlo uprostřed noci. Znamená to pro mě novej rekord. Doufám, že je to tím, že jsem konečně vyrostl z tyhle hnusný fáze. Byla by to značná překážka v dosažení šťastnýho sexuálního života (kdybych nějakej měl). Už ne tak dobrá zpráva je, že se v poslední době v noci budím s palcem v puse. Modlím se, aby to neznamenalo, že mám někde hluboko uloženou potřebu něco cucat (jako třeba ptáky, například). Trochu mě znervózňuje, že u mě tyto infantilní znaky přetrvávaj tak dlouho. Myslím, že co bych potřeboval, je terapeutickej týden v posteli s Umou.

Teď je to ale ještě míň pravděpodobný než předtím. Právě jsem se totiž dozvěděl od providera svýho blogu, že jsem byl vyhozenej kvůli „obscénnímu obsahu". Nechápu, jak může bejt skutečnej, upřímně popsanej život označen za „obscénní", ale stalo se. Tak skončil můj sen, že by při googlování svýho jména Uma mohla objevit můj blog a při tý příležitosti si uvědomit, že jsme si souzeni. Co se dá dělat. Stejně asi nejsem vhodnej živočišnej druh pro blogosféru. Jediný

komentáře, jichž se mi dostalo, zněly jako od úchyláků středního věku, kteří se vydávaj za střelený dvanáctky.

Moje finanční hotovost klesla na 19 cenťáků. Dospěl čas k aspoň trochu lukrativnímu sledování televize s bábinou.

PONDĚLÍ, 27. ČERVNA

Mohutná bouřka uprostřed noci. Při prvním ohlušujícím hromu jsem si málem ukousl palec. Asi si budu muset z Ebay objednat pouta a v noci se přikurtovat k posteli. Na druhou stranu by to bylo blbý, kdybych tu uhořel jen proto, že jsem se včas nedostal ke dveřím. Tyhle karavany se prej totiž můžou vznítit jako v hliníku zabalená napalmová bomba. Dostal jsem se do neřešitelný situace. Můj palec je ještě zduřelejší, než má jiná, taky hodně zneužívaná okončetina.

15.12 Zdá se, že bych přece jen mohl splašit nějakej ten džob. V železářství, kde jsem si vybíral co možná nejlacinější zahradnický rukavice, jsem narazil na Keva Dugana. Kevovo skutečný jméno je Jaspis, za kterejžto zločin odsoudil svý rodiče k věčnýmu peklu. Před lety mu jeho zářivě oranžový vlasy vysloužily přezdívku Mrkev, která se během let scvrkla na Kev. On sám je taky trochu scvrklej a při svejch 135 cenťácích a čtyřiceti kilech je nejmenším kořenem u nás ve třídě. Hlavní je, že mi sdělil potěšující novinku: jeho otec shání „černou hubu“ jako pomocnej personál při svatebních obřadech. Duganovi obývaj impozantní plantážnickou vilu, která bývávala pohřebním ústavem až do tý doby, než si pan Dugan uhnal životu nebezpečnou alergii na balzamovací tekutiny. A tak Kevův tata vyhodil rakve a vytuhlý zákazníky, nechal si poštou poslat licenci duchovního, která ho opravňuje k uzavírání sňatků, a dnes jeho svatební kaple Dixie Belle nabízí obřady připomínající zašlou honosnost jižanský slávy.

„No ale snad k tomu přece nemusím bejt, hm, černej?“ zjišťoval jsem předem.

„Néé, akorát si natřeš ksicht hnědým líčidlem a na hlavu nasadíš kudrnatou paruku," odpověděl Kev. „Táta říká, že skuteční černoši by jeho zákazníky jen zbytečně znervózňovali."

Nevím, jak komu, ale mně to připadá jako ničím nezastíraná rasová diskriminace, ale předpokládám, že by se stejně ve městě nenašlo dost černejch, kteří by se drali o fachu, která by jim připomínala trápení předků z otrokářských dob před občanskou válkou. Moje zoufalá finanční situace mi bohužel nedovoluje zaujmout odpovídající morální postoj vůči takto otevřenýmu rasismu. Řek sem, že dnes po večeři se u nich stavím.

„Ale proč tuhle práci neděláš sám?" zeptal jsem se Keva.

„Dělal sem, ale dostal padáka."

„Tebe vyrazil vlastní otec?"

„Jo. Příliš mnoho zákazníků se podivovalo, že ta černá huba vypadá přesně jako on."

ÚTERÝ, 28. ČERVNA

V noci jsem se probudil osm minut po jedny. To bylo poprvé, co mí chlupatej palec zahradnický rukavice pronikl mezi rty. A ze stejnýho důvodu jsem se pak ještě probudil ve 2.28, 4.51 a 6.17. Naposled to bylo v 8.49, to když mě bábina zatahala za palec u nohy, že mi někdo volá. Byl to pan Dugan, že mě teda bere. Poděkoval jsem a snažil se, aby to znělo nadšeně, jako že jsem moc rád a těším se. Nicméně se obávám, že to znělo unaveně, grogy a vyschle. Ta tlustá bavlna umí pusu dokonale odvodnit.

Tím džobem si vůbec nejsem tak jistej. Pan Dugan na mě působí jako prťavá držgrešle (je jen o pár centáků vyšší než jeho syn a minimálně o hlavu menší než jeho matrónovitá manželka). Mám dostat 5 babek za obřad plus spropitný. Je to dost hubená gáže, ale zase na druhou stranu, svatby bývají většinou sfouknutý do půl hoďky. Nejhorší na tom je, že devadesát procent kšeftů pana Dugana jsou svatby bez předchozí objednávky. Lidi prostě přijdou a chtějí být okamžitě oddáni. Proto musím být v neustálý pohotovosti

čtyřiadvacet hodin sedm dnů v týdnu. Kdykoli mě pan Dugan prozvoní na mobil, musím všeho nechat a skočit na kolo (je to deset minut rychlý jízdy). A jako by toho nebylo dost, ještě se ode mě očekává, že už přijedu upravenej a v kostýmu. To znamená, že budu muset ve svým běžným životě chodit furt s černým ksichtem voblečenej jako negerskej slouha kolem roku 1840: režný kraťasy, upnutej kabát se sametovým límcem, domácky utkaná košile, uvázanej šátek místo kravaty a ošoupanej slamák. Žádný hodinky, šperky, iPody ani tenisky. Zní to naprosto příšerně, ale jsem tak na mizině, že z toho nemůžu vycouvat. Paní Duganová mi už vzala míry a její manžel mi oznámil, že se mi ten kostým přešívá. Mám si sehnat pár obyčejnejch hnědejch koženejch bot ve stylu „mladý otrok“. Duganovi mi je proplatí až do výše deseti doláčů. Zdá se, že se budu muset znovu vypravit do sekáče U Zlatýho orla. Jediná otázka zůstává: Panebože, proč zrovna já?

19.12 Tak se ze mě stal Afroameričan jménem Toby (jméno Noel připadalo panu Duganovi příliš moderní a bělošský). Celkově se cejtím divně. Paní Duganová vypustila švy, jak to jen šlo, ale přesto si připadám jako ještěrka těsně předtím, než si stáhne svou příliš malou kůži. Navíc ten kabát nijak vábně nevoní. Zdá se, že Kev a jeho předchůdci se v něm pěkně zapotili. Bábina navrhuje, abych ho pověsil ven před karavan, třeba tam vysmrádne. I paruka slibuje pěknej průšvih. Uvnitř je gumová jako koupací čepice a zvenku má půlcenťákovou vrstvu z černý chundelatý vlny. Za horkých dnů, který můžeme v následujících měsících s jistotou očekávat, se v ní budu potit jak dveře od chlíva. Pod vrstvou líčidla se taky cítím upocenej a umaštěnej. Jen doufám, že to ještě nezhorší mý problémy s jebákama. Aspoň že ty moje nový boty (z druhý ruky) jsou docela pohodlný. Našli jsme je se Stoney v obchodě místního hospiců, což ji navedlo na myšlenku, že v nich jejich předchozí vlastník nejspíš natáh brka. Doufám, že tomu tak není, ale v každým případě jejich minimální opotřebovanost nasvědčuje tomu, že jejich bývalej uživatel určitě neběhal po náročných pěších túrách. Byly za pusu – pouhý 3 doláče 99, ale mám v plánu nechat si proplatit celejch deset. Vždyť můj drahocennej čas má nejmíň takovou hodnotu.

Bohužel už žádný noční našívání. Bábina se bojí, že by se líčidlo mohlo dostat nájemnou látku. Nezbývá než čumět na bednu zadarmiko.

STŘEDA, 29. ČERVNA

Dnes se zatím konaly tři svatby. Všechno to byly páry ve středním věku, na první pohled naprosto střízlivý. Spropitnýho moc nedaly – doposud jsem z tohoto zdroje utržil mizerný dva doláče. To jsem dostal od páru, kterýmu na mezistátní klekl náklaďák. Zatímco čekali na opravu vstřikovače, rozhodli se zkrátit si dlouhou chvíli tím, že se vemou. Z jejich chování jsem usoudil, že už nějaký předchozí zkušenosti u oltáře mají.

To by mě zajímalo, jestli se Uma a já budeme chovat stejně nenucené, až naše láska pokročí do tohoto stadia. (Vždyť někdo si ji přece musí vzít. Tak proč bych to nemoh bejt zrovna já?)

Tobyho úkolem je šoupat nohama, klanět se a říkat „ano, pane“, „ano, pani“ a pomáhat šťastným novomanželům s čímkoli, co je zrovna zapotřebí. Pak třepu tamburínou do taktu varhanní kreace paní Duganový v krinolíně s blonďatýma loknama na hlavě. Nebo pokud si zákazníci přinesli vlastní foťák, odhodím tamburínu a cvaknu pár rádobyuměleckejch momentek. Po slavnostním obřadu roznáším limonádu a sušenky, pokud si ovšem novomanželé nepřiplatili na dražší variantu. To se pak servíruje mátovej likér a obložený chlebíčky. Nikdy a v žádným případě Toby nesmí ochutnat nic z nabízenýho, i kdyby ho k tomu pobízeli sami svatebčani. Taky nikdy nesmí zaclánět automatický videokameře, za kterejžto přestupek se mi již dostalo pořádnýho sprduňku. Zisk z prodeje těchto památečních videokazet je totiž dobrej kšeft, jak mě informoval pan Dugan.

Připadám si trochu trapně, když chodím po městě ve svý nový afroamerický identitě z 19. století. Všiml jsem si, že když mě nouze přinutila zajít si koupit bublinkovou vodu (v tý paruce je fakt horko), podezíravej prodavač ze mě po celou dobu nespustil oči. Venku na

parkovišti se mě stařenka, která věnčila miniaturního psíka, zeptala, jestli do města přijel cirkus. Pokrčil jsem ramenama a tím nejčistším britským akcentem, kterýho jsem byl schopen, jí povídám: „Promiňte, paní, to opravdu netuším."

Měl jsem velkou radost, že když jsem míjel Carlyla, jak podepisoval náš gang na zdi pošty, nepoznal mě. Toby se u něj zastavil, aby se mu představil. Carlyle byl celej bez sebe z mý nový vizáže (až na ty hadry, samozřejmě) a okamžitě se rozhodl, že chce bejt taky černej. Je fakt, že všichni jeho oblíbení rapeři, herci i sportovci jsou jeden vedle druhého černí. Taky si myslí, že by naše parta získala víc na důvěryhodnosti pouličního gangu, kdybysme si změnili rasu.

23.45 Tohle infantilní cucání palce musí definitivně skončit. Posprejoval jsem si zahradní rukavici psím repelentem s vůní hořkýho jabka. Ten hnusnej roztok chutná hůř než měsíc stará zdechlina u silnice. Bábina ho koupila před několika roky, aby od rozkousáni všeho v karavanu odradila naše štěně, který mi pak zlomilo srdce tím, že se nechalo sežrat od kojota. Další důvod k návratu do civilizace.

Chráněn svýma hořkýma rukavicema uléhám s rozhodnutím zabývat se pouze dospěláckýma myšlenkama, což může přímočaře vést k sexuálnímu sebepoznání. Jsem ochotnej to risknout.

ČTVRTEK, 30. ČERVNA

Fuj, fuj, fuj. Moje chuťový buňky jsou naprosto vyřazený z provozu. Taková hrůza, a to jsem za minulou noc prodělal jen tři ataky. Snad to bude ta správná cesta, pokud to vydržím. Při snídani chtěla babča vědět, proč jsem si do postele zvykl nosit rukavice.

„Víš, snažím se zocelit ruce," odpověděl jsem a nimral se v porci vloček, který chutnaly, jako by je pochcal nosorožec.

„Tak na to znám onačejší lék, Noelku. Říká se mu manuální práce. Můžeš začít tím, že mi venku vytrháš plevel ze záhonu."

Sakra!

17.12 To byl šok. Dnes se ženil jeden z borců od nás ze školy: Artie Prender, budoucí (ale možná že taky ne) maturant, kterej za školní tým běhá střední tratě. Nevěstu jsem neznal, ale byla docela hezká, pokud má člověk slabost na dobře stavěný blondýny. Oba páry rodičů vypadaly děsně nasrané. Když se pan Dugan zeptal, zda si ženich bere zde přítomnou Tiffany za svou právoplatnou manželku, Artie si povzdechl a zamumlal: „Asi jo, nedá se nic dělat.“ V ten moment vystartovat Tiffanin tata a zkopal mu zadek. To způsobilo, že nevěsta propukla v srdceryvnej pláč, ale pan a paní Duganovi byli zřejmě na tyto scény zvyklí, a tak obřad pokračoval, jako by se nic nedělo, jen černá huba tam stála s hubou otevřenou. Nikdo se nezdržel ani na limonádu a keksy, ale s potěšením musím konstatovat, že Artův otec mi vsunul do kapsy deset babek s tím, abych o tom všem mlčel jako hrob. Předpokládám, že děcko je už na cestě, přestože moje nezkušený oko si ničeho zvláštního nevšimlo. Jen doufám, že rodiče svýmu dítěti na tomto světě zajistí srdečný přivítání a nešoupnou ho někam do zapadákova jako mě. Čemuž se ovšem nepůjde vyhnout, pokud se novomanželé usadí ve Winnemucce.

Pan Dugan to celé později okomentoval tak, že na pohřbech viděl podstatně horší scény, zvláště pokud se mezi truchlícími nacházelo větší množství exmanželek. Paní Duganová s ním souhlasila a ještě ho doplnila, že celkem vzato dělá raději svatby než pohřby, přestože finančně je to nesrovnatelný. Svatá pravda, pokýval hlavou pan Dugan a postěžoval si, že na pěkný mahagonový rakvi vydělával i několik tisíc dolarů, kdežto teď nevydělá ani deset babek na upomínkový pozlacený růži.

Já osobně jsem rád, že oženit se je lacinější než exnout, protože se svatbou bych si někdy v blízký budoucnosti rád zaexperimentoval. Myslíte, že pan Spurletti bude trvat na tom, abych si Umu vzal, pokud ji obtěžkám? Nebo si spíš myslíte, že mě něčím těžkým přetáhne?

ČERVENEC

PÁTEK, 1. ČERVENCE

Počátek nejčernějšího období roku z hlediska rozvoje sňatkovýho průmyslu. S červnem je zas na celej rok utrum. Lidi se (víceméně dobrovolně) žení a vdávají jen v červnu, ale po zbytek roku vítězí jejich přirozená nechuť brát na sebe jakoukoli zodpovědnost. V pohřebnictví je to úplně jinak. Tam lidi umíraj spolehlivě po celej rok bez ohledu na kalendář.

Pan Dugan není z těch, kdo by dopustil, aby jim bible obrůstala mechem, a tak si dal do novin reklamu se speciální nabídkou „Oslavy lásky“ za pouhých 29,95 dolarů. Paní Duganová i Toby se tvářili skepticky, ale nemohli se mýlit víc! Od rána do večera jsme byli v obležení až po uši zamilovanými párky puberťáků s kupony v ruce. Za třicet doláčů se jim dostalo dojemnýho obřadu při svíčkách, při němž si za zvuku varhan vyměňovali srdceryvný přísahy a věrnost až za hrob. Pak dostali vkusně vyvedený certifikáty dokládající vzájemnou lásku a mohli si připlatit na Slavnostní přípitek limonádou a zajíst to sušenkama (při tyto ceně nemohli bohužel počítat s občerstvením zdarma). Několik párů si vyměnilo prstýnky, ale nabízených důkazů lásky bylo mnohem víc. Tak například Bryan Dinger a Mindy Preelová si vyměnili stříbrný cvočky do uší.

Přestože roznášení občerstvení mi přinášelo mnohem víc práce, pan Dugan mě zkásl na pouhý tři babky za obřad. To je ale držgrešle! A o nějakým spropitným taky nemohla bejt ani řeč. Oslavenci si mě sice se zájmem prohlíželi, ale zdálo se, že mě nikdo z nich

nepoznává – zřejmě nejsem mezi studentama vyšších ročníků zas až tak známej.

I kdybych měl 30 dolarů a holku, pochybuju, že bych je vyhodil jen proto, abych si mohl poslechnout milostnej vál z Romea a Julie a obdržet nanicovatej doklad o tom, že s někým chodím. Kdyby se mojí milovaný Umě tato myšlenka pozdávala, předpokládám, že bych byl jedním z prvních v řadě. Tolik milostnýho cvrkotu mi dnes o to bolestněji připomnělo citovou propast mezi mnou a Umou. Jak stresující být zamilovanej do někoho, kdo o vaší existenci prakticky ani neví.

20.47 V naší ulici to vybuchuje rachejtlema. Doufám, že nikdo nezpůsobí požár, kterej by nás uškvařil na žhnoucí uhlíky. Neměl bych zatelefonovat Umě a pozvat ji na pondělní ohňostroj? To vůbec není špatnej nápad.

Smyl jsem si ten hnědej sajrajt a vypnul mobil. Pokud si dnes večer chce někdo veřejně dokazovat lásku, nechť tak učiní beze mě.

SOBOTA, 2. ČERVENCE

V noci se mi zdál sen, že jsem sdílel horkou koupel s Umou plnej slastnýho očekávání, protože jen já věděl, že máme na sobě speciální plavky, který se v horký vodě rozpustí. Tato naděje se však brzy změnila v paniku, jakmile voda z ničeho nic vychladla. Zoufale jsem se snažil připustit z kohoutků víc horký vody, ale bylo to čím dál horší. Tehdy jsem se probudil a zjistil, že pětitýdenní pauza právě skončila. To je votrava! Už chodím spávat v rukavicích. To si mám ještě dát na ptáka kolíček?

Carlyle se tu stavil, zrovna když jsem sklíčeně seděl u snídaně, a přinesl kreditku svýho pěstouna, takže budem moct přes internet objednat černou kudrnatou paruku. (Jen si zkuste něco takovýho koupit ve Winnemucce.) Taky jsme objednali dvě obří pixle líčidla v barvě mocca (jednu pro každýho z nás). Shodli jsme se na tom, že když už nemůžem furt chodit v hnědých hadrech, budem svý parťácký barvě věrni aspoň tím, že ji budem mít přímo na kůži.

Carlyle si chtěl ještě objednat vyřazenej sovětskej samopal, ale to už jsem zatrh. Ten kluk je nebezpečnej už jen svýma hrůzostrašnejma kudlama. Věnoval mi asi deset sprejů, abych mu pomoh šířit naši věc. Kdykoli vidí otevřený dveře garáže, vkrade se dovnitř a vybere tam zásoby. Upozornil jsem ho, že takovéto jednání naplňuje skutek vloupání.

„Ále, nikdo mě přece nepošle za katr jen proto, že sem šlohnul pár pixlí barev," bránil se.

„A koliks jich už ukrad?" vyzvídal jsem.

Carlyle se zamyslel. Asi 600, ale spousta z nich byly buďto prázdný nebo vyschlý nebo prostě to byla barva naprd jako třeba růžová."

19.38 Další, můj už sedmistý padesátý čtvrtý sobotní večer bez holky. Podívám-li se na to z tý optimističtější stránky, za dalších 754 sobot mi už bude 29, budu ženatej (s Umou?) a v tý době už budu mít za sebou několik tisíc vášnivých souloží. Ta představa mě vytrhla z bezedný deprese.

Když už jsme u toho nemravnýho sexu, dnes se opět konala jedna z těch neplánovanejch svateb. Z místního domova důchodců k nám přivezli na invalidním vozíku dvě zkameněliny. Ošetřovatel je ráno našel ve společný posteli a úzkoprsý vedení rozhodlo, že se buďto vemou, nebo dostanou ze starobince padáka. Vzhledem k tomu, že si nemohli dovolit vypadnout, museli přijet k nám. Na první pohled bych jim hádal tak 214 roků, ale ukázalo se, že jemu je 89 a jí 93. To asi jako kdybych si já vzal holku z druháku na vejšce! (To nezní tak špatně. Kde se mám přihlásit?) Obřad zvládli docela dobře, akorát potom se nevěsta značně pocejbrala limonádou. Líbánky budou dnes večer slavit ve svý důchodcárně, zatímco já – mladej, plnej mužný síly a k akci vždy připraven – musím vzít zavděk jen společností svýho komplu.

Napsal jsem dopis do Las Vegas bráchovi Nickovi, aby mi odhalil, jak to vlastně s mýma kořenama je. Ta nejistota je nesnesitelná. Musím se dozvědět, kdo jsem!

NEDĚLE, 3. ČERVENCE

Další příšerná noc. Sakra. Budu muset zahájit novou terapii: žádný pití po poledni, jedině snad nějakej ten koktejl s Umou. (Kéž by.)

Tohle vydělávání na chleba mě zničí. Plán jít si se Stoney zaplavat zhatilo Tobyho odvolání k dalším podělaným Oslavám lásky a jedné či dvěma svatbám. Výplata v nedohlednu, žiju nadoraz, vysloveně ze vzduchu. Stoney je bez nálady, protože je blázen do Tylera, ale ví, že ten má teď plný ruce práce s armádou svých přítelkyň v L. A. Říká, že chlapi sou nanic, sou s nima jen problémy, a moc by si přála, kdyby se mohla vrátit zpět a být zase tou nadrženou lesbou. Říkám jí, že se jí to tak snadno nepodaří, když už jednou vypustila džina z lahve. Měla by si na to zvyknout, dodávám, a pracovat na tom, aby se dostala do kontaktu se svou ženskou částí. Ona zas povídá, že moje drzá tlama si říká o kontakt s její pěstí.

19.45 Dnes odpoledne se to trochu pohlo. Na svatební obřad naplánovanej na půl čtvrtou se nedostavil ohlášenej pár, a tak pan Dugan vyslal Tobyho do hotelu nad kasinem Silver Sluice, aby jim nahoře zabušil na dveře. Když jsem se nepozorovaně snažil prosmýknout vstupní halou, koho jsem tam nezahlíd než svou milovanou Umu. V zelený rozhalence zaměstnanců Silver Sluice vypadala neuvěřitelně přitažlivě. Stála v kiosku, kterej nabízel žvýkačky, bonbony, sluneční brýle a další nezbytnosti pro návštěvu kasina. Nahnul jsem se nad vystavený mentolový odsmraďovačky.

„O nic bych se tady nepokoušela," poznamenala. „Bezpečnostní kamery jsou úplně všude."

„Díky za upozornění," odpověděl jsem a srdce mi bušilo jako o závod. „Jsou ty mentolky čerstvý?"

„Samozřejmě. A dlouho vydrží. Jsou plný konzervačních prostředků."

Uma si podepřela rozkošnou bradičku ještě rozkošnější ručkou a se zájmem mě studovala. V tyto pozici jsem si nemoh nevšimnout, jak svý rozkošný ňadra sladce rozprostřela na pultu.

„Doporučila byste mi nějakou konkrétní značku?" zeptal jsem se.

„Jaký druh problému máte?“

„Hra, co tím máte na mysli?“

„Jak moc vám páchne z úst?“

„To je poněkud osobní otázka.“

Všiml jsem si, že Toby to s Umou umí mnohem líp než já. Já bych si s ní nikdy takhle nepopovídal.

„Připouštím, ale sám jste toto téma nastolil. Ten kabát se tak srazil?“

„Ano, příšerně. Spadl jsem do Amazonky z rychločlunu.“

„Takže ve vodě se asi prát nedá, co?“

„To asi ne.“

Toby si vybral balení mentolek a položil je na pult. Uma se malátně zvedla a nechala ruličku projet skenerem.

„Dělá to dolar padesát devět.“

„Tolik?“ Toby vytáhl šrajtofli a pochybovačně do ní nahlídl. Jeho skepticismus byl opodstatněnej.

„Ano, otec si na to dává velkou přirážku.“

„No tohle,“ povzdychl si Toby. „Na to jsem bohužel momentálně moc krátkej.“

„Určitě ne tak krátký jako Kev Dugan, když sem chodíval v tomtéž slušivém kostýmku.“

Toby se pod vrstvou hnědýho líčidla začervenal. „Ach tak, Kev Dugan. Jistě.“

Uma ty mentolky položila přede mě na pult. „Vem si je. Zaplatíš mi někdy jindy.“ Ani se neusmála, ale v jejích rozkošných očích to zajiskřilo. Měly nepravděpodobnej odstín světle fialovozelený barvy.

„Jste nesmírně důvěřivá.“

„Vím, kdo jsi.“

„Opravdu?“

„Tak tak.“

„A jak to?“

Zvedla rozkošné obočí. „Vždyť přece žijeme v tomtéž maloměstě.“

„Já vím. Je to nuda. Teda myslím nuda je trčet tu v takovým zapadákově.“

„Konec světa to ještě není, ale už je odtud nadohled.“

Toby překvapil sám sebe tím, jak se nenucené rozesmál. „To se mi líbí. No nic, musím jít, jinak zmeškám svatbu.“

„Doufám, že ne svou.“

Srdce mi poskočilo radostí. Že bych jí nebyl tak úplně lhostejnej?

„Proč to říkáš?“

„No tak zaprvé, nemáš peníze. A pak jsi ještě příliš mladý pro takovýto krok.“

„To je fakt, zdá se.“

Uma mi strčila mentolky do navlhlý dlaně. „Tady máš.“

„Díky. Už musím běžet.“

„Měj se hezky.“

„Ty taky.“

Odcházel jsem jako ve snách a ani jsem se nenamáhal ten ztracenej pár vyhledat. Když jsem dorazil zpátky do svatební síně, byli už svoji a cucali mentolovej likér. Věděl jsem, že mi pan Dugan těch pět babek nedá, ale bylo mi to fuk. Byl jsem zamilovanější než kdy jindy. Uma ví, kdo jsem, a už jsme dokonce mluvili o svatbě!

PONDĚLÍ, 4. ČERVENCE

Den nezávislosti. Kéž bych já mohl být nezávislej na rozmarech svýho těla, ale bohužel tomu tak není. Je mi nepochopitelný, odkud se pořád bere tolik tekutin. Vždyť jsem přece šel do postele úplně vyprahlej. Už mě napadlo, že si kolem ptáka omotám gumičku, ale bojím se, aby mi nezčernal a neupad. To by byla pěkná rána pro můj právě rašící společenskej život.

Brácha se na můj zvídávej mail ještě neozval. Ti Twispovci jsou ale nekomunikativní banda.

Teď lituju, že jsem si včera nevybral obyčejný bonbony. Co když si teď Uma bude myslet, že trpím chronickým zápachem z úst? Musím se k ní dostat co nejblíž a zhluboka na ni dejchat, ale Toby mi připomíná, že na to je přece dost času. Přesně to je vrchol celýho snažení, když jdou spolu dva lidi na rande. Dál psát nemůžu. Budu

bábinou a starým panem Tuelkem odvlečen do hor. Jsou celí žhaví do rybaření. Ale proč maj potřebu s sebou tahat mě jako rukojmí, to nechápu. Možná přijdu o nějaký to spropitný, ačkoli nepředpokládám, že by mě dnes pan Dugan povolal. Bábina mu včera sdělila, že bych měl správně dostávat dvojnásobek za všechny svátky a víkendovky. Možná už má chuděra Tobyho plný zuby. Ten je totiž v poslední době značně protivnej kvůli věčnejm problémům s potrubím, cucacíma obsesema a neuspořádaným milostným životem.

23.12 O ten velkej ohňostroj jsem přišel. A to ani nezmiňuju průvod a následný barbecue. Uma mě tam určitě zoufale hledala v davu. A kde jsem byl já? Trčel jsem u jakýhosi chcíplýho přítoku řeky Humboldt pod žhavým letním slunkem. Na pár šutrů jsem nasprejoval nápis „PRD“ a pak se válel ve stínu se svým zoufale obstarožním gameboyem. Staříci chytli pár ryb, který jsme na místě snědli. Nebyly špatný, ale taky to nebylo nic, co by člověk nemoh koupit zmražený v našem místním supermarketu. Vypilo se mnoho piv, ale já nedostal ani kapku.

Pan Tuelko to jako obvykle přehnal a bábina musela řídit náklaďák celou cestu nazpět. Bydlí kousek od nás v ještě oprýskanějším karavanu, než je ten náš. Je ženatej, ale jeho stará je někde pod zámkem v obzvlášť těžkým stadiu Alzheimerovy choroby. Čas od času navštěvuje bábinu, ale nemyslím, že by z toho něco bylo. Samotná myšlenka, že by spolu ti dva mohli mít něco tělesnýho, je odporná. Svýho času byl pan Tuelko (křestním jménem Gus) fenomenální kanec. Celý město je zamořený jeho potomkama, včetně asi 27 vnoučat u nás ve škole. Spousta místňáků tady vyroste a pak se odstěhují, ale z důvodů pro mě nepochopitelnejch Tuelkovic bandu nic podobnýho nenapadlo. Zůstávají tady, množí se a stávají se z nich pomocní kuchaři a uklízečky v motelu.

Downloadoval jsem pro Stoney z internetu trochu muziky. Nic extra, jen pár valů funky-techno-rocku z Tchajwanu. Můj největší úlovek z poslední doby byla empétrojka z Ekvádoru, údajně autentická nahrávka z koncertu, při němž se baskytarista nechal omylem zkratovat elektrickým proudem z vlastní kytary. Někdo tam skutečně šíleně ječí. Hrál jsem si to pořád dokola, až mě s tím bábina

z karavanu vykázala. Dává přednost country. Já zas říkám, že fakt, že tu trčíme uprostřed divočiny, ještě přece neznamená, že se v místním jalovým životním stylu budeme rochnit.

Dobrou noc, milovaná Umo, ohňostroji mýho života.

ÚTERÝ, 5. ČERVENCE

Žádnej únik tekutin a jen minimální cucání palce. Sebevraždu teda můžu o den odložit. Pořád žádnej mail od slavnýho bráchy. Má zřejmě plný ruce práce s obskakováním těch tanečnic nahoře bez. Podle Tylera si prej Nick v ještě předblogových dobách vedl nějakej deník. Možná jsem zdědil tentýž twispovskej sebezpytnej syndrom. Škoda jen, že můj současnej život je tak nebetyčně nudnej.

19.12 Velmi zvláštní den. Asi byste neuhádli, kdo si to dnes ráno přitančil do svatební síně Dixie Belle. Moje matka! Poznal jsem ji okamžitě, přestože trochu zestárla. Přijela s takovým dlouhánem s růžovou miminkovskou tvářičkou a šedivějícím ježkem na hlavě. Jak mě zahlídla, propukla v srdceryvnej pláč. Bylo to velice trapný, protože jsme byli právě v polovině první svatby toho dne. Vzhledem k tomu, že šťastnej pár celou noc prochlastal a prosázel, paní Duganová jim naservírovala silný kafe místo obvyklý limonády. Naštěstí byli oba příliš statí na to, aby si nechali pokazit svůj slavnej den hysterickým výlevem mý matky.

Hlavní problém byl v tom, že bábina sice matce sdělila, kde jsem, ale nějak se zapomněla zmínit o mý tobyfikaci. (Bábina se se svou bývalou snachou moc nebaví, protože jí dává za vinu, že ji připravila o radost z možných budoucích vnoučat.) Když mě matka uviděla, nějak si z toho vyvodila, že jsem vyrostl na černocha. Nevím, jak je to možný, ale takový už mám holt příbuzný. Pan Dugan se hrozně naštval a řek jim, ať vypadnou, že tohle je svatební síň a ne rodinný krizový centrum. To mou matku rozběsnilo natolik, že strhla Tobymu paruku z hlavy a zaječela: „Tohle dítě přece není černoch!“

„Kdo ji pozval na mou svatbu?“ zeptala se zmatená nevěsta.

„Vypadá to na nějaký rasový problém," blábolil ženich. „Nejste náhodou z Ku-klux-klanu?"

„Okamžitě si to běž z obličeje umýt," nepřestávala ječet matka ignorujíc ženichovu otázku.

„Už ať jste odtud," burácel můj zaměstnavatel.

„Berte trochu ohledy," pištěla jeho žena.

„Prosím, prosím, buďme všichni trochu rozumní," řekl ten vysoký muž.

Poté co jsme byli panem Duganem vyvedeni, matka otřela slzy, statečně se usmála a pozvala mě na oběd. Vysvětlil jsem jí, že musím chodit převlečenej za Tobyho, protože můžu bejt kdykoli odvolanej do práce. Dlouhán (pan Wally Rumpkin) ji přemluvil, aby mi vrátila paruku, a společně jsme se přemístili do Sluice Silver na nóbl oběd v jejich předražený restauraci Feedbag Corral. Toby si objednal steak za 21 dolarů 95 centů, protože jsem si řek, že mi to matka dluží minimálně proto, že jsem kvůli ní dnes málem dostal rákoskou na zadek. Po Umě ani vidu, což bylo jen dobře, protože matka byla celou dobu oběda ubrečená, zvláště když se jí Toby na rovinu zeptal, jestli je Laňce Wescott skutečně můj otec. Byl jsem rád, protože já bych k tomu asi nenašel odvahu.

Přímo od pramene mám tedy potvrzeno, že Tyler měl pravdu. Jsem stoprocentní Twisp.

„Doufám, že z toho nejsi příliš zklamaný, Noelku," plakala máma. „Tvůj otec byl největší chyba mého života."

„No ale ani Laňce Wescott nebyl žádný velký terno," upozornil ji Toby, čímž přinutil pana Rumpkina potlačit úsměv. Docela se mi ten medvěd líbí, i když se člověku nikdy nedívá do očí a nechává mou matku, aby s ním cvičila, jak se jí zlíbí. Bývával řidičem náklaďáku, ale pak šel do invalidního důchodu, protože má kvůli svý výšce (aspoň dva metry) potíže ze zádama.

„Jsi tady hodně, hodně nešťastný?" zeptala se matka a utírala si oči.

„Ujde to."

Věděl jsem, že to poslední, co bych si na tomto světě přál, by bylo bydlet s touhle potrhlou ženskou pod jednou střechou, přestože by to

slibovalo, že se budu moct přestěhovat do kosmopolitního Oaklandu. Winnemucca je sice díra, ale s bábinou si docela rozumím. Jen málokdy se mi plete do života, ale hlavně tohle bezútěšný město nabízí útěchu nejvyšší, známou pod jménem Uma.

„Nechtěl bys přijet do Oaklandu na delší návštěvu?“ zeptala se s nadějí v hlase. (Copak matky umí číst myšlenky?) „Požádala bych soud, abys dostal povolení.“

„Hm, díky moc, ale mám tady svoje zaměstnání a zrovna jsem se stal členem jednoho mládežnickýho klubu. A příští měsíc už začíná škola.“

„Doufám, že nedopadneš jako moje ostatní děti, Noele. Nick se mi neozve, jak je rok dlouhý, a Joanie se sem tam přihlásí jen proto, aby mi působila zármutek.“

To mi něco připomnělo.

„A je pravda, že Nick se v mým věku oženil?“ vyzvídal jsem.

„Odmítám se bavit o té strašné epizodě a té strašné, strašné holce. Doufám, že ty na holky ještě nemyslíš. Obávám se, že na Nicka musel přeskočit nějaký zvrácený gen od tvého otce. Ne nadarmo ho také zavřeli. Byla to noční můra pro nás pro všechny.“

„Já jsem měl Nicka vždycky rád,“ dobrovolně se zapojil do hovoru pan Rumpkin. „Je to skvělý žonglér.“

„Ach, Wally, zaplať a půjdeme. Všichni se na nás dívají. Určitě si lámou hlavu, proč ta žena s rozmazaným mejkapem drží za ruku to roztomilé černošské dítě.“

I já jsem si s tím lámal hlavu.

Rodiče. Ti teda dokážou člověku pěkně zavařit.

Možná by mi nevadilo, kdyby mě adoptoval pan Rumpkin. Zatímco jsme si na rozloučenou potřásali rukou, vsunul mi do ní bankovku. Dvacet dolarů! Správnej chlap.

STŘEDA, 6. ČERVENCE

Další suchá noc. Moje poslední teorie je, že člověk nesmí jíst na večeři jídla jako třeba špagety, který sou plný vody. Doufám, že až

do toho praštíme, nebude Uma trvat na italský kuchyni. Možná bych si moh přát těstoviny jen tak na sucho. Ale raději ne. Stejně už si myslí, že jsem divnej. Uvědomil jsem si, že mám jen něco přes měsíc na to, abych si získal její srdce. Pak se totiž vrátí – ten doufejme, že osudem pronásledovanej – Sloan Chandler.

Carlyle telefonuje každou půlhodinu s dotazem, jestli už došlo jeho afro. Už se nemůže dočkat, až odloží svou rasu. Furt mu opakuju, že to bude trvat aspoň tejden. Vůbec si nejsem jistej, jestli rozvážková služba vůbec kdy o Winnemucce slyšela.

V poslední době jsem hodně přemýšlel o matkách. Myslím, že už samotnej úkon, že nechávaj v sobě růst dalšího člověka, z nich dělá podivínky. Kdysi jsem záviděl ostatním děckám, že maj matky, který je v noci vezmou k sobě do postele a starají se o ně. Už dávno tomu tak není. Dávám přednost babičkám. Člověku se dostane standardní lásky a mateřský péče, ale bez toho biologickýho balastu. Přiznejme si to otevřeně: jak lze vůbec doufat v normální vztah s člověkem, kterej vás vyvrhne jako dýni?

17.18 Dnes se toho ve svatební branži moc nedělo, a tak se Toby vytratil, aby zkontroloval, zda je Uma ve svým kiosku. Byla. Jak rád bych vlastnil jedno z jejích obnošených triček, abych se s ním mohl v noci mazlit (když už ne přímo s ní).

„Mám to!“ oznámil Toby se zářivým úsměvem.

„Tak to je blbý,“ řekla Uma. „A byls s tím u doktora?“

„Chci říct, mám ty peníze.“

„Jaký?“

„Dolar padesát devět, co ti dlužím za ty mentolky.“

„Aha.“

Tentokrát jsem si vybral neškodnou tyčinku Payday a podal jí dvacetidolarovku.

„Já totiž nepotřebuju žádný mentolky pro zlepšení dechu. Byly totiž pro pana Dugana.“

„Aha, tak to ano,“ řekla, když odpočítávala drobný nazpět.

„Bylas tuhle na tom ohňostroji?“ zeptal jsem se.

„Ne, nestihla jsem to. Jaké to bylo?“

„Taky jsem to nestihl.“

„Hm.“

Konverzace hrozila totálním kolapsem.

„A co Sloan?“

Uma se, bohužel, rozzářila. „Poslal mi pohlednici. Jejich loď dorazila na Barbados.“

Kde byl pánbu, když jsem potřeboval běsnící hurikán?

„Slyšela jsem, že jsi tu včera obědval a držel se za ruku s nějakou ženou.“

Dobrá zpráva. Uma má špiony, kteří jí referují o každým mým kroku.

„To byla matka. Vídáme se jednou za deset let, takže ji to vždycky trochu rozhodí.“

„Naši jsou taky rozvedeni.“

Osobní zpověď!

„Tvůj otec se znovu oženil?“

„Bohudík ne. V Gulportu chodil s jednou ženskou, ale tady si ještě nikoho nenabalil.“

„Tak tys bydlela v Mississippi?“

„Sedm let. Otec tam vlastnil kasino na lodi, ale Jih mu dvakrát k srdci nepřirostl.“

„Ve Winnemucce se mu to líbí víc?“ zeptal jsem se nevěřícně.

„Zbožňuje to tady. Vůbec to nechápu.“

Tlustý sekuriťácký prase si to namířilo přímo k nám.

„Obtěžuje vás ta osoba, Umo?“

„Ne. Všechno je v pořádku, Marvine.“

Zdálo se, že tomu mohutnýmu debilovi to nedocvaklo.

„Tady v hale se nesmí jen tak lelkovat, chlapče. Běž si po svých.“

„Ahoj, Umo.“

„Ahoj, Noele.“

Tak Uma zná mý jméno! Ale ten drzounskej polda na klíček by si měl dát majzla. Ještě bude litovat, až ho lidi z Národní asociace pro rozvoj barevných chytnou za prdel a odvlečou před soud, kde ho obviní z rasový diskriminace.

22.22 Po pořádný dávce sebezpytu jsem se konečně rozhod. Příště až Umu uvidím, pozvu ji na schůzku. Bude to těžký, ale musí to bejt.

Na tyto planetě žije přes šest miliard lidí. Když odečtu všechny ty předem dohodnutý manželství, minimálně jedna miliarda kluků musela aspoň jednou požádat o schůzku plus minus jednu miliardu holek. Jestliže to zvládnou Eskymáci, jestliže to zvládnou kluci v Nové Guinei odění jen do tykve na penisu, jestliže to zvládnou i ty namyšlený anglánský netykavky, já to přece, sakra, musím zvládnout taky!

ČTVRTEK, 7. ČERVENCE

Od milujícího bratra Nicka furt nic. Když si představím, že bych ho byl požádal o dávku protijedu v případě otravy botulotoxinem, byl bych touto dobou už mrtvej i pohřbenej.

Noc opět v suchu, ale zapomněl jsem si oblíct rukavice, takže jsem si možná nadosmrti zohavil palec. Je celej rudej a zkrabacenej. Našel jsem na internetu stránku sadistických rad. Proti cucání palce tam doporučují natřít nehet mentolovým olejem nebo čerstvě nakrájenou paprikou jalapeno. No a milé matky, pokud tohle nepomůže, zkuste svýmu rabátku nezbednej prstík amputovat sekáčkem na maso.

19.25 Další svatby. Někdy mi to připadá, že se žení celej svět, jen já ne. Řek bych, že asi dvě třetiny našich párů vypadají docela zamilovaně, ale minimálně jedna třetina se chová tak, jako by je ve svatební síni čekala hloubková daňová kontrola. Při večeři jsem se o tomto jevu bavil s babčou. Ví o lidskejch vztazích úplně všechno, protože během těch let, kdy pracovala jako kadeřnice, slyšela od svých zákaznic snad všechny špinavosti světa. Podle ní je sňatek u mnoha párů posledním krokem v procesu rozchodu. Rychlá zastávka v Dixie Belle je totiž lacinější a netrvá to tak dlouho jako chození do partnerský poradny. A taky je mnohem rozumnější než vyhodit majlant za velkou svatbu v kostele těsně před definitivním rozchodem.

Jsem to ale hlupák. Já si myslel, že ty hrdličky spojujeme na doživotí.

Když už jsme u tý lásky nebeský, pořád ještě nemám holku. Vzhledem k tomu, že tréma mě naprosto vyřadila ze soutěže, poslal jsem do kiosku Tobyho, aby šel koupit další tyčinku. Uma tam nebyla. Zdá se, že její pracovní doba je nepravidelná. Vyžranej Marvin mě propichoval zlým pohledem. Pozorněji jsem si prohlídl visačku s jeho jménem. No a kdo si myslíte, že to je? Jeden z Tuelků! Podle bábiny je to nejmladší syn starýho pána. Myslím, že tu noc ho měl starej Gus vytáhnout ze svý starý o chlup dřív.

22.45 Studoval jsem ženskou vaginu. Dneska to není tak těžký díky nepřebernýmu množství pornostránek na Internetu. Dá se tam najít plnobarevnej pohled přesně tak, jak to vidí gynekolog. Zdá se, že nejde o nic složitýho – alespoň z vnějšku. Zdaleka tam není tolik obměn jako v případě penisů, což je pro nás nováčky celkem dobrá zpráva. Myslím, že to množství dosažitelnejch informací z webu je k nezaplacení. Jímá mě hrůza, když si představím, jak se musel cejtit fotr nebo jeho fotr, když se tam dolů do těch míst začali poprvé strefovat. Jasně, všechny tyto obrazový informace u mě ještě víc zesilují touhu vyzkoušet si to v reálu. By mě zajímalo, jestli pro Umu je toto téma (pohlavní vztahy) stejně tak fascinující.

Doufám, že odpověď na tuto otázku se už brzy dozvím.

PÁTEK 8. ČERVENCE

Konečně výplatní den. Ještě jsem sice nic nedostal, ale předpokládám, že během dneška se moje hotovost vyšplhá do závratnejch výšek. Konečně taky přišel e-mail od Nicka. Omlouval se v něm, že se neozval dřív, ale byl „na týden v Praze na sjezdu žonglérů“. Jak je možný, že všichni na světě se někam sjíždějí, jen ne ta jediná skupina, která by se opravdu potřebovala navzájem poznat: nadržení puberťáci. Nick píše, cituji: „Nemam důvod se domnívat, ze Laňce Wescott není tvůj otec.“

No dobře, no. Buďto vůbec netuší, která bije, nebo jde o chronickýho lháře. Spíš se přikláním k tý druhý variantě. Z vlastní zkušenosti vím, že my Twispové dáváme přednost komplikovaný lži

před jednoduchou pravdou. Od přírody jsme rodinnej klan prohnanejch šibalů.

Nepříliš početná černošská menšina tohoto města se rozrostla o dalšího člena. Carlylův balíček dnes konečně dorazil. Na rozdíl od Tobyho se Carlyle snaží odvést pozornost od svých modrých očí a nedostatku negroidních rysů tím, že mluví extrémní variantou černošských nářečí. Výsledek je přinejmenším velmi zajímavý. Snažím se ho přesvědčit, že by se měl držet o něco zpátky, aby celkovej dojem nepůsobil jako urážlivá karikatura, ale nedá si říct. Svou chůzí se snaží napodobovat arogantní frajery (s cukaturou). Je to víc než jen trochu směšný, ale musím být vůči svýmu parťákovi loajální. Teď se vydal do ulic v plný parádě sehnat kovověj hřeben k úpravě obrovskýho afra jak vystřiženýho ze sedmdesátejch let.

17.12 Další dramatickej vývoj událostí: Toby opět mluvil s Umou! Nejdřív odklidil z cesty tlusťocha Marvina. Zeptal se ho, jestli náhodou nezná „nějakýho chlápka jménem Gus“.

„Tak se menuje můj otec,“ odpověděl a podezíravě si mě měřil.

„To je blbý,“ řekl Toby. „Právě jsem zaslechl, že v centru seniorů zkolaboval do talíře s makaronama se sýrem.“

Marvin zaklel, odplivl si a hnal se dveřmi ven.

„Fakt se to stalo?“ zajímala se Uma, jejíž středozemní krása dodávala vystavenejm žvyksnám ještě většího lesku.

„Někde na tyhle planetě určitě ano,“ odpověděl Toby a nervózně přejížděl zrakem stojan s tyčinkama. Velká chvíle se blížila.

„Kéž bych mohla jíst tolik sladkostí jako ty,“ povzdechla si Uma.

„A proč bys nemohla?“

„Mám stopadesátikilovou babičku.“

„To já taky. Naštěstí nejsme spřízněný.“

Nechtěl jsem vypadat jako příliš velkej požitkář, tak jsem vrátil tyčinku Payday XXL zpátky a vybral si jinou standardní velikosti.

„Jak se ti to podařilo?“ zeptala se Uma, když sjížděla mou tyčinku pod čtečkou.

„To je příběh na dlouhý povídání.“

„Dělá to dolar dvacet devět. Znáš Mary Glasgowovou?“

Vylovil jsem peněženku. „Jasně. Znám ji už od mateřský školky.“

To je sice pravda, ale pochybuju, že by se ta namyšlená Mary snížila k tomu, aby na mě byť jen plivla, kdyby na mně hořely šaty. Jak jsem věděl, jsou s Umou kámošky.

„Pořádá vánoční večírek v červenci. Nechtěl bys jít?“

O Tobyho se pokusila slabá mrtvička. To slyším dobře, že Uma mě zve na večírek?

„Jo, jasně. Ano. Fakt půjdu rád. A kdy to je?“

„Zítra večer. Její rodiče jedou na víkend pryč. Máme přijít oblečení do něčeho, co se hodí k vánočním svátkům – těžko říct, co si pod tím představit.“

„To zní zajímavě. Kdy se mám pro tebe zastavit?“ Musel jsem kout železo, dokud bylo žhavý, dřív než si to Uma rozmyslí nebo se opět vzpamatuje.

„Já nevím. V osm?“

„Budu tam.“

„Tak jo.“

„Tak jo, Umo.“

„Hodláš to zaplatit? Nebo mám zavolat ochranku?“

„Jó, jasně.“

Toby zaplatil za zboží a odkráčel v mlžným oparu zlatavý barvy.

Mám opravdickou schůzku s Umou!

Stal jsem se konečně členem miliardovýho klubu. Tohle pozvání na rande nebylo až tak těžký, jak jsem si představoval.

Mimochodem, můj výplatní šek se zdá podezřele hubenej. Spousta nejapnejch odpočtů za neopodstatněný daně plus žádná finanční náhrada za Tobyho drahý boty. Paní Duganová tvrdí, že „zapomněla“. Nechal jsem to plavat, protože starej Toby teď (celej šťastnej) otročí, aby vydělal prachy na rande.

SOBOTA, 9. ČERVENCE

Nejvýznamnější den mýho života! Třeba neuběhne ani dvanáct hodin a já už možná vezmu za ruku Umu, samozřejmě pokud se na to zmůžu. Noční mohutnou povodeň a zneužívání palce připisuju

nervům. Na klidu mi nepřidalo ani to, že přišla prostořeká Stoney celá nažhavená, aby mě v tom pěkně vysmažila. Nechápu, jak se to dozvěděla. Vždyť j sem to řekl jen bábině a svým zaměstnavatelům. V tomhle městě se žádný tajemství neudrží.

„Proč by Uma na idiotskej vánoční večírek k Mary zvala právě tebe?“ vyzvídala.

„Proč ne? Třeba mě má ráda.“

„To si leda tak maluješ. Ne, za tím musí být něco jinýho. Možná si z tebe budou utahovat, že se vydáváš za negra.“

„To je Carlyle. Já dělám Tobyho jen kvůli prachům.“

„Já se obávám toho nejhoršího. Viděls ten film Carrie?“

„Stoney! Taková přece Uma není. A kromě toho nejdu na ten večírek převlečenej za Tobyho.“

„Jak to že ne? A ona to ví? Pokud si dobře vzpomínám, na večírek je pozváněj Toby.“

„A jak – smím-li se zeptat – to víš?“

„Mám svý zdroje. Půjdeš za elfa?“

„Určitě ne.“

„Aleje to přece vánoční besídka, ty troubo!“

„To vím. Chtěl jsem si vzít červenou košili a zelený manšestráky.“

„Budeš vypadat jako idiot.“

„Hele, Stoney, přišlas sem, jen abys mi podkopala sebevědomí a zkazila náladu?“

„Jasně, Noele. K čemu jinak sou na světě přátelé?“

13.17 Carlylovi pěstouni těžce nesou jeho přeměnu na výrostka etnický menšiny. Jako naléhávej případ ho objednali hned na pondělí k okresní psycholožce pro mladistvý. Carlyle se s ní (dr. Quentinou Freepovou) v minulosti setkal už mnohokrát a považuje ji za „docela sexy“, ale „zvědavou jak vopice“. Aspoň že je černá, takže Carlyle očekává poněkud soucitnější výslech než naposled, kdy byl jen „bílým pankáčem“, kterej se snaží podpálit celý město.

Carlyle je jako černoch celej šťastnej, ale moc se mu nezamlouvá ta pozornost, který se mu teď na ulicích dostává od těch „bílejch prdelí“. Toby ho upozorňuje, že s tím se v liliově bílým okresu prostě

musí počítat. Škoda, že se Carlyle nerozhodl bejt raději Hispáncem. Těch tu je dost a mezi ně by zapadl (samozřejmě za předpokladu, že by uměl španělsky, netrpěl tou cukaturou a byl celkově trochu míň divnej).

18.17 Jsem tak nervózní, že ani nemůžu večeřet. Doufám, že na večírku bude něco k zakousnutí. Pustil jsem si bábininy vánoční céda, abych se dostal do nálady a uklidnil se. Mel Torme a Tony Bennett byli OK, ale vánoční album od Carpenterů mi navodilo kapku sebevražedný nálady. To by mě zajímalo, jestli je to jen můj případ nebo jestli hlas Karen Carpenterový vzbuzuje pocity úzkosti ve všech posluchačích.

19.15 Právě nechávám za sebou svý dětství a vydávám se vstříc životu s Umou.

NEDĚLE, 10. ČERVENCE

Spal jsem až do půl druhý odpoledne. Žádnej rekord, ale blíží se mu. Únik tekutin žádnej. Po těžkým cvičení se ledviny rozhodly mít volno. Je šílený vedro. Osprchoval jsem se a zesílil klimatizaci. Hučí jako 747, která vcucla husu. Musel jsem si připravit vlastní oběd, protože bábina tu není. Žádný zprávy na záznamníku, žádnej zajímávej mail.

Podrobnosti ze včerejšího rande? No dobře, když to musí bejt…

Protože nejsem vlastníkem ani auta, ani řidičáku, jel jsem k Umě na kole. Vzhledem k tomu, že její život už nějakou dobu pečlivě monitoruju, věděl jsem, kde bydlí a taky že k Mary Glasgowové to má jen pár bloků. Ukryl jsem kolo pod keř a zazvonil. Přišla otevřít postarší Italka. Oddechl jsem si, že není tlustá. Představila se jako Umina teta Rosa. Zdálo se, že ví, kdo jsem, a nezavolala policii, aby mě z pozemku vyvedli. V elegantní vstupní hale se mnou chvíli vedla zdvořilostní konverzaci až do chvíle, než se objevila Uma. Byla oblečená v provokativním stříbrným krasobruslařským úboru: trikotovej vršek a kraťounká nadýchaná sukýnka, dokonalý štíhlý nohy v duhově lesknoucích se punčocháčích, vysoko vyčesaný vlasy

ozdobený třpytkama. Nad levým ňadrem měla připnutej odznak (nebo se tomu říká brože?) ve tvaru nazdobenýho vánočního stromku. Jasný zelený oční stíny a rudá rtěnka barevně ladily s mým oděvem. Neměla samozřejmě skutečný brusle, jen stříbrný baletní cvičky, který jí jemně zvýrazňovaly každičký rozkošný prstík na noze. Bylo to nejkrásnější vánoční ráno, jaký si člověk může představit, krát tisíc. Dokonce i voněla jako borovice.

„Ahoj, Noele," řekla. „Odkud se line ta vánoční hudba?"

„To je můj iPod. Napojil jsem ho na malý reproduktory, co mám schovaný v kapse kalhot."

„Jak důmyslné."

Rozloučili jsme se s tetou Rosou a vydali se na večírek – navzájem spojeni (když už ne ruku v ruce, na to jsem si netrouf) slavnostním očekáváním. Brzy Mel Torme uvolnil prostor Barbře Streisandový. Kráčet v houstnoucím soumraku s ženou svých snů uzavřeni do vlastní audiosféry náladový muziky – to není špatnej start do sobotní noci.

„Není ta podprsenka příliš směšná?" zeptala se Uma.

Z jejího dotazu jsem načisto oněměl, ale neoslepl, takže jsem se pustil do zkoumání dané anatomické oblasti.

„Ne. Vypadáš dobře. Teda chtěl jsem říct skvěle."

„Nejdřív jsem chtěla jít bez podprsenky, ale teta mi to nedovolila. Říkala, že by mi lidi mohli vidět bradavky. Jako bych byla jediná na světě, kdo je má."

„Hm, a někteří lidi," koktal sem, „někteří lidi jich mají dokonce víc než jen dvě."

„Tak v mém případě se na nic podobného netěš, Noele."

Nejsem si tak úplně jistej, co tím chtěla říct.

„Teta bydlí s várna?"

„Ano. Už od té doby, co odešla z kláštera. Bývala řádová sestra."

„Řádná sestra? A to se nějak zvrhla?"

„Tam teda stěží. Říkala jsem řádová. Říkala si sestra Rosa."

„Ach ták. Promiň."

Kolikpak toho ještě dneska bude poprvé? Poprvé jsem mluvil s jeptiškou. Poprvé jsem probíral spodní prádlo s holkou.

„Celých 17 let. Umíš si to představit? Pak se rozhodla klášter opustit. Chce se vdát, ale zatím se jí nepodařilo žádného vhodného muže najít. Potřebuje vzdělaného gentlemana ze staré školy. Katolíka, samozřejmě. Ale zkus něco podobného najít ve Winnemucce. Neznáš takového?“

„Hm, myslím, že ne.“

„No, tak to bychom jí nějakého měli najít, Noele. Nehodí se mi, aby mi bývalá jeptiška celý zbytek života určovala, jak budu chodit oblékaná.“

Líbilo se mi, jak v tý větě použila množný číslo my. Už jsem byl na devadesát osm procent rozhodnutej ji vzít za ruku, když tu jsem si všiml, že jsme dorazili do cíle naší cesty. Otevřít nám přišla Mary Glasgowová osobně a vypískla nadšením: „Šťastné a veselé“. Kolem ramen ji hubenou paží objímal Drew Kolstiner, můj bývalej spolužák ze základky, soused a nejlepší kámoš. Pak se ale jeho matka znovu provdala, prodali karavan a přestěhovali se do lepší čtvrti. Tím naše přátelství skončilo. Jeho romantickej zájem o Mary Glasgowovou byl pro mě novinka, ale pro zbytek Winnemuccy asi nikoli.

„Ahoj Drewe,“ pozdravil jsem ho.

„Ahoj Noele. Co se ti to vzdouvá v gatích?“

Všichni se mi zadívali do rozkroku. Sakra, doufám, že tam dole není něco v nepořádku.

„To má v kapse repráky,“ nabídla vysvětlení Uma. „Noel je chodící vánoční koncert.“

„Pěkný,“ řekla Mary způsobem, kterej znamenal „pěkně praštěný“. Ta tak má co mluvit. Vypadá v tom chlupatým růžovým pyžamu s králíkama jako Ralphie ve Vánočním příběhu.

Vypl jsem iPod, protože kdybych chtěl konkurovat uřvaný hudbě z Glasgowic sterea, byl bych k tomu potřeboval ozvučovací vůz nebo atomovou bombu. Cédéčka tam vyměňoval Dasan Williams, jeden z mála skutečnejch Afroameričanů u nás ve třídě. Bez ohledu na vyhlášený téma večírku Dasanův vytříbenej vkus evidentně nezahrnoval vánoční hudbu.

Procpali jsme se do obýváku plnýho místní puberťácký elity. Jediným osvětlením byly mihotající se elektrický svíčky zavěšený na podivně ozdobeným umělým vánočním stromku v rohu místnosti.

„Doufám, že jste si přinesli vánoční ozdoby," snažila se Mary přeřvat ten lomoz.

Uma pokývla, otevřela kabelku, vytáhla vytahanej suspenzor a pověsila ho na větev vedle ozdoby ukroucený z kapoty mercedesu. Modlil jsem se, aby její příspěvek nebyl památkou na nějaký vzrušující setkání se Sloanem Chandlerem.

„Kde je tvůj, Noele?" ječela Mary.

„Nevěděl jsem, že máme něco takovýho přinést," hulákal jsem na ni přes celou místnost.

„Na ten stromek ale musíš něco pověsit!" trvala na svém. „Něco osobního!"

Sundal jsem košili, sloupl z těla upocený tričko a hodil ho na stromek. Dav souhlasně zařičel. Nic jak pohled na nahé tělo (byť moje) zábavu nerozpumpuje líp.

Nemohli jsme svůj příchod načasovat líp. Zazvonil zvonek u dveří a do domu vkročil uštvanej postarší chlápek se 14 velkýma pizzama. Byla to obrovská objednávka, ale jeho tušení se naplnilo: odešel bez spropitnýho. Během následující žranice se kdosi nechal hlasitě slyšet: „Vždyť to jsou jen špinavci z karavanu." Všichni si zdvořile dali záležet na tom, aby se na mě nedívali. Řek bych, že je mi jasný, co si o mně tahle banda myslí.

O čtyřicet pět minut později zbyly jen ohlodaný kůrky. Ani žádný pivo už nezbylo, tak jsme museli pít „punč", kterej mixoval Drew z obsahu Glasgowic domácího baru. Pak jsme se přidali ke skupině, která se povalovala na vydlážděným plácku na zahradě kolem táboráku. Noci uprostřed pouště sou i v létě dost chladný, takže sálající teplo jsme ocenili všichni, až na Codyho Wangstona a jeho kytaru. Je to neuveřitelnej pozér. A zdvořilej potlesk po každý písničce to páko ještě víc stimuloval. Ale i tak jsem byl spokojenej. Podařilo se mi zaparkovat vedle Umy, přestože obejmout ji kolem ramen jsem si netroufal. Ani takový množství chlastu sice nestačilo odbourat mou největší zábranu, ale zato si pěkně pohrávalo s mým

močákem. Každejch deset minut jsem musel odejít do křoví a vypustit tam další pětilitrovku.

„Máš se, Noele?“ zeptala se v jednom momentě Uma.

„Nikdy mi nebylo líp,“ motal se mi jazyk. „Chceš dolít?“

„Ne, dík, mám zatím dost. Co to vlastně pijeme?“

„Těžko říct. Chutná to, jako by to vycedili z kojota.“

„Hele, Noele,“ obrátila se ke mně ztepilá Allison Lindenová a takhle přímo mě oslovila snad poprvé v životě. „Kde máš toho svého velikého bratrance?“

„Vrátil se zpátky do L. A.“

„Zaslechla jsem, že se mu podařilo rozehřát tu zastydlou Stoney Holtovou.“

„Jasně. My všichni Wescottové to s holkama umíme.“

„Ššš,“ okřikla nás koc za náma. „Posloucháme Codyho.“

Co to tady sakra je? Nějakej zasranej folkařskej koncert? Vrátili jsme se s Umou do baráku, kterej se mezitím stal potemnělým dějištěm intenzivního zmítání. Dasan ubral na hlasitosti a přidal na milostný muzice.

„Tak jak žiješ, Noele?“ řekl. „Dneska jsem narazil na tvýho kámoše Carlyla Bogyho. Přeskočilo mu?“

„Myslí to úplně vážně, Dasane. Upřímně touží po tom, aby byl černoch.“

„No, asi bys ho měl upozornit na to, že na to fyzicky nemá. Ještě štěstí, že je tady v tom zapadákově. Kdyby se o něco takovýho pokusil ve Vegas, byla by z toho pěkná mela. Bratři tam dole by si to nenechali líbit.“

Dřív byl Dasan spokojenej obyvatel největšího nevadskýho velkoměsta, ale když byl jeho otec (dopravní policajt) přeloženej do Winnemuccy, odvlekli ho sem bez ohledu na jeho kopání a kvílení.

„Já vím.“

„Slyšel sem, žes převzal po Kevovi Duganovi ten otrockej džob.“

„Hm,“ přitakal jsem a zrudl.

„V tomhle štatlu žije pěkně praštěná sebranka. Připadám si jak v Twilight Zone. Mám pravdu, Umo?“

„Naprosto, Dasane,“ odpověděla a vítězoslavně si plácli.

Podal jsem mu kupon.

„Tohle platí jako desetiprocentní sleva na naši Oslavu lásky deluxe," vysvětlil jsem mu. „Stav se někdy."

„Proč ne," zamyslel se. „Máš zítra čas, Umo?"

Konečně mi chlast dodal kuráž.

„Promiň, je zadaná," řek sem, chytl ji za teplou ruku a vlepil jí pevně polibek přímo na rty.

K mýmu velkýmu překvapení mi to opětovala.

Taky mi dovolila držet ji za ruku po cestě domů. Znovu jsem pustil do repráků hudbu, abych tím prodloužil slavnostní náladu.

„Jakou jinou hudbu poslouchášʔ" zeptala se.

„V poslední době jsem se nemoh odtrhnout od Frantic Couplings."

„To je mazec," souhlasila. „Ale copak se nerozešliʔ"

„Ne, jen si dali pauzu. Museli přerušit turné, protože u jejich sólovýho kytaristy propukla akutní psychotická epizoda."

„A to ho nemůžou narvat prášky?"

„Snažili se, ale muzika se jim rozvezla. Hele, kdes vzala ten suspenzor?"

„Proč se ptáš? Chybí tiʔ"

„To ne, ale nepřipadá mi to jako něco, co průměrná holka nosí v kabelce."

„Připadám ti jako průměrnáʔ"

„To ne."

„To ráda slyším. Náhodou jsem ten kus oděvu měla, protože – „

V ten moment temnou nocí přiletělo něco velikýho, rozprsklo se mi to o týl a zmáčelo mě to ledovou, lepkavou tekutinou. Další mohutná dávka přisvištěla z nebe a zastavila se až Umě o hrudník.

„Do hajzlu!" zaječela.

Stáli jsme tam celí promočení a nechápali, co se děje. V dálce zatím doznívalklapot utíkajících nohou a smích.

„Vidělas, kdo to byl?" pátral jsem.

„Jasně, že viděla. Ta tvoje zasraná kámoška Stoney Holtová. A nějaký černoch."

Taková rána pod pás od bratrů vlastní party!

Uma mi nedovolila, abych jí pomoh s vysoušením. Pustila se po cestě přímo ke dveřím jejich domu, zamumlala stručný „Dobrou noc!“ a nechala mě tam stát před domem, bez polibku, opuštěnýho a ulepenýho.

Olízl jsem si vlhkej prst. Dr. Pepper: Carlylův oblíbenej nápoj. Aspoň že to nebyla prasečí krev nebo kočičí chcánky.

Nadešel čas krutý pomsty.

PONDĚLÍ, 11. ČERVENCE

Snažně jsem bábinu prosil, aby odteď už nikdy Stoney hezky neostříhala, ale oškubala ji jak slepici. Odmítla s poukazem, že jde o „profesionální čest“. Radila mi, abych „se přes to přenesl“, protože „kluci jsou zkrátka kluci“. Zřejmě zapomněla, že má co do činění s Twispem. Jak už předvedla moje matka, naše minimální odplata je kastrace ustřelením. Tak posílám Tylerovi mail, že Stoney je mu nevěrná s Codym Wangstonem, severonevadskou verzí Boba Dylana. Pak jsem využil svých zásob barev a přesprejoval výrazem „sráči“ všechny graffiti gangu „Prd“, který jsem kde našel. Tomu se říká udeřit na správným místě.

Na Umině záznamníku jsem nechal čtyři zprávy, ale zatím se neozvala. Jak mě může vinit za mravní zkaženost mejch bejvalejch přátel? To je tak nefér!

14.27 Zrovna když byl Toby na cestě do Silver Sluice s kyticí velmi drahých růží, byl odvolán svým zaměstnavatelem ke svatebnímu obřadu. Ta blbá nevěsta si myslela, že jsou pro ni! Předal jsem jí je, protože vypadala, že je v sedmaosmdesátým týdnu těhotenství. Jak může člověk říct „ne“ osobě, která je tak nateklá? Aspoň že ulovila manžela ještě před tou velkou událostí, ačkoli ženich (otetovanej buran) neopomněl zdůraznit, že on „za tu buchtu v troubě“ nenese žádnou odpovědnost. Když jsem tak stál vedle tý navoněný skříně, rozhod jsem se, že jediný děti, který budeme s Umou mít, budou adoptovaný. Mateřství z první ruky je opravdu velmi nechutná záležitost. Sakra, kdybych přiměl bábinu, aby mi

podespsala souhlas zákonného zástupce, nechám si z fleku podvázat chámovody.

Po obřadu paní Duganová Tobymu děkovala se slzami v očích za toto „nádherné a velkorysé gesto“. Řekla, že se jí díky němu opět vrátila víra „v mladou generaci“. Sakra. Tím můžu odpískat jakýkoli naděje, že by mi zaměstnavatel tu mastnou kytku refundoval. S prázdnýma rukama jsem se opět vydal do Silver Sluice, kde mě okamžitě odchytil vyžranej Marvin.

„Tak to nebyl můj otec! V seniorským centru žádnej kolaps neměli.“

„Jezdí váš otec se starým červeným pikapem s náhradní pneumatikou po straně?“

„Jo. Má Chevy. Z třiapadesátýho.“

„No, tak takovej náklaďák právě spadl z nadjezdu na I-95!“

„Do hajzlu!“ zabědoval Marvin a spěchal ke dveřím. „Byl jsem třetím v pořadí, kdo měl ten náklaďák zdědit!“

Uma mě pozorovala chladným pohledem, když se Toby blížil ke kiosku.

„Jsi takový lhář, Noele Wescotte.“

Aspoň že se mnou mluví.

„A ty zas neodpovídáš lidem na telefonáty,“ opáčil Toby.

„Nevzpomínám si, že bych ti byla dala své telefonní číslo. A v seznamu také není.“

„To je fakt, ale naštěstí je naprogramovaný ve funkci rychlýho vytáčení na telefonu Mary Glasgowový.“

„Takže ke všemu jsi ještě slídil! Co jiného bych taky mohla čekat.“

„Moc mě mrzí, co se stalo, Umo. S viníky jsem přerušil veškerý přátelský vztahy. Dokonce jsem ti koupil krásně nančančanou kytku růží.“

„Kterážto je kde?“

„Kterážto rozjasňuje svatební den budoucí matky. Před chvílí došlo v Dixi Belle k malýmu nedorozumění.“

„Nemyslím, že bych příliš ocenila velmi pěkné květiny, které jsem nedostala. To gesto mi připadá poněkud prázdné.“

„Nikoli však podle paní Duganový. Připadalo jí nesmírně dojemný. Nechtěla by sis s ní promluvit přes můj mobil?“

„Nijak zvlášť. Budeš si muset něco koupit, pokud tady chceš zabíjet můj čas.“

Toby vybral dvě tyčinky Payday, pak je Uma nechala projet čtečkou, a když jsem zaplatil, jednu z nich jsem jí nabídl. Odtáhla se a nedůvěřivě ji rozbalila. Copak si fakt představuje, že jsem se sem vplížil a s tyčinkama provedl něco nekalýho?

„Co vlastně chceš, Noele Wescotte?“ ukousla si burákovy tyčinky a zeptala se.

„Hmmm, já nevím,“ řekl jsem.

Věděl jsem, samozřejmě, ale nějak mi přišlo nemístný, že bych měl hned vybalit svatbu.

„Já… rád bych s tebou kamarádil,“ pokračoval jsem a nervózně uždiboval z tyčinky.

Uma si povzdechla.

„Víš, Noele, ženy mají rády čokoládu. Většina z nás bez ní prakticky nemůže být. A přesto tohle není čokoládová tyčinka. První, co mi dáš, kromě neexistujících květin, je nevhodná tyčinka. Říká ti to něco?“

Mozek se mi rozjel na plný obrátky. Nebylo mi úplně jasný, kam tím míří.

„Víš, co mi přinesl Sloan Chandler, než odjel na ten svůj stupidní výlet?“

„Co?“

„Kilovou krabici čokoládových bonbonů.“

Ach, ten zasrané pozornej mariňák.

„A víš, co jsem s tou překrásnou bonboniérou udělala?“

„Ne. Co?“

„Donesla jsem ji sem a otevřenou položila do společenské místnosti zaměstnanců. Copak si ten idiot opravdu myslel, že sním kilo kaloricky vražedných bonbonů?“

„Toho hulváta by měli okamžitě zastřelit.“

„Muži zkrátka žijí na své vlastní planetě. V tom to všechno vězí.“

„Hm, takže, Umo, nechceš si se mou ještě někdy vyjít?“

„Ani ne, Noele. Ale dík za pozvání.“

Uma se vzdálila, aby třem duchovním pomohla s výběrem slunečních brýlí. Zdrcenej Toby se odpotácel do pekelný výhně letního nevadskýho dne.

Sebevražda, nebo vražda? Co byste v tomto bodě poradili jako nejrozumnější krok?

ÚTERÝ, 12. ČERVENCE

Sem úplně vyřízenej. V noci přišly zas mohutný záplavy a divoká oralofikace palce. Stoney Holtová sem furt leze, přestože jsem jí oznámil, že její odporná přítomnost se mi hnusí. Kdyby nebyla tak fyzicky zdatná, pravděpodobně by dnes ráno bylo došlo i na pěsti.

„Takže ti dala kopačky, co?“ poznamenala a nabídla si bez ptaní ten úplně poslední rohlík, co jsme doma měli. „No, myslím, že bys mi měl bejt vděčnej.“

Odolal jsem velmi silnýmu pokušení vytáhnout z šuplíku obrovskou kudlu.

„Seš na hlavu padlá.“

„Je to tak, Noele. Tato nehoda, jak tomu říkáš, to jen dokazuje. Nemáte ovocnej čaj?“

„Ty seš ale kámoška! Ničíš mi život.“

„Takže čaj nemáte? Přiznej si to, Noele, jenom prvotřídní namyšlená kráva by kvůli malé spršce zareagovala jako ona. Věř mi, znám tyhle typy. Nečeká tě s ní nic jinýho než průser.“

„Zavolám policii a nechám tě zavřít kvůli nepovolenýmu vniknutí na cizí pozemek.“

„Co musíš udělat je, Noele, začít žít. A když už budeš v tom, musíš se citově zocelit. Nesázej všechno na jednoho koně. Jsem na tebe nasraná kvůli všem těm lžím, kterýs o mně řekl Tylerovi? To si piš, že jsem. Ale šílím z toho? To ani náhodou. Vím, že život nezačíná ani nekončí s tvým bratrancem.“

„Je to můj synovec, sakra. Doufám, že každej člověk, se kterým budeš kdy chodit, ti dá kopačky tím nejsurovějším způsobem, jakej vůbec existuje."

„Takhle hnusnou věc bys neměl přát nikomu, Noele."

„Myslím to smrtelně vážně. Pro mě seš lidskej mor. Kdybys byla brouk, rozšlápl bych tě."

„A kdybys byl chlap, praštila bych tě. Ale máš štěstí, že seš jen malej obchcavač postelí. Dík za ten rohlík."

„Dík za to, že co nejdřív chcípneš. A nemlať dveřma, až půjdeš odtud."

Vystrčila na mě prostředník a práskla dveřma. Celej roztřesenej jsem se posadil a pokoušel se vymyslet aspoň jednu pozitivní věc. Jo, třetí stadium malomocenství, napadlo mě. Můžu bejt vděčnej, že tím zatím netrpím.

21.45 To byl zas den. Pět svateb a dvě oslavy lásky. Fakt, že Toby je citově v podstavu (a – je mi to trapný – trochu plačtivej), se kladně odrazil na mým spropitným. Zákazníci zřejmě dospěli k názoru, že ta černá huba se dojímá nad jejich štěstím. Oceňuju ten příjem navíc a zapsal jsem si ho do kolonky Důvody, proč nespáchat sebevraždu. Seznam v tyhle kolonce zatím bohužel příliš přesvědčivej není.

STŘEDA, 13. ČERVENCE

Rozhodli jsme se s Carlylem vyloučit Stoney z naší party. Dali jsme jí to na vědomí oficiálním e-mailem. Taky jsme jí oznámili, že má odteď zakázáno nosit hnědou barvu. Jak znám Carlyla, nemohl být v tý sprchovací akci intelektuální vůdčí silou. Proto jsem se rozhod jeho účast v tomto násilným činu omluvit. Taky se mi podařilo ho přesvědčit, že ten vandal, kterej nám ničí naše graffiti, není nikdo jinej než ta zrádkyně a přeběhlice k jiným gangu Stoney Holtová. Carlyle za tyto věrolomný skutky přísahal strašnou pomstu.

Carlyle i nadále pokračuje v identitě toho nejčernějšího ze všech falešných černochů ve Winnemucce. Dr. Quentina Freepová podle všeho považuje jeho momentální puzení k rasový přeměně za tu

nejmíň alarmující ze všech jeho duševních úchylek. Dokonce s jeho touhou stát se černochem soucítí. Koneckonců, bylo mu kdy k něčemu, že byl bělochem? Jeho pěstounům poradila, aby byli trpěliví a počkali, až tato „fáze“ přejde. Zatím jim půjčila kuchařku receptů pro duši. Doufám, že je dobrá. Carlyle totiž pozval Tobyho zítra na večeři.

ČTVRTEK, 14. ČERVENCE

Další citová hlubina. Dnes ráno jsem dostal kopii pomlouvačnýho dopisu, kterej ta kruťácká Stoney poslala Umě. Stálo v něm: „Cau Umo! Mozna by te mohlo zajimat, ze jeden z tvych pratel (jistej N. W.) se v noci pochcava do postele a taky si cuca palec. Tohle velky mimino se mi sverilo, ze te moc miluje. – Kamos.“

To snad ne. Fakt nemůžu uvěřit, že tohodle byla schopná. Musí mě asi hodně nenávidět. Jasně, trochu jsme se nepohodli a vyměnili si pár ostrejch slov, ale ani ve snu mě nenapadlo, že by klesla tak hluboko. Vždyť jsme přece spolu tak dlouho kamarádili. Byl jsem obětí častýho ostrakismu jen proto, že jsem se pohyboval v její společnosti. Teď jsem z toho úplně vedle. Tady se něco načisto vymklo z ruky. Ale na druhý straně, teď mám aspoň Uminu e-mailovou adresu, ne že by mi zas tolik k něčemu byla. To by mě zajímalo, kde ji Stoney splašila.

Takže teď je jasný, že už Umě nikdy nemůžu přijít na oči. Nevím, co mi zbývá. Momentálně nejsem schopnej jakýhokoli úsudku.

23.25 Takže, dnešek jsem přestál. A nejen že žiju, ale nejsem ani zavřenej. Toby po cestě na svatbu zahlíd ve městě Stoney. Od hlavy k patě byla oblečená v hnědým. Teď už chápu, co znamená rčení „vidět rudě“. Jakmile jsem ji zahlíd, celý zorný pole se mi zalilo krví. Chytil mě takovej amok, jakej už dovedl nesčetný ubožáky do cely na smrt odsouzených. Jaký štěstí, že Tobyho úzkej kostým značně omezuje kapacitu jeho kapes. I přístup k ostrý tužce by moh bejt sakramensky nebezpečnej při příštím setkání s tou ochechulí. Protentokrát jsme se oba vyhnuli pohledem a navzájem se ignorovali.

Moc společensky jsem se necítil, ale přesto jsem šel na večeři ke Carlylovi. Další neuvěřitelnej šok. Ukázalo se, že jeho poslední pěstounka je tatáž paní Greenová, která mě učila ve třetí třídě. Tohle jsem si nikdy nepropojil. Ze všech mých učitelek ze základky bych tuhletu okamžitě bral jako svou matku. Takže teď Carlyle prožívá mý dětský fantazie. Vypadala úplně stejně a dokonce mě poznala i přes tu tobifikaci. Řekla: „Ahoj, Noele!“ a velmi mateřsky mě objala. Dokonce vydávala tutéž křídovou vůni vanilky jako ideální matka. Byl tam i pan Greene a vypadal stejně sympaticky. Kdysi pracoval jako programátor, ale teď opravuje všechny hrací automaty ve městě. Je to pro mě těžký si představit, že chodí každej večer s paní Greenovou do postele a pravděpodobně s ní i skotačí.

Večeře byla docela dobrá, i když v poněkud hustý atmosféře. Vzadu na vydlážděným dvorku griloval pan Greene kotlety. Je to šikovnej kutil, a tak z nepálených cihel postavil vymakanej zahradní gril. Váží aspoň sto tun. Skutečná zabíračka hodná kulturisty. Kotlety se trochu připálily, ale nadšeně jsme se do nich pustili. Kukuřičnej chleba byl taky dobrej, ale další setkání s růžičkovou kapustou už nepřežiju. Carlyle způsobil drobnej incident, když požádal svou náhradní matku, aby mu podala ten „zkurvysynovskej“ bramborovej salát.

„Carlyle,“ upozornil ho přísně pan Greene, „už jsme tě několikrát žádali, abys toto slovo nepoužíval.“

„Musim to říkat, tati! Jinak bych nemoh bejt černoch.“

„A zdalipak, Carlyle, víš,“ začala paní Greenová tónem, kterej jsem si pamatoval z dávný minulosti, „kdo to vlastně zkurvysyn je?“

Tobymu vypadla kost z ruky. Nikdy v životě bych se nenadal, že tyto rty uslyším vyslovit zrovna tohle slovo.

„A co?“ odpověděl Carlyle.

„Zkurvysyn,“ pokračovala paní Greenová paňučitelkovským tónem, „je člověk, jehož porodila žena, která je prostitutka. Co má tohle společnýho s mým bramborovým salátem?“

Carlyle se na mě podíval s žádostí o pomoc. Do tohodle horkýho bramboru neměl Toby v plánu se pouštět, a tak jsem jen čuměl do talíře a přemisťoval růžičky kapusty sem a tam.

„Matka se tě na něco ptala," připomněl pan Green.

„Kurva, cá vim?" zavrčel Carlyle.

Naši hostitelé si vyměnili zasmušilý pohled a povzdechli si.

„Noele," obrátila se ke mně paní Greenová, „tak řekni. Přece souhlasíš s tím, že proti etnicky zabarveným hovorovým výrazům nelze nic namítat v jejich vlastním prostředí, ale jsou naprosto nevhodné u večeře v přítomnosti rodičů a hosta."

Carlyle se na mě znovu podíval a škubl sebou způsobem, v kterým jsem poznal posunkovou řeč našeho gangu. Pěkně prekérní situace zůstat trčet ve slepé uličce mezi bratrem z party a vysněnou matkou.

„Dodneška jsem nezapomněl malou násobilku, paní Greenová," úporně jsem měnil téma rozhovoru. „Byla jste tak úžasná učitelka. Šest krát sedm je čtyřicet šet!"

„Mám za to, že je to čtyřicet dva, Noele," odpověděla. „Pokud si dobře vzpomínám, matematika nebyla tvoje silná stránka. A který předmět tě teď ve škole baví nejvíc?"

Jediný, co jsem byl schopnej dát dohromady, že by mě ve škole bavilo, byla sexuální výchova, ale odpověděl jsem: „Angličtina a psaní."

„Toby si vede svůj vlastní zkurvysynovskej blog," dodal Carlyle.

Další povzdech ze strany dospěláků. Co ale fakt nechápu, proč paní Greenová potřebuje po celodenním votravování se s pětatřiceti uřvanejma třeťákama přijít domů a starat se o fagana, jako je Carlyle. Přece to u nich „nevypadá, že by měli až tak hluboko do kapsy. Vždyť ta jejich televize má úhlopříčku aspoň 120 čísel. 2e by pěstounství byl až tak lukrativní džob?

PÁTEK, 15. ČERVENCE

Odjíždím do L. A. navštívit Tylera. Všechno zařídila bábina a dokonce mi koupila lístek na autobus. Řekla, že potřebuju změnu vzduchu. A jak! Škoda, že neprodávaj lístek na Mars. Babča taky zatelefonovala panu Duganovi, že otrok bude pryč celej týden.

Drndal, ale to bylo tak jediný, co moh dělat. Jsem teď jedna ruka s jeho manželkou a Toby se velmi osvědčil při výnosným prodeji upomínkových předmětů a extra služeb. Suma sumárum: vědí, co ve mně mají. Než se Toby vrátí, budou zatím muset na Keva pověsit mý přešitý otrocký hadry, který jim odevzdám při cestě pro výplatu. Doufám, že je znovu nezasmradí. Zdá se mi to, nebo se všechny jeho růstový geny přeorientovaly na vypouštění abnormálního množství nepředstavitelnejch puchů?

19.25 Sedím v autobusu do L. A. a tohle píšu na laptopu, kterej sem před pár měsícema získal za pět babek na blešáku. Chlápek za něj chtěl původně patnáct, ale učinil jsem mu nabídku, kterou nemoh odmítnout. Věřte nevěřte, v tyhle hračičce je našlapaný Pentium 75 a Windows 95. Psí víno se po hrobech na hřbitově sune rychlejc než tahle šunka, takže o nějaký wifině nebo brouzdání po internetu si můžu nechat jen zdát. Jediný, k čemu ten krám můžu použít, je textovej editor a pár primitivních her, jako je šibenice nebo šachy. Baterie už dávno chcípla, tak jsem rozpáral umělohmotnej plášť a narval tam obyčejný nabíjecí baterky. Dělají kouzla. Aspoň že obrazovka je barevná. Že prej se kdysi vyráběly laptopy s černobílou obrazovkou. Umíte si to vůbec představit?

Nevada může být sice povětšinou šílená nuda, ale místama se její krajina přece jen vzepne k úchvatným výhledům. Právě si to šineme po třistadevadesátpětce východní částí Sierras. Umolousaným oknem na západ zlátne řada vrcholků v zapadajícím slunci. Myslím, že nám příroda tuto grandiózní podívanou předkládá proto, abychom zapomněli na svý lidský problémy. Když se podívám z okna, málem se zalykám tou majestátní nádherou. Určitě je to lepší pohled než na druhou stranu, kde chrápající prďola slintá z obou koutků svý neholeny držky. Tušil sem, že si gecne vedle mě, hned jak nastoupil v Carson City. A taky smrdí jak stará paluša.

Snažím se na Umu nemyslet. To by mě zajímalo, s kolika lidma probírala moje problémy se svěračem. Až se vrátím, bude to nejspíš vědět celej štatl. Neměl bych zpáteční lístek raději vyměnit za jízdenku do Oaklandu? Spousta lidí žije s matkama ještě

střelenějšíma, než je ta moje. Proč bych měl být tak přehnaně náročnej?

SOBOTA, 16. ČERVENCE

Tyler a jeho nevlastní taťka byli tak laskaví, že mě vyzvedli na nádraží, ačkoli už byla skoro půlnoc, když tam autobus dorazil. Bydlí dost daleko, ale naštěstí dálnice v tuto noční dobu nebyly příliš ucpaný. Klidně mě považujte za venkovskýho balíka z lontu, ale pohled na záplavu světel, když jsme se blížili k předměstí L. A., byl pro mě prostě ohromující. Tolik milionů lidí nahečmanejch do míst, kde dřív rostl jen pelyněk. A v kteroukoli denní či noční hodinu je nemalý procento z nich venku a sviští si to po dálnicích.

Bill (Tylerův nevlastní taťka) pro mě přijel úžasným pontiakem GTO z roku 1968. Vlastní taky harleye a pár dalších motorek. Je vyučenej elektrikář a značně technicky orientovanej. Jeho celý jméno je William Teslar Tibble, ale všichni mu říkaj Bill. Bábina má teorii, že každej se aspoň trochu podobá nějakýmu filmovýmu nebo televiznímu herci. O mně například tvrdí, že vypadám jako Brandon De Wilde, ačkoli vůbec netuším, o koho jde. Při použití její teorie bych řek, že Bill vypadá jako menší, robustnější a umouněnější verze Kevina Costnera.

Přestože Bill Tylera formálně adoptoval, můj synovec dodnes používá jméno Twisp. Říká, že tím vzdává čest svý mámě za ty dlouhý léta, kdy se o něj coby udřená svobodná matka starala. Tyler Twisp nebo Tyler Tibble – řek bych že to vyjde na stejný peklo. Technicky jsem možná Twisp, ale to by mi někdo musel nabídnout fakt velkej úplatek, aby mě přinutil změnit si jméno.

Sestra Joanie byla ještě vzhůru a po příjezdu mě srdečně objala. Vypadala starší, ale ještě není v tý odpudivý kategorii. Kdysi to byla atraktivní letuška, pak pracovala v cestovní agentuře. Zavedením on-line prodeje letenek o zaměstnání přišla a teď se věnuje obchodování se starožitnostma. Společně s Billem pročesávají každý sobotní ráno různý blešáky. Ve West Hollywoodu má pronajatej stánek v jakýmsi

družstevním obchodě, kam ty krámy vozí a prodává. A pak taky prodává na nejslavnějším blešáku Rose Bowl Flea Market, kde její zboží někdy osahávají skutečný filmový hvězdy. Taky bych teď trochu toho osahávání bral.

Rodina Tibble-Twispů obývá skromnej omítnutej farmářskej dům nadupanej komickým nábytkem z padesátých let. Připadám si jako ve starým kresleným filmu: spousta křiklavejch barev, divokejch vzorů a odvážnejch tvarů. Obýváku dominuje obrovská prosklená skříň narvaná lesklýma stříbrnýma a zlatýma trofejema. Tato úchvatná výstava musí být pro mýho synovce zdrojem neustálýho zvyšování sebevědomí. Tolik cen a medailí a stužek! A to všechno mu připomíná, že dosáhl met nejvyšších a všechny ostatní nechal daleko za sebou. Kolika trofejemi se můžu pochlubit já? Zatím ani jednou. Soutěž ve šťourání se v nose se ještě mezi olympijský disciplíny nedostala.

Vzhledem k tomu, že Joanin barák není stavěnej pro návštěvy, spím v jejich karavanu hned vedle garáže. Je to takovej ten druh, u kterýho se zadní část odklopí jako rampa, aby tam člověk mohl navést motorku a další hračky. Bill má dvě čtyřkolky, který vyvezou někam do pouště a tam se na nich prohánějí. Tyler tvrdí, že je to děsná legrace. Tohle se, bohužel, v tomto ročním období dělat nedá (je moc horko). Všiml jsem si, že někdo mi pod prostěradlo v karavanu prostřel igelitovej sprchovej závěs. Moje reputace mě evidentně předchází. Naštěstí se mi podařilo vystřihnout suchou noc – první po dlouhý době. A moje zahradnický rukavice postříkaný hořkým jablkem taky zabraly.

Dneska už asi víc nenapíšu. Tyler má pro mě moc zajímávej program a jeden z nich se jmenuje Awanee.

NEDĚLE, 17. ČERVENCE

Další úplně suchá noc. Napadá mě, že to třeba nakonec není močákem, ale tím, kde žiju. Nezapomínejme, že jsem rozenej Kaliforňan. Nevada je pro mě tudíž cizí prostředí.

Zatím jsme vzhůru jen my dva s Joanií. Právě mi připravila obrovskou snídani. Zatímco jsem jedl, probírali jsme rodinný záležitosti.

„Před nedávném mě zničehonic navštívila moje matka," informoval jsem ji.

„Opravdu? Je to i moje matka, ale klidně si ji můžeš nechat. Jak se jí vede?"

„Dobře, pokud zrovna nebrečela nebo mi nemuchlala ruku. Řekla mi, že mým skutečným otcem je George Twisp."

„Hm. Takže ti to konečně prozradila, co?" Joanie upila kávy. „Jsem ráda, že to tajemství je venku. Jojo, jsme všichni Twispovic. To se máme."

„Ale proč žiju s babičkou Wescottovou?"

„V té době se to zdálo jako nejlepší řešení. A taky to tak stálo v rozsudku. Je to moc zlý?"

„Mm, tak hrozný to není. Snášíme se v pohodě. Akorát mi není jasný, proč se babička tak namáhá."

„No, vždycky se mi jevila jako příjemná stará dáma. Co se stalo s jejím synem vůbec netuším. Je to velkej vopruz?"

„Skoro se s ním nevídám."

„Tak to máš štěstí. Takovej bastard. Možná si babička uvědomila, že s jeho výchovou to nezvládla, tak to chtěla napravit na tobě."

„Myslím, že její manžel taky nebyl nic moc. Skoro vůbec o něm nemluví."

„Možná že po něm Laňce zdědil svou povahu. Pak je to celkem vysvětlitelné."

Uždiboval jsem slaninu a odkašlal si.

„No a je nějaká šance, že bych se s ním mohl setkat?"

„S kým, Noelku?"

„S Georgem F. Twispem. Svým tátou. Že prej žije v L. A."

Joanie se opřela o opěradlo chromovaný kuchyňský židle a civěla z okna.

„Zajímavý nápad, Noele," řekla konečně. „Budu se nad tím muset zamyslet."

„Mohli bychom ho pozvat na večeři," navrhl jsem. „A možná i Nicka. Mohla by to bejt taková rodinná sešlost."

„Nejsem si jista, zda je to v případě Twispů ten nejlepší nápad," odpověděla. „Kromě toho jsem telefonovala Nickovi hned, jak jsem se dozvěděla, že přijedeš. Nebyl doma. Jeho přítelkyně Ada mi řekla, že odjel do Prahy."

„Ale odtud se přece zrovna vrátil."

„Zase se tam vrátil. Asi se mu tam moc líbilo. Ani Ada z toho nebyla příliš nadšená."

Můj slavnej brácha. To by mě zajímalo, jakej vlastně je.

Tyler se zatím neukázal. Ten má ale spánek. Musí to být těžký udržet v chodu všechny ty jeho svaly. Aspoň mám čas, abych popsal nejvýznamnější událost včerejška, kterou byl náš večerní výlet do Barber College na koncert skupiny Pickled Punks. Šli jsme s Tylerovou béčkovou přítelkyní Erikou Stabbovou a její kámoškou Awanee Domaovou. Přestože Erika je jen z kategorie B, Tyler s ní často vymetá různý kluby, protože Erika má řidičák a červenou mazdu. Je taky moc šikovná a dostane svý přátele i do míst, kam se pouští až od osmnácti. Jak ta teda umí flirtovat! Awanee i já jsme byli oba mírně nesmělí, takže to chvílema bylo dost trapný. Ale přece jen se nám podařilo trochu navázat kontakt. Její otec je Mexičan a matka Vietnamka. Je docela hezká exotickým způsobem. Hubená a drobná, přestože v oblasti hrudníku na ní příroda neskrblila – ne že bych to mohl posoudit jinak než pohledem. V žádným případě mi nepřipomínala Umu, což bylo dobře.

Barber College bývala dřív holičská škola v suterénu kdysi exkluzivní, dnes však polorozpadlý budovy v Hollywoodu. Vyházeli všechny holičský křesla, ale nechali tam původní výzdobu z růžovýho mramoru a zrcadel. Když to Pickled Punks pořádně rozjeli, tvrdej povrch stěn přispěl k vytvoření hodně hlasitýho prostředí. Tyler věděl, že mě na tenhle druh hudby chytne. Klub byl narvanej a sálal jako oheň, takže všichni se potili a šíleli. Doteď mi duní ušní bubínky. Nemusím snad ani říkat, že ve Winnemucce nemáme nic takovýho (ani kapelu, ani takovej klub).

Pokud to nevíte, název skupiny Pickled Punks znamená něco jako panoptikum zrůd, takových těch v lihu nebo v čem naložených lidských plodů, se kterými se v minulosti obrážely různý jarmarky a tak. V souladu se svým jménem stála před bubeníkem velká skleněná nádoba osvětlená zezadu. Prodral jsem se dopředu, ale zjistil sem, že neobsahuje nic jinýho než jeden unavenej prasečí plod. Dokonce ani neměl dvě hlavy. To bylo jediný zklamání celýho večera. Jinak jejich hudba byla tak úžasná, že jsem si koupil jedno z jejich cédéček vlastní produkce. Když jsem ho platil, napadlo mě, že ho musím přepálit pro Stoney, ale pak jsem si vzpomněl, že ji strašně nenávidím. Je těžké ztratit přátele.

Po koncertě jsme zaparkovali u Tylerovy školy na odlehlým místě za tělocvičnou. Na předních sedadlech si to Tyler s Erikou rozdávali (samozřejmě v rozumných mezích), zatímco my dva s Awanee jsme si na zadním sedadle povídali. Nejsem, bohužel, schopnej vrhnout se na úplně cizí lidi, i když disponují líbatelnejma rtama a drobnýma, holýma kolenama, který po pohlazení přímo volají.

21.12 Dneska jsem trochu zblblej slunkem, tak to možná brzo zapíchnu. Šli jsme s Tylerem a béčkovým týmem na pláž. Pacifik je další z praktických vymožeností, kterých se nám ve Winnemucce nedostává. Zaparkovali jsme u přístavní hráze v Santa Monice a šli pěšky až k místu zvanýmu Venice a zpět. Pár bloků šel Tyler po rukou. Byla to docela podívaná z více než jednoho důvodu. Nejsem si jistej, zda si uvědomuje, že když má na sobě pytlovitý kraťasy a pohybuje se v tyto pozici, mají ti, kdo kráčejí vedle něj, přiměj výhled na prvotřídní klobásu se dvěma hebkýma kivíčkama. Všim sem si, že Awanee je se zájmem studovala. Tyler tvrdí, že Awanee je jankovitá panna, jako ostatně my všichni v této sestavě s výjimkou slečny Stabbový. Rozložili jsme saky paky na pláži a docela si zablbli, takže mám pocit, že se konečně mezi náma trochu hnuly ledy. Je moc milá, ale zatím to nejiskří, alespoň z mý strany ne. Škoda, že nemůžu bejt jako Tyler. Užívá si holek jako jiní šťavnatýho stejku nebo prvotřídního doutníku: s nelíčeným požitkem, ale bez emocionální angažovanosti. Je to mnohem

rozumnější přístup než ten můj, kterej je spíš jak zemětřesení s následným odklízením kalamity.

Na Tylerův mobil neustále volají kámošky, přítelkyně a zase další holky. Musí se mu přiznat, že s nimi mluví naprosto otevřeně. Všem řekl, že je na pláži s Erikou. Dokonce mu volala i Stoney, která mu řekla, aby nevěřil ani slovu z toho, co o ní šířím. Trapná byla ona, protože já jsem se náhodou o ní nezmínil ani jednou. Snažím se ze všech sil vytlačit z hlavy úplně všechno, co se týká Winnemuccy.

Ke svýmu zděšení jsem si právě spočítal, že jsem za poslední dva dny utratil 48 dolarů. Budu muset urychleně upustit od těchto extravagancí. V žádným případě nemůžu udržet prázdninovej styl Billa Gatese na Tobyho skrovným žoldu otroka.

PONDĚLÍ, 18. ČERVENCE

Další bezpovodňová noc. Začínám si myslet, že celý to noční pomočování byl jen výmysl. Dobrá zpráva: je 15.26 a já jsem zatím neutratil ani vindru. Po snídani jsme se s Tylerem vypravili k jeho kámošovi Žáčkovi zvednout pár činek ještě s Duncanem (dalším členem týmu). Teda, abych byl přesnej: já jsem šel pěšky a Tyler se vezl na svým skejtu. Taky serfuje, ale jeho největší vášní ze všech jeho krkolomnejch aktivit je snowboarding. To je další důvod, proč mi závidí život v sněhem zasypaný Winnemucce. Řek jsem mu, že k nám klidně může kdykoli přijet odházet sníh z příjezdový cesty. Po cestě tam mi Tyler sdělil, že Žáčkovi a Duncanovi řekl, že jsem tam u nás uprostřed pouště uznávanej zápasník.

„A pročs jim něco takovýho říkal, Tylere?

„No, oba mají poměrně úzký rozhled, víš. Nebrali by nikoho, kdo nesportuje. A jen těžko jsem jim mohl tvrdit, že jsi vysunutý obránce."

„Ale já o volným stylu vůbec nic nevím."

Moc bych si sice přál ho trochu potrénovat s Awanee, kdyby se náhodou ukázalo, že je sportovně založená.

„Jen jim řekni, že jsi v kategorii muší váhy a uznávaný po celém státě.“

„Copak si nevšimnou, že nemám vůbec žádný svaly?“

„Tak si prostě nesundáš košili.“

Nechal jsem si ji na sobě, ale nemůžu říct, že by si mě Zack s Duncanem příliš všímali. Mnohem víc se věnovali dobírání Tylera kvůli tomu, že jezdí na skateboardu. Zdá se, že naši konzervativní atleti tenhle druh dopravy neuznávaj. Možná sou pro ně ty kolečka příliš malý, a tudíž směšný. Na Tylerových kámoších nic malýho nebylo. Zack by asi v šeru mohl být považovanej za celkem normálního, ale Duncan měl krk, kterej by mu mohl závidět i sloup telefonního vedení. Zatímco všichni hekali pod obrovským závažím v Zackově garáži, nevadskej zápasník se klání nezúčastnil, údajně kvůli nataženýmu hamstringu. Nevím, kde přesně můj hamstring je a jestli vůbec nějakej mám. Hrál jsem si se vzpěračskou činkou a snažil se dohazovat přiměřeně chlapácký poznámky k jejich konverzaci, která se pohybovala od pro mě naprosto nepochopitelných záludností fotbalu přes prokreslování čehosi, čemu říkají latissimus dorsi, až po dámská přirození.

Tyler je momentálně na tréninku, a tak si zatím doplním svůj blog. Chodí tento týden trénovat fotbal každý odpoledne, za což se mi neustále omlouvá. Mně to ale fakt vůbec nevadí. Pravda je taková, že udržet krok s mým synovcem je někdy hrozně únavný.

23.12 Pokud se mi podaří dostat se do postele, aniž bych za to musel zaplatit, pak jsem dnes prožil perfektní nízkorozpočtovej prázdninovej den. Celková útrata rovná se nule. I to malý občerstvení dnes odpoledne zaplatila Joanie. Pomáhal jsem jí naaranžovat nově získaný starožitný zboží v pronajatých prostorách prodejního družstva. Obchod se nachází v podstatně růžovější čtvrti, než jakou byste mohli najít kdekoli ve Winnemucce. Kluci tam normálně spolu chodí po ulici ruku v ruce, což by se na většině nevadskýho území považovalo za sebevražedný.

Byl jsem úplně konsternovanej z Joaniných cen, ale ona tvrdí, že má docela slušnej obrat. Připadá mi to dost strašidelný pohybovat se v baráku, kterej je až po střechu narvanej zbytkama po nespočetnejch

mrtvolách. Já osobně dávám přednost věcem novým, moderním, přímo z továrny, zabaleným ve třech vrstvách hygienických umělohmotných obalů. Joanie si myslí, že je to proto, že jsem vyrostl ve starým karavanu obklopenej beznadějí a hnilobou. Lidi vždycky negativně reagujou na to, co poznali jako děcka. To rád slyším. Znamená to, že jako dospělák budu žít v elegantním prostředí velkoměsta mezi množstvím ztepilejch krasavic, který mi budou kdykoli k dispozici.

ÚTERÝ, 19. ČERVENCE

Dneska to byla dost nuda, dokud se Tyler nevrátil z tréninku. Tady na předměstí toho není moc na práci, když člověk nemá auto a všichni dospělí se někde pachtí za živobytím. Chvíli jsem koukal na bednu, pak si na Tylerově komplu zkontroloval, jestli mi někdo nepíše (bohužel ani ň), a zbytek času jsem šmíroval po baráku. Nikde ani jediná fotka George F. Twispa. Že by toho chlapa tady nikdo neměl rád? Nicméně jsem o něm našel záznam v Joanině adresáři. Sice bez telefonního čísla, ale aspoň jsem si opsal adresu. Taky jsem prověřil garáž, kde jsem objevil Biflovu kompletně zařízenou dílnu, což vysvětluje, proč všechny ty jeho auta parkují venku. Joanie se zmínila, že na jejich pozemku jednou napočítala 38 různých dopravních prostředků, a to ještě do toho nezapočítala Billův rychločlun, kterej má zaparkovanej někde jinde. Tyler se domnívá, že podle všeho jeho rodiče stále ještě vedou aktivní sexuální život díky tomu, že Bill je tak manuálně zručnej a umí si dát dohromady, jak věci fungujou. Jak ho znám, má s největší pravděpodobností na systém ženských reprodukčních orgánů dílenskou příručku.

Po obědě se mě Tyler zeptal, jestli bych se nechtěl setkat s jeho holkou.

„Jasně," odpověděl se. „A jaké kategorie? Áčkové nebo béčkové?"

„To ještě nevím. Setkám se s ní poprvé. Ale v telefonu zněla docela zajímavě."

„A jak ses k ní dostal?“

„Našla mě přes Myspace.com. Zaujalo ji moje jméno.“

„Tyler nebo Twisp?“

„Twisp. Tvrdí, že její teta byla kdysi provdána za Nicka Twispa.“

„Hm, tak to se s tou holkou fakt musíme setkat.“

Tyler naverboval tlustokrkýho Duncana, aby nás tam odvezl. Řídí (jako blázen) malej japonskej pikap. Samozřejmě že hubenej zápasník musel sedět uprostřed. Připadal jsem si jako třetí koule v příliš úzkým šourku. Museli jsme se prosmýknout mnoha klikatýma kaňonama v Bel Air, než jsme našli ulici, kde bydlí slečna Veeva Saundersová. V životě jsem neviděl zazobanější čtvrt.

„Na kolik myslíte, že tyhle baráky přijdou?“ zeptal jsem se.

„Miliony a miliony,“ odpověděl Tyler. „Pokud to není zboř.“

Saundersovic vila v žádným případě nebyla zboř. Rozprostírala se na kopci s výhledem do všech světovejch stran až k zářivým vlnám Pacifiku. Na naše zaklepání přišel otevřít docela pohlednej muž ve středních letech.

„Noel?“ zeptal se.

„Jjo,“ koktal jsem překvapenej z toho, že zná mý jméno.

„A ty musíš být Tyler,“ pokračoval a usmál se na mýho synovce.

„Ano,“ odpověděl oslovený. „Přišli jsme navštívit Veevu.“

Muž si potřásl pravicí s každým z nás a pozval nás dovnitř. „Nahoru, chlapci. Třetí dveře vpravo.“

Hrnuli j sme se tak točitým schodištěm, že tesařům se při jeho stavbě muselo navalovat.

„To je zvláštní, Noele,“ pošeptal mi Tyler. „O tobě jsem s Veevou vůbec nemluvil.“

„Ale zdálo se, že ví, kdo jsme,“ šeptal jsem mu nazpátek.

Našli jsme dveře, za nima tu holku a neobratně se představili. Veeva byla nervní, podrážděná bloncka, spíš hubená, s výrazně modrýma očima a neuvěřitelně pravidelnýma zubama, jako by jí z nich právě sundali rovnátka. Nebyla ještě krásná, ale bylo vidět, že na tom pracuje. Její budoár se nepodobal žádnýmu z dětských pokojů, který jsem kdy viděl. Spíš byl jako elegantní byt, v kterým byste čekali Glorii Vanderbiltovou nebo Jackie O.

Veeva rozprostřela svou kostnatou postavu na divan a pokynula nám, abychom se také usadili. Vybral jsem si křivkoidní křeslo čalouněný proužkovaným hedvábím ve stříbrný a smetanový barvě s velice tenkýma nohama, jako by to pocházelo z přidružený výroby továrny na tužky. Nebylo moc pohodlný, ale zvláštním způsobem stimulovalo páteř.

„Máš to tady, hmm, moc hezké," řekl Tyler.

„Ó, děkuji," odpověděla. „Pracovala jsem na tom s matčiným architektem. Ještě pořád hledáme pár drobností, abychom to dotáhli do konce. Není to přímo imitace, ale nechali jsme se inspirovat Manhattanem ve čtyřicátých letech. Chtěla jsem pár ruhlmannovských kousků, ale i kopie jsou zcela mimo náš dosah. Pracovat s architektem bylo samozřejmě prima, ale člověk je musí držet na uzdě. Jejich vkus je příšerný, pokud je člověk nehlídá."

„Hele a kolik ti je?" chtěl vědět Duncan.

„Čtrnáct. Ne že by na tom záleželo. A co jsi ty – bodyguard?"

„Duncan je můj řidič," vysvětloval Tyler.

Z tý holky vyzařovalo něco, že mě ani Tylerova snobská okázalost příliš nepřekvapila.

„To byl tvůj táta, kdo nás pustil dovnitř?" zeptal jsem se.

„Ano. Paul Saunders, umělecký manažer. Pravděpodobně jste o něm už slyšeli. Není úžasný? Přátelé říkají, že jsem do něj blázen. A mají pravdu. Bojím se, jak obtížné bude najít manžela, který by se mu vyrovnal v každém ohledu. Connie má opravdu velké štěstí."

„Kdo je Connie?" zeptal jsem se.

„Moje matka," odpověděla a bradou pokývla směrem k fotografii ve stříbrným rámečku na anorektický komodě. „Je trochu duševně vyšinutá."

„Tvoje matka pochází z Asie?" zeptal se překvapeně Tyler.

„Je to čistokrevná Polka. Naštěstí pro jejich děti, táta je stoprocentní Američan. Moje matka je blázen do plastické chirurgie. Před léty prodělala čínskou fázi. Slíbila mi, že až mi bude 16, dovolí mi nechat si předělat ten strašný nos."

„Mně se zdá docela hezký," namítl jsem.

Veeva na mně dlouze spočinula svým azurově modrým pohledem. „Myslím, že je úžasné, že Nick Twisp má mladšího bratra. Předpokládám, že když byl v tvém věku, vypadal přesně jako ty: vyzáblý a roztomile nepoužitelný.“

Zapamatoval jsem si tu poznámku k pozdějímu rozšifrování.

„Ty znáš mého bratra?“ zeptal jsem se.

„Párkrát jsem se s ním setkala, ale už je to spousta let. Jednou žongloval sbírkou mých bárbin. Umíš si představit, jak velký dojem to na takovou malou holku udělalo. Matka mu ještě tu a tam telefonuje, ale obsah jejich rozhovorů tají. To je pro ni typické. Umí být neuvěřitelně sobecká mrcha. Tuhle svou fotku mi dala k narozeninám. Musím ji tady samozřejmě ze zdvořilosti jistou dobu nechat, ale pak půjde pěkně do šuplíku. Ten rámeček se mi ale docela líbí. Možná si do něj dám fotku svého kluka.“

„Ty už máš kluka?“ vyzvídal Duncan.

„Teď zrovna ne. Mám totiž příliš vysoké požadavky. Abych byla upřímná, ty se do nich nevejdeš.“

Duncan se poškrábal na krátce střiženým trávníku a hluboce se zamyslel nad tou příkrou poznámkou.

„A tvoje máma je teď doma?“ zeptal se Tyler.

„Ne. Copak to není poznat? Celý dům svobodně dýchá oproštěn od její tyranské přítomnosti. Je na zasedání rady filharmonického orchestru. Je členkou spousty rad. Neskonalá nuda.“

„Máš nějaký sourozence?“ zeptal jsem se.

„Dva zatracený bratry, oba mladší, jež se mi podařilo odsunout do letního tábora. Jsme zde takřka sami – tak to mám nejraději. Rodinný život může být velmi vyčerpávající.“

„Veeva – co je to za idiotský méno?“ ozval se opět Duncan ve snaze omotat si svým naprosto nepružným mozkem tuhle podivnou holku.

„To je vždycky tak neomalený?“ podivila se Veeva.

„Je to vysunutý obránce,“ vysvětloval Tyler.

„Aha, tak to chápu. Ne, podle matky jsem byla počata, zrovna když se dívali na film Viva Las Vegas s Elvisem Presleyem. Odtud to jméno.“

„To máš stejně ale štěstí, že se zrovna nedívali na Harum Scarum," poznamenal Tyler.

„Ano, nebo Clambake, Spinout, případně Tickle Me," doplnila ho Veeva, která evidentně o těchto možnostech musela přemýšlet již dříve. „Nedáte si něco k pití? Mohli bychom zajít k bazénu. Možná uvidíme západ slunce, který bude stát za náš vynaložený čas."

Vydali jsme se k bazénu, který visel do prostoru na ocelovejch chůdách. Obrovská skleněná stěna po straně nabízela každému i pod vodou panoramatickej, byť mírně mlhavěj výhled na světla Beverly Hills. Latinskoamerická hospodyně nám přinesla mohutnej tác s pitím a sendviči a pak se diskrétně vzdálila. To je ale život. I slunce bylo na povel přinuceno vyšňořit tmavnoucí oblohu esteticky dokonalejma odstínama purpurový a růžový barvy.

Duncan se zhluboka napil a ušklíbl se.

„Je to grapefruit s obilovinovou vlákninou," poučila nás Veeva. „Jedna z mnoha mých vášní. Sendviče jsou s nastrouhanou mrkví a pomazánkou z tofu. Zvířata je nutno opatrovat, nikoli jíst. Nezlobte se, ale takhle to cítím."

Snažili jsme se to pochopit a zdvořile se zakousli do chlebíčků.

„Bylo to v kině, kam se dá zajet autem?" vyptával se Duncan.

„A co jako?" nechápala otázku Veeva.

„No kde šoustali, když tě počali," upřesňoval.

Veeva se otřásla. „Tak to pochybuji. Tylere, ten tvůj řidič je ale… číslo."

„Řekni nám něco o své tetě," měnil Tyler téma rozhovoru.

„Ach, moje teta Sheeni. Ve skutečnosti se jmenuje Sheridan. Je to mladší sestra mého táty. Velmi krásná a inteligentní, samozřejmě. Nesnáší Ameriku. Nikdy sem nejezdí. Žije v Lyonu. Vzala si velice přitažlivého mladého Francouze. Mají dvě kouzelné děti. Jak francouzské, vždyť to koneckonců Francouzi jsou. Ze všech sil bojuji za to, aby byli moji bratři posláni do přísné starosvětské internátní školy, kde se mluví jen francouzsky. Zatím se mi to nedaří prosadit. Oběma by jim to udělalo dobře."

„Bylas u ní na návštěvě?" zeptal jsem se.

„Jednou. Předloni. Dělala jsem letos scény, že chci jet v létě zase do Francie, ale matka mě přece musí nějak trestat za to, že se odmítám podrobit její tyranii.“

„Neříkala náhodou tvá teta něco o mém bratrovi?“ pokračoval jsem ve zpovídání.

„Bohužel ne. Tenkrát jsem samozřejmě o jejím předchozím manželství vůbec nevěděla. Jednou, když jsme spolu mluvili po telefonu, jsem se jí na to ptala, ale odmítla to jakkoli komentovat.“

„Totéž moje matka,“ řekl Tyler. „Je to Nickova sestra a také o tom odmítá mluvit.“

„Jo, moje matka k tomu neřekne ani bú,“ poznamenal jsem. „Ale z jejího chování usuzuju, že vůči tvý tetě chová velmi hlubokou averzi.“

„Tak tomu musíme přijít na kloub,“ prohlásila Veeva. „Cítím zde temné a strašně romantické tajemství. Půjdete do toho se mnou, hoši?“

Dva z tří přítomnejch mužů souhlasně přikývli. Duncan pořád ještě nerozdejchal ten šok z občerstvení.

STŘEDA, 20. ČERVENCE

Další suchá noc. Jsem připraven na sdílení lože. Což mi připomíná, že když jsem se dnes ráno přemístil do domu, našel jsem tam Tylera nad snídaní s Wylie. Nepochybuju o tom, že patřila mezi jeho holky z áčkovýho seznamu. Z filmových hvězd se nejvíc podobala Reese Witherspoonový, fakt nekecám. Dozvěděl jsem se, že mají pravidelnou schůzku každou středu na snídani, protože je to jedinej čas, ke kterýmu byla schopna ho dokopat. Jó, to kdyby tohle byla moje holka, na měsíce dopředu bych si vyčistil kalendář. Wylie se považuje za kuchařku. Oběma nám naservírovala toust posypanej skořicí. Těšil jsem se na další chody, ale nabídka se tady zastavila. Wyliin budoucí manžel se asi bude často stravovat mimo dům, což jemu určitě vadit nebude. Zatímco jsme okusovali tousty, Wylie mě vyplísnila, že jsem už celý dva dny nezavolal Awanee. Upozornil

jsem ji na skutečnost, že té dívce jsem za celej svůj život ještě ani jednou nezavolal.

„A můžu se zeptat proč?“ chtěla vědět. „Moc se Awanee líbíš.“

„No, během pár dnů odjíždím. Žiju přes tisíc kilometrů odtud v jiným státě. Bůh ví, kdy se zase vrátím. A nikdo ještě nevynalezl způsob, jak mít sex po telefonu.“

„Co tím chceš říct?“ zeptala se. Zřejmě z nejbystřejších nebude.

Řek jsem jí to na rovinu: „Ten vztah nemá budoucnost.“

„Vy kluci vůbec nevíte, co je to romantika,“ povzdychla si. „Dej mi pusu, Tylere.“

Poslechl. Mít tak takovou snídani jako on! Nevím jak on, ale po jejím odchodu jsem se musel odklidit do karavanu a trochu si tam odlehčit.

19.43 Den jsem strávil s Veevou ve West Hollywoodu. Joanie mě odvezla až k obrovský budově na Melrose, kterou místní nazývají Modrou velrybou. Ve skutečnosti se to jmenuje Tichomořský centrum designu a Veeva je tam jako doma. Několik set výstavních sálů s odvážným ultramoderním nábytkem, který člověk v místním hypermarketu neuvidí. Vypadalo to jako místo, kam samotný děcka nepouštějí, ale tady byl každej rád, že Veevu vidí. Na nohy to ale byla šílená makačka. Všechno jsme museli projít, všechno prohlídnout, všechno okomentovat a ještě jednou se vracet ke všem lákavým kouskům, kterých se musela vzdát, ať už z důvodů nedostatku místa nebo financí. Chudák Veeva měla pro zařízení svý cimry jen 75 tisíc dolarů. Poukázal jsem na to, že za ty prachy by si mohla u nás doma pořídit pět karavanů pravděpodobně včetně jejich obyvatel.

„Ale já nechci pět karavanů,“ odpověděla. „Chci jen pokoj, do kterýho se nemusím stydět pozvat pár přátel. Nemáš tušení, jak směšný byl můj rozpočet. Když jsem začínala, pár arogantních prodavačů mi dokonce navrhovalo, ať si zkusím najít něco v IKEA.“

„To pro tebe muselo být opravdu ponižující.“

Ignorovala můj sarkasmus. „No, nakonec se to obrátilo, když jsem je informovala o tom, kdo je moje matka. Rychle začali zpívat jinak.“

Nesmím zapomenout zmínit Connie Saundersovou, až budu chtít příště ohromit bytového architekta.

Až jsme měli nohy prošlapaný na kost, stavili jsme se na oběd v místní elegantní restauraci. Veeva řekla, že mě zve, pokud si ovšem neobjednám něco, co „chodí nebo plave“. Zapomněla do toho zahrnout něco, co se „plazí“, ale bohužel na jídelním lístku jsem nenašel ani jednoho hada nebo ještěrku. Oba jsme si dali obrovskej salát s grilovaným chřestem. Chutnej, přestože nepříliš vydatnej. Ještě bych si k tomu byl dal burger.

Zatímco jsme do sebe soukali salát, Veeva se nenucené zeptala, jestli má Tyler holku.

„Ne, Tyler holku nemá,“ odpověděl jsem. „Má jich asi 37. Dnes ráno například snídal s Wylie, která vypadá jako mladší vydání Reese Witherspoonový.“

„Lžeš.“

„Nelžu.“

„Jeho rodiče dovolí, aby u nich přespávala?“

„To ne. Chodí až na devátou každou středu. Tyler svý matce slíbil, že až do šestnácti nebude mít sex. Co se ale mě týče, já jsem žádnej takovej slib cudnosti nikomu nedal.“

„A kolik máš holek?“

„No, u nás doma momentálně lámu srdce pouze jedny. Ale sem jsem dorazil teprve minulej pátek.“

„A co v tom vašem městečku – jakže se vlastně jmenuje?“

„Winnemucca. Indiánský jméno a znamená nuda až k smrti. Mám tam holku, kterou jsem zkoušel sbalit.“

„Ale pustila tě k vodě, co?“

„Tak tohle bych raději nerozebíral. A s kolika klukama jsi spala ty?“

„S žádným, mám totiž – „

„Jasně,“ skočil jsem jí do řeči, „máš totiž příliš vysoké požadavky.“

„Proto mě asi tak přitahuje skutečnost, že Tyler je Twisp.“

„Já jsem ještě čistokrevnější Twisp než on. Nick je přece můj bratr. Četlas o něm loni ten článek v časopisu People?“

„Samozřejmě. Dovolila jsem si ho poslat tetě Sheeni.“

„A co o něm říkala?“

„Nic. Ta ženská je v otázce své minulosti jako sfinga.“

„Taky bysme se mohli vzít,“ navrhl jsem jí a snažil se jí něco naznačit výhonkem chřestu. Kdo říká, že jen Tyler a Toby umí flirtovat s holkama?

„Skvělý nápad. Miluješ mě, drahý Noele?“

„Mohl bych se o to pokusit.“

„No, pokud neuzenu Tylera, nechám si tě v záloze.“

„Proč být u Tylera jednou z mnoha, když u mě bys mohla být ta jediná?“

„No, možná mě láká ta výzva.“

Abych nějak vykompenzoval nedostatek bílkovin a svou milostnou deprivaci, objednal jsem dva zákusky. Zdálo se, že Veevě to nevadilo. Kupodivu však odmítla ochutnat nejen čokoládovej dort, ale i ovocnej koláč s nektarinkama a meruňkama. Takhle silná vůle je mi naprosto nepochopitelná. A přitom by Veeva klidně mohla pár kilo přibrat. Konverzace se nějak stočila na mého dávno ztraceného otce.

„Ale plánuješ ho navštívit, ne?“ zeptala se vzrušeně.

„Nevím. Nezdá se, že by se sestra dvakrát hrnula do uspořádání rodinný sešlosti.“

„Tak ho teda navštívíme sami, Noele. Půjdeme tam hned zítra! Určitě bude něco vědět o Nickovi a Sheeni a poví nám to.“

Vypracovali jsme podrobnosti plánu a pak Veeva zaplatila – kreditní kartou. Má vlastní kreditku American Express už od svých deseti let.

„Je to docela pohodlné,“ připustila. „Ale vím, že je to jen další ze způsobů, jak matka monitoruje mé aktivity. Je úplně posedlá kontrolováním. Pokud mě nenechá být, možná se budu muset za tebe provdat, Noele, jen abych mohla vypadnout z domu a dohnat ji k šílenství.“

„To nezní špatně.“

Bez ohledu na její motivaci, nepochybuju o tom, že by líbánky byly docela zábavný. Zajímalo by mě, jaký líbánky měl Nick.

Vyměnili jsme si telefonní čísla a rozešli jsme se polibkem na rozloučenou – jen tak jemně na rty. V L. A. to tak dělají všichni, dokonce i kluci.

Zpátky do Valey jsem jel hromadnou dopravou. Spousta nudnýho čekání a komplikovaných přestupů, ale nakonec jsem to zvládl. Jsem rád, že jsem to stihl. Joanie připravila k večeři burgry.

21.12 Právě telefonovala Veeva. Vyřizovala mi, že její táta se zmínil o tom, že mám zavolat babičce, protože pro mě má možná zajímavý zprávy.

„Jak to, sakra, že tvůj táta ví, že mám babičku?“

„Nemám tušení, Noele, ale byl dost neodbytný. Co teď dělá Tyler?“

„Je v auťáku svýho nevlastního táty a dostává se mu orálu od rusovlásky jménem Fleur.“

„To není pravda.“

„Tak mi nevěř. Raději zavolám babičce. Zítra ahoj. Miluju tě.“

„Já tebe ne.“

Nevím jak to, ale flirtování s Veevou mi připadá úplně přirozený, na rozdíl od povídání si s áčkovou Fleur. V jejím případě si připadám jak zaraženej prd. Je pravda, že teď sedí v autě s mým synovcem, ale co přesně dělají, to netuším. Ještě jsem ani nebyl schopnej přijít na to, komu se vlastně podobá. Možná pihatý Elizabeth Taylor zamlada.

21.38 Trochu jsem se styděl za to, že jsem bábině nezavolal dřív, ale koneckonců vždyť to ani moje skutečná babička není, tak co. Právě jsem volal, ale nikdo to nezved. Trochu mě to znepokojilo, ale pak jsem si uvědomil, že ve středu pravidelně hraje Bingo v centru seniorů.

23.34 Konečně se mi podařilo dovolat se. Po úmorným popisu toho, co tu dělám, a jejích zážitků z Binga, mi sdělila velmi znepokojivou informaci. Včera se u nás stavila jedna holka a ptala se po mně.

„Ale říkal jsem ti, babi, že se Stoney nechci mít nic společnýho.“

„To nebyla Stoney, Noele. Stejně by mé zajímalo, proč si vy dva nedáte pusu a neusmíříte se. Ne, to bylo jiné děvče.“

„A kdo?“

„Nevím. Představila se, ale zapomněla jsem si to zapsat. Něco jako Irma Spumoni.“

„Uma?!“

„Jó, tak se jmenovala. Velice milá. Možná to byla ta italská slečna, cos s ní byl onehdy na tom večírku.“

„Dovnitř jsi ji nepustila, že ne?“

„Samozřejmě, že pustila. Bylo hrozné vedro. Tak jsem jí udělala ledový čaj. Příjemně jsme si popovídaly.“

Takže Uma byla u nás v karavanu! Už teda ví, v jakým bordelu žiju.

„Ale do mé ložnice jsi ji nepustila, že ne.“

„Kdepak, Noelku. Proč by tam taky chtěla chodit. Nebo snad máš něco jejího?“

„Ne, babi. Ptala se tě, jestli nemám nějaký, hm, špatný návyky?“

„Ne, Noelku. Je to opravdu velmi milé děvče. Nedostali jste se spolu do nějakých problémů, že ne? Přece víš, že kondomy najdeš v lékárničce. V dnešní době opravdu musíš dbát na bezpečný sex.“

Tak tohle téma se svou bábrlí probírat odmítám.

„Jen klid, babi. V životě jsem se jí nedotkl. Ona mě ani nemá ráda.“

„Tím bych si tak jista nebyla, Noelku. Myslím, že bys jí měl dát šanci. Vždyť ani Řím nepostavili zajeden den.“

Díky bohu, že Uma nemohla v klidu šňupat v našem karavanu, takže se nedostala ke mně do ložnice, aby mi prošmejdila postel a zkontrolovala matraci. Jak se jen budu moct do toho města vrátit? Jak?

ČTVRTEK, 21. ČERVENCE

Dnes ráno matrace vypadala, jako by ji spláchly Niagarský vodopády.

Už jen samotná zmínka o W--------e mý potrubí zcela vyvede z míry.

Bylo to strašně trapný, když jsem se musel ráno vplížit do Joaniny prádelny a ložní povlečení si tam vyprat. A můj palec vypadá, jako by strávil celou noc coby špunt v holandským kanálu.

Tyler chtěl jít dnes s náma, ale má trénink. Nechápu, k čemu je zapotřebí tolik trénovat, když ti vazouni stejně nedělají nic jinýho, než že běhají sem a tam a strkají do sebe. Kouzlo této hry mi naprosto uniká, i když docela oceňuju minimalistickej oděv holčin s těma fáborama. Nasedl jsem na autobus do North Hollywoodu a pak jel metrem do středu města. Jo, člověk se může v rozlezlým L. A. pohybovat i bez auta, ačkoli žádnej normální člověk to nedělá, pokud nemusí. Jak bylo dohodnuto, sešli jsme se s Veevou před elegantním hotelem Baltimore. Přijela taxíkem z toho jejich hnízdečka v Bel Air jen s dvacetiminutovým zpožděním. Nechci ani vědět, na kolik ji ta cesta musela přijít. Obdařila mě líbezným úsměvem a ještě líbeznějším polibkem. Možná bych si mohl na líbání s touhle holkou zvyknout, pokud k tomu budu mít dost příležitostí. Měla na sobě elegantní, světle šedej komplet, kterej pravděpodobně stál víc, než kolik jsem za celej svůj život za hadry utratil. Musí to být skvělý mít bohatý rodiče (ale možná jakýkoli rodiče, když přijde na věc).

Na poslední chvíli jsem si to chtěl rozmyslet, ale Veeva mě vzala za ruku a provedla mě podezřelejma uličkama k budově, která odpovídala adrese George Twispa. Šlo o zašlou ubytovnu z červenýchcihel, před níž se poflakovalo pár značně zkrachovalejch týpků. Nejdřív na mně vyžebrali všechny mý drobný a teprve pak mě pustili dovnitř. Zarostlej a oturbanovanej Ind za mřížema opancéřovaný vrátnice mi oznámil, že pan Twisp tu není, ale nejspíš ho najdu na náměstí Pershing Square.

„A jak vypadá?“

„Obyčejnej postarší plešoun s holuby,“ odpověděl ten muž.

Vrátili jsme se a vstoupili do parku (hned naproti hotelu Baltimore). Veeva mi vysvětlila, že dřív Pershing Square oplýval zelení a byl krásný, ale v padesátých letech ho zdemolovali, aby tam vybudovali podzemní garáže a odvezli všechny palmy do Disneylandu, kde tvoří kulisy pro projížďku džunglí. Dnes je z toho bezútěšnej plac mezi městskou zástavbou se spoustou betonu,

fontánou, která připomíná přerostlý lego, a monstrózní fialovou zvonicí, která vypadá jak přesazená z jiný planety. Nebylo to místo, který bych si představoval jako ideální k setkání s mužem, kterej mě zplodil, ale osud to takto rozhodl. Po pár minutách hledám jsme zahlídli sedět na lavičce otrhanýho dědka. Na flekatejch ramenech mu seděli tři holubi. Nekrmil je. Jen mu tam tak seděli na sluníčku a tiše vrkali. Chtěl jsem kolem něho jen projít, ale Veeva mě zataháním za rukáv přinutila zastavit přímo před ním. Polkl jsem a odkašlal si.

„Promiňte pane," oslovil jsem ho. „Nejste náhodou jistý pan George F. Twisp?"

On i holubi se na mě podezřívavě podívali.

„A koho to jako zajímá?"

„No, víte, jsem přítel… Nicka. Nicka Twispa."

„Tak tomu hajzlovi řekni, že ten jeho kurva šek eště kurva nepřišel."

„Promiňte?"

Muž se zhluboka napil z flašky zabalený v papírovým sáčku.

„Přece ten kurva šek. Měl bych ho dostat dycky patnáctýho. To už kurva dávno bylo. Estli do prvního nezaplatím nájem, skončím kurva na ulici."

Smrděl z něho chlast, ale opile nevypadal. Jasně, vždyť bylo teprve dopoledne. Zuby měl v barvě kláves starýho piana a pár mu jich chybělo úplně. Je možný, že by můj otec nevlastnil kartáček na zuby?

„Nick je totiž… Nick je v Praze," vysvětloval jsem. „To možná vysvětluje, proč se váš šek zpozdil."

„V Praze? A co kurva dělá v Praze? Přeběhl kurva ke komančům?"

„No, myslím, že tam komunisty už dávno nemají. Odjel na sjezd žonglérů."

„Nevadilo by vám, kdybychom si přisedli?" zeptala se Veeva.

„Žijeme kurva ve svobodný zemi. Ale nesedejte si kurva moc blízko. Obtěžovalo by to mé přátele."

„Máte rád ty holuby?" rozpřádala rozhovor dál.

Muž se na ni vzdorovitě zadíval. „Co je tohle kurva za otázku?“

Trapná pomlka. Pokoušel jsem se dostat konverzaci opět do chodu.

„Vycvičil jste je?“ zeptal jsem se.

„Nee. Voni vycvičili mě. Vycvičili mě, abych tu seděl a mohli na mě srát. Chvilu to trvalo, ale holubi sou kurva trpěliví. Nemáte náhodou dvacet babek?“

Vytáhl jsem peněženku a podal svýmu otci dvacetidolarovku. Strčil si ji kradmým gestem do kapsy a znovu si přihnul.

„Mohli bychom se vás zeptat na pár otázek ohledně vašeho syna Nicka?“ zeptal jsem se.

„Já myslel, že ste kurva kámoši.“

„To jo, ale on o své minulosti moc nemluví.“

„Bodejť by taky mluvil! Ten parchant byl syčák od samýho začátku.“

„Jak to?“ zeptala se Veeva.

„Podpálil kurva půlku Berkley. Pak zastřelil jakýhosi právníka. Pak mu kurva unesl dceru, kerou zbouchl a odvezl do Francie. Ale francouzští poldi ho tam čapli. Dobře mu tak, kurva. Šel bručet. Vydědil sem ho a přerušil s ním veškerý styky.“

„A on vás přesto teď finančně podporuje,“ poznamenala Veeva.

„Ten nevděčnej bastard mi posílá almužnu, jen když se mu zachce. Páni, vždyť já na něho léta platil alimenty! Tak je přece mým kurva dlužníkem.“

„Copak nedostáváte penzi?“ zeptal jsem se.

„Ani hovno. Nemám na to ještě kurva věk.“

„Kolik je vám?“

„Ani nevím. Šedesát nebo tak ňák.“

Vyměnili jsme si s Veevou překvapený pohledy. Ten chlap vypadal aspoň na pětasedmdesát. Tak tyhle geny nosím v sobě. Ještě štěstí, že jsem odjakživa smířenej s tím, že umřu mladej.

„Jak já moh bejt kurva bohatej!“ pokračoval. „Nabrnkl sem si jednu zazobanou babu. Jó, Rita měla peněz jak železo. A byla do mě celá udělaná.“

„A co se stalo?“ zajímala se Veeva.

„Vyřídili mě její čokli. Párek šerednejch malejch čivav.“

„Neměli vás rádi?“ zeptal jsem se.

Znovu si lokl.

„Neměli. A já se k nim přitom dycky choval jak ke členům královský rodiny. Párek podměrečnejch chcípáků a já musel skončit tady v ptačích hovnech.“

„Vzal si pak Nick tu dívku?“ zeptala se Veeva.

„Tvrdí, že jo. Ale kurva tomu malýmu jebáči bylo tehda teprv čtrnáct.“

„A myslíte někdy na toho, hm, Nickova bratra?“ zajímalo mě.

„Nickova kurva co?“

„Nickova bratra,“ vyslovovala zřetelně Veeva. „Vašeho druhého syna. Toho, co žije v Nevadě.“

„To kurva není můj syn. Nenechám se nachytat na dalšího z jejích kurva bastardů. Naplatil sem se alimentů až až.“

„Možná že ho vaše peníze nezajímají,“ namítl jsem.

„Dávám přednost holubům,“ řekl a pošimral jednoho z nich pod zobákem. „Je to jediná rodina, co potřebuju.“

Veeva i já jsme se zvedli.

„Pošlu Nickovi e-mail a připomenu mu váš šek,“ řekl jsem.

„To bys byl hodnej. A taky dík za půjčku. Jak se vlastně menuješ?“

„Hm, Michael.“

„Prima sme si popovídali, Miku.“

„Opatrujte se, pane Twispe,“ popřála mu Veeva.

„Jo jo, ty taky. A nakopni pro mě čivavy.“

Na jídlo jsem neměl ani pomyšlení, ale Veeva mě vzala do nedaleký restaurace Little Tokyo na oběd. Měli jsme polívku miso a kalifornský rolky, jakejsi zeleninovej sajrajt v rýži. Nejsem si jistej, jestli Veeva má vůbec nějakej přísun bílkovin. Oba jsme souhlasili s tím, že můj otec je ztracenej případ, ale že nám prozradil pár zajímavejch informací, pokud se jim ovšem dá věřit.

„Skutečně si myslím, že Nick a Sheeni byli manželé,“ prohlásila Veeva.

„Jak se může oženit čtrnáctiletej a ještě na útěku?“

„To netuším, Noele. Ale prověřím to. Myslíš, že byla opravdu těhotná?“

„To nevím. U takový chytrý holky, jako ona zřejmě je, bych to neočekával.“

„Pokud byla, zřejmě si nechala udělat potrat. Ve Francii to není tak obtížné. Je to přece osvícený a civilizovaný národ.“

„To by mě zajímalo, kdo byl ten právník, kterýho Nick údajně zastřelil…“

„Tak tahle část se mi vůbec nezdá. Kdyby byl zastřelil nějakého právníka, byl by pořád ještě ve vězení. Můj dědeček je právník a vím, že právníci spolu drží.“

„Hm, to je fakt.“

„Víš, Noele, moje babička se jmenuje Rita a chová čivavy. A je také bohatá, samozřejmě. A svobodná.“

„Svět je velkej, Veevo. I kdyby to, co ten chlap říkal, byla pravda, pochybuju, že by můj otec souložil s tvou babičkou. Ale je fakt, že my dva bychom aspoň mohli stavět na rodinný tradici.“

„Zklidni hormon, Noele. Jsem ještě pod zákonem.“

„Jo, ale vsadím se, že Tylerovi bys to takhle neříkala.“

Změnila téma.

„A proč jsi mu neřekl své skutečné jméno?“

„A k čemu by to bylo? Setkal jsem se s ním, uspokojil svou zvědavost a tím to končí. Myslím, že už ho v životě neuvidím.“

„Ne, je to pěkný grázl. Jsem ráda, že ani Tyler, ani ty se mu nepodobáte.“

„Jó, já jsem taky rád.“

Když už jsme byli u těch otců, začali jsme si povídat o Veevině tátovi. Pořádá koncerty a má svou vlastní nahrávací společnost. Škoda jen, že se zabývá jen jazzovýma muzikantama.

„Hm, skvělý, že je tak úspěšnej v oboru, kde je tak drsná konkurence,“ řekl jsem.

„Konkurence je velká. Tatínek si vede skvěle, ale samozřejmě tím nikdy žádné velké peníze nevydělal.“

„Tak jak to, že bydlíte v tom Tádž Mahalu?“

„Matka je v balíku. To je její jediná kladná vlastnost.“

„Tvůj otec by mohl podepsat smlouvu s Pickled Punks.“

„A co to je?“

„Úplně hvězdná kapela, kterou jsem slyšel v Hollywoodu. Jsou skvostní.“

„Zmíním se mu o tvém návrhu. A co nového měla včera pro tebe babička?“

„Nic moc,“ lhal jsem. „Myslím, že tvůj táta byl tentokrát trochu mimo mísu.“

Veeva mě doprovodila na stanici metra a tam jsme se smutně rozloučili. Kdopak ví, kdy zase příště přijedu na výlet do L. A.? A že by bylo moc pravděpodobný, že by se ona někdy brzy zastavila ve Winnemucce, tak to taky není. Oba jsme se shodli na tom, že je to v pasti, že bydlím na odvrácený straně měsíce. Objala mě a dala mi dosud ten nejžhavější polibek. Jestli existuje někdo, kdo by mě mohl přinutit zapomenout na Umu, pak je to tahle ztřeštěná holka. Zdá se, že by nám to fungovalo po všech stránkách – teda alespoň mně. Tak jsme se rozloučili a já si to namířil do Valley.

22.37 Posledních čtyřicet pět minut jsem strávil studováním křivek ženského těla. Je to velmi příjemná práce, pokud se k ní člověk dostane. Wylie s Awanee zašly opět na návštěvu a my jsme je vzali bourákem Tylerova nevlastního táty na vyjížďku nikam. Aspoň tenhle kompromis si Tyler na rodičích vydupal. Smí se s holkama bavit v autě, nikoli však v karavanu, kde je víc soukromí, pohodlí a místa k natažení. Jako další zábrana proti prostopášnosti slouží to, že Tyler moc dobře ví, že jakýkoli fleky na čalounění v autě by jeho nevlastní táta považoval za dostatečný důvod k zabití. Zamlžit okna je však dovoleno.

Mezi Awanee a mnou se na zadním sedadle konečně prolomily ledy s mohutným třeskem. Z toho, co jsem mohl posoudit (a mohl jsem posoudit opravdu hodně), má velice půvabný tělo. Je velmi zkušená i v líbání. Ke konci mi vklouzla svou malou, ale šikovnou rukou do kalhot, což na mě mělo velice výbušnej účinek. Je to mnohem slastnější, než když se o to pokouším sám. Byl jsem připraven jí tuto laskavost oplatit, ale držela stehna pevně u sebe. Nicméně jsem tuto zkušenost a její ochotu velice ocenil. Konečně se

mi možná podařilo vymýtit ducha Consuely, mé nešťastné lásky z šesté třídy. A to ani nezmiňuju jistou nevadskou prodavačku žvýkajd a mentolek.

PÁTEK 22. ČERVENCE

Tak už zase sedím v autobusu, ale tentokrát si to mířím východním směrem. Proč musí prázdniny vždycky skončit? Zdá se mi, jako bych byl právě dorazil do L. A. Dnešní překrásný počasí činí loučení ještě bolestnějším. Vzdálené hory se majestátně tyčí v místech, kde se předtím převaloval neprodyšnej smog. Ať si je L. A. sebebevíc zaneřáděný, pořád ještě umí být rájem pod sluncem, když se trochu snaží. Bill musel jít do práce, ale Joanie nás s Tylerem vzala na rozlučkovou snídani.

Omlouvala se, že nebyla schopna najít mého otce. Ujistil jsem ji, že o nic nejde a ať se ani do budoucna nenamáhá. Samozřejmě, že Tylerovi jsem se svěřil s naším setkáním v parku, ale bude mlčet jako ryba. Zrovna když jsem do sebe ládoval palačinky, zatelefonovala Awanee. Ujistil jsem ji, že zůstaneme v kontaktu prostřednictvím e-mailu. Zdálo se, že je mým odjezdem docela deprimovaná, ale co nadělám.

Sestra mi na památku věnovala tričko z kalifornský Mariposy, což je místo, kde jsme nikdo z nás nikdy nebyli, alejí se líbil obrázek s motýlem. Řekla, že jsem jako motýl, který se má právě vy líhnout z kukly a rozletět do světa. Možná to tak opravdu je, ale možná ho taky splašila na nějakým blešáku a ukázalo se, že pro Tylera je příliš malý. V každým případě jsem jí za dárek poděkoval.

Právě jsme přejeli nevadský hranice. Že jste v Nevadě, poznáte podle měsíční krajiny a absurdně horkýho letního žáru. Řidič nám právě do amplionu oznámil, že venku je pětačtyřicet stupňů ve stínu. Nechápu, jak to lidi před vynálezem klimatizace vůbec mohli přežít. Je fakt, že pokud člověk nebyl aspoň trochu páko, do Nevady se nikdy neodstěhoval.

SOBOTA, 23. ČERVENCE

A jsem zpátky doma ve svým karavanovým brlohu. Ani po týdnu absence nevypadá o nic líp. Snažím se nepředstavovat si Umu, jak tady sedí u rozviklanýho stolu a rozhlíží se po tom binci kolem sebe.

Časně zrána (v 11.30) mi Veeva rozjařeně zatelefonovala. Je přesvědčena, že jediný řešení je, že se přestěhuju ke svý sestře do L. A. Z mnoha důvodů je to pochybnej plán. Jejich dům je hrozně malej (má jen dvě ložnice), takže kam bych se vlezl? Plus si vůbec nejsem jistej, zda bych chtěl ustavičně žít ve stínu svýho úspěšnýho, dokonalýho a pohlednýho synovce. Tylerův nevlastní otec je docela v pohodě, ale u mé sestry se projevují náznaky náladovosti a přecitlivělosti. Koneckonců je to čistokrevná Twispová. Veevě jsem řekl, že se nad tím zamyslím. Měla pro mě i další novinky. Její otec překvapivě souhlasil s tím, že si Pickled Punks poslechne. A Veeva je teď už přesvědčená, že můj otec a její babička bývali skutečně milenci.

„Přes moje skepse nejede vlak," trval jsem na svém.

„Počkej, Noele, nech mě domluvit. Zeptala jsem se na to svého táty – velmi diskrétním způsobem, samozřejmě – a víš, co mi řekl?"

„Že ses zbláznila?"

„Ne. Řekl, běž se zeptat své matky."

„A co to dokazuje?"

„Dokazuje to to, že táta ví, že je to pravda, ale nechce být tou osobou, která to potvrdí."

„No, možná by se to dalo interpretovat i tímto způsobem. Půjdeš se svý matky zeptat?"

„Ne. To by bylo úplně zbytečné."

„A co tvoje babička?"

„To je nápad! Nemá mě ale moc ráda."

„Proč ne?"

„Tvrdí, že jí příliš připomínám její dceru. Ženy v naší rodině se navzájem nesnášejí. Jedinou výjimkou jsme my dvě s tetou Sheeni. Noele, mezi našimi rodinami je toho tolik společného!"

„Já vím. Právě proto bychom měli prchnout a vzít se. Pak bychom mohli společně žít v tom tvým vkusně zařízeným pokoji.“

„To těžko. Kluci si hezkých věcí neumějí vážit. Mám tě opravdu ráda, Noele. Zjišťuju, že mě tvůj odjezd nečekaně vyvedl z míry. A co jsem se to dozvěděla o jakési poběhlici Awanee?“

L. A. je velký město, ale i tam se všechno hned rozkřikne.

17.38 Příliš horko na cokoli jinýho, než abych ležel v posteli a dokola poslouchal Pickled Punks na plný koule. Ne že by moje laciný reproduktory mohly jakýmkoli způsobem zopakovat zkušenost skutečnýho koncertu. Bábinu to z nějakýho důvodu rozčiluje. Navrhla mi, abych zavolal „Irmě“ a „pozval ji do kina“. Vzhledem k tomu, že se nepovažuju za největšího masochistu světa, odmítl jsem.

23.12 Právě jsme s Carlylem proflákali pár nudných hodin ve městě. V mý nepřítomnosti se přejmenoval na Jamala, ale já na to furt zapomínám a oslovuju ho jeho starým „ménem, co mu dal bělošskej otrokář“. Pokaždý když to udělám, praští mě do ramene, což má být odvykací terapie. Oznámil mi, že před několika dny v noci použil sídlo na sešívání kůží, co má na svým kapesním noži, k propíchnutí všech čtyř pneumatik Holtovic buicku. Jsem rád, že to udělal v době, kdy jsem byl pryč, takže to Stoney nemůže svést na mě. Po našem bývalým bratrovi ani vidu, ani slechu, díkybohu. Z jakéhosi důvodu pouhá zmínka jejího jména ve mně vzbuzuje hluboké trýznivé pocity. To je přesně to, oč teď vůbec nestojím.

NEDĚLE, 24. ČERVENCE

Už tři noci za sebou ani kapka. Pozitivní známka zdokonalujícího se duševního zdraví. Doufám.

Awanee mi poslala mailem 17 svých fotek v nejrůznějších přitažlivých pózách (plně oblečená, bohužel). Aspoň tentýž počet jich žádá po mně. To bude dost těžký, protože dosud žádný obyvatel tohoto karavanu neprojevil sebemenší zájem o fotografování (a dokonce ani nevlastní kameru). Awanee taky navrhuje, abych si

pořídil videokameru ke svýmu počítači, aby mě mohla pozorovat v mým pokoji, kdykoli se jí zasteskne po mý společnosti. Jako bych měl chuť do celýho světa vysílat záznamy svýho neustálýho sebeukájení. Nevím, jakej je denní průměr u mládeže mýho věku, ale obávám se, že ho možná nebezpečně zvyšuju.

20.47 Právě se tu stavil Kev s Tobyho otrockým kostýmem – opět smrděl jako tchoř. Až se Kev nabaží svý přezdívky, může si ji změnit na Smraďocha. Kev mi při tý příležitosti taky oznámil, že jeho otec má pro mě zítra „milé překvapení“, ale odmítl mi prozradit, co to má jako být. Proč musí být práce zdrojem neustálého děsu?

Rozhodl jsem se napsat si seznam všech důvodů, proč nejsem v tomto městě oblíbenej. 1. jsem chudej; 2. bydlím v karavanu; 3. nejsem velkej, tmavej ani sportovně založenej; 4. špatně se oblíkám a moc o sebe nepečuju; 5. mám divný přátele; 6. nepodlízám učitelům kvůli lepším známkám; 7. kvůli penězům jsem ochotnej pracovat jako negerskej otrok; 8. je mi úplně fuk, jestli moje škola v jakýmkoli sportu porazí Elko (náš největší soupeř); 9. chybí mi přátelská, otevřená povaha; 10. jsem sebestředný, ale chybí mi sebejistota.

Na druhou stranu: 1. nejsem odpudivě ošklivej – můj vzhled byl nejednou srovnáván s Brandonem De Wildem, filmovým hercem, kterej je už dávno po smrti; 2. podle některých lidí jsem inteligentní; 3. mám rozvinutej a poměrně vytříbenej hudební vkus; 4. pravidelně se sprchuju a moc nesmrdím; 5. vůči svým přátelům jsem loajální, pokud mi ovšem nevrazí nůž do zad; 6. jsem slušnej člověk, kterej se snaží chovat k lidem zdvořile; 7. jsem ohleduplnej k pocitům jiných; 8. domnívám se, že mám spoustu lásky na rozdávání jistý osobě; 9. nekouřím, nešňupu, neberu drogy; 10. mám slavnýho a okouzlujícího bráchu.

Když už o něm mluvím, napsal jsem mu e-mail, abych mu připomněl, že má poslat šek našemu tatovi. Když už bude mít šekovou knížku vytaženou, doufám, že ho to napadne a začne mi třeba posílat měsíční rentu. Já bych aspoň ty jeho prachy nevyhazoval za chlast a krmení pro holuby.

PONDĚLÍ, 25. ČERVENCE

Vlna veder pokračuje. Škoda, že si to neúprosný horko nemůžeme nějak schovat a opět ho vytáhnout někdy v lednu. Zima strávená ve Winnemucce ve starým karavanu, kde věčně táhne, je zatím ten nejsilnější argument pro urychlenou sebevraždu.

S těžkým srdcem jsem se opět nahastrošil jako Toby a vrátil se do práce. První, co mi pan Dugan sdělil, bylo, že „už má po krk" babiččiných „nesmyslných požadavků" a jestli se „nedám dohromady", brzy „uvidím dveře". Věřte nevěřte, vůbec ho nezajímalo, co jsem dělal o prázdninách. Jako by toho už nebylo dost, můj zaměstnavatel dostal další skvělej nápad (ono zlověstný „prima překvapení"). Reklamní společnost vytvořila podle jeho zadání poutač, který má Toby za úkol nosit po Main Street každou hodinu. Ten krám se skládá ze dvou velkých cedulí, který jsou nahoře spojený umělohmotnejma popruhama a visí oběti na přední a zadní části těla. Na spodní části obou cedulí jsou připevněný malý zvonečky, který při každým kroku „vesele cinkají" (podle slov paní Duganový). Cedule vpředu oznamuje: „Svatební zvony zvoní ve svatební kapli Dixie Belle!" Tato část má zákazníky „naladit". Zadní část je už agresivně komerční: „Neváhejte a uspořádejte svatbu hned teď! Na počkání! Nebo přijďte na Oslavu lásky! Ceny dostupné pro všechny!"

Vzhledem k tomu, že Toby je placen za jednotlivej obřad a nikoli na hodinu, bylo nutné se nějak domluvit na sazbě za práci navíc. Toby měl pocit, že s ohledem na hic a osobní ponížení s touto činností spojené by přiměřená sazba za každou pochůzku měla činit 500 babek. Pan Dugan mu nabídl mrzáckej dolar. Po vyčerpávajícím smlouvám jsme se dohodli na 2 dolarech za jednu procházku.

Dobrá zpráva je, že cedule jsou z umělý hmoty, a nejsou tudíž těžký. Špatná zpráva je, že při každým kroku se pohupují a na člověka narážejí. Znemožňují volnej pohyb vzduchu, což vede k rychlýmu přehřátí jejich nositele. Drnčení zvonků vytváří neuvěřitelnej rámus a způsobuje, že lidé vybíhají z domů, aby se

podívali, co je to za kravál. Přibližující se přízrak vyvolává u kolemjdoucích hrubý poznámky a u psů zuřivej štěkot.

Podle dohody musí Toby projít čtyři bloky po jedné straně ulice, pak přejít přes silnici, projít osm bloků druhým směrem, přejít přes ulici a projít čtyři bloky zpět. Tato trasa ho k mýmu velikýmu zděšení vede přímo kolem kasina Silver Sluice. Při čtvrtým okruhu z něj vyšla Uma a zastoupila mi cestu.

„Ahoj, Noele," řekla.

„Ahoj, Umo. Lesknou se ti nehty na nohách."

Byla to pravda. Zlatej a stříbrnej třpyt se jí střídal na dokonalejch nehtech v módních sandálech.

„To je hezké, že sis toho všiml. Trochu jsme se včera s Mary Glasgowovou nudily. Dlouho jsme se neviděli, Noele."

„Hm, vždyť jsi říkala, že nemáš zájem se mnou nikam chodit."

„Možná jsem v tom smyslu něco podobného řekla, ale měla jsem tím na mysli, že nemám zájem jít nikam a s nikým ten konkrétní den. V žádném případě jsem neočekávala, že zmizíš z povrchu zemského."

Nebyl jsem si jistej, jestli správně slyším to, co slyším.

„Hm, byl jsem v L. A."

„Tak mě informovala tvoje babička. A jak ses tam měl?"

„Super. Šli jsme na pláž. Pak jsme byli ve skvělým klubu na úžasný kapele. Potkal jsem tam výbornou, teda chci říct výborný lidi."

„To zní dobře. Ráda bych o tom slyšela víc."

„Fakt? Copak jsi nedostala o mně ten šílenej e-mail?"

„Pomluvy jedné žárlivé ženské? Víš, myslím, že Stoney Holtová je z tebe hotová."

„Cože?"

„Proč by jinak byla tak žárlivá? Nechceš k nám po večeři přijít? Kdyby bylo pořád ještě takové horko, mohli bychom se trochu zchladit u nás v bazénu."

Buďto mě zve k nim nebo mám halucinace z akutního úpalu.

„Jasně, tak jo," koktal jsem.

„Tak dobře. Vypadáš trochu směšně, Noele. A na ponožce máš krev.“

„Jo, já vím. Knírač starý paní Freyový se do mě zakousl.“

„Měl by sis to ošetřit. Kousnutí od psa může být pěkně nebezpečné.“

Možná že jo, ale v ten moment jsem žádnou bolest necejtil.

23.36 Je neuvěřitelný, jak rychle se může člověku totálně změnit život. Jasně, všechno je to jen chemie v mozku, ale je to fakt příjemný, když se ty enzymy tak pěkně poskládají. Abych udržel pod kontrolou vše, co mám v plavkách, který jsem si navlík pod ustřižený džíny, musel jsem se před návštěvou Umy několikrát mohutně vyšťavit. Možná že holky musí řešit podobný problémy, ale dost o tom pochybuju. Uma mi přišla otevřít v celkem obyčejných, přesto však infarkt navozujících bílomodrých proužkovaných bikinách. Představila mě svýmu otci, který mi potřásl pravicí a řekl, že obdivuje mou iniciativu. Lekl jsem se, že tím míní mý nekalý úmysly s jeho dcerou, ale ukázalo se, že chválí Tobyho za reklamní úsilí, jež v dnešním vedru podstoupil. K mýmu překvapení pan Spurletti vůbec nevypadá jako Ital. Má světle hnědý vlasy, modrý oči, je přiměřeně, nikoli však zastrašujícím způsobem, vysokej a zdálo se, že bouchačku u sebe nemá. Z jistých úhlů vypadal trochu jako Buřt Lancaster. Coby budoucího tchána jsem ho shledal neobyčejně vhodnou osobou.

Jejich bazén, kterej esteticky doplňoval zahradu za domem, nebyl sice tak velkej jako Veevin, ale pro člověka to bylo božský místo pro ráchání s holkou svých snů. Voda měla ideální teplotu na dlouhodobý máčení, přestože chlor mě trochu pálil do pokousanýho kotníku. Chvíli jsme jen tak plavali a pak jsme se stáhli do hluboký vody v rohu bazénu, kde jsme se přidržovali kachličkovýho okraje, šlapali vodu a povídali si. Sem tam jsme se letmo dotkli rty. Líčil jsem jí vrcholné okamžiky výletu do L. A., samozřejmě bez těch romantickejch drobností, jako bylo laskání intimních partií Awanee nebo nabídka k sňatku, kterou jsem učinil Veevě. Účastně se vyjádřila, když jsem jí popsal svý setkání s otcem, a chtěla vědět víc o mým bráchovi a jeho bouřlivejch letech zamlada. Říkala, že

minulej podzim se dostala na jeho vystoupení ve Vegas a že jí připadlo „úžasné a velice legrační“. Také řekla, že setkání s mou babičkou bylo moc milé, tak jsem jí povykládal celej ten žalostnej příběh o tom, jak se stalo, že musím bydlet v karavanu ve Winnemucce.

„Tvoje matka ustřelila penis tvému nevlastnímu otci?“ vydechla překvapeně.

„No, celej asi ne, ale většinu. Na vlastní oči jsem to neviděl. A taky varlata, samozřejmě. Byla to zbraň hodně silné ráže – ta puška, myslím.“

„Nepochybuju o tom, že byla naprosto v právu.“

Vůči totální kastraci projevovala víc nadšení, než by mi bylo milo, ale nechal jsem to bejt. Vzhledem k tomu, že konverzace vstoupila do poněkud intimní zóny, rozhod jsem se nechat se tím proudem unášet dál.

„Tak mi dopověz ten příběh o suspenzoru,“ řekl jsem a přitáhl si ji volnou paží. Moc se mi líbilo, jak se jisté anatomické výčnělky letmo dotkly mé hrudi.

„Teta Rosa se na nás dívá z okna, víš,“ upozornila mě.

„Jo, mám pocit, že jsem tam nahoře v okně někoho zahlídl. Bude spíš ječet nebo zavolá hned poldy?“

„Spíš kněze. Tady nemůžeme rozjet nic příliš okatého. A taky ti bude muset opadnout erekce dřív, než vylezeme z bazénu.“

Takže tohle je výsledek mého předchozího preventivního opatření.

„Promiň, omlouvám se,“ řekl jsem.

„Není důvod se omlouvat. Beru to jako poklonu. Ten suspenzor je suvenýr ještě z Gulfportu. Když mi bylo deset, měli jsme večírek u kamarádky Táli a přespali jsme tam. Uprostřed noci jsme vzaly útokem pokoj jejího bratra.

„To s ním muselo pěkně zamávat.“

„Nebyl doma, byl už na vysoké. Jedna po druhé jsme si to zkoušely.

Ale tak strašně jsme se smály, že to probudilo Taliinu matku. Zůstalo mi to pod pyžamem a nakonec jsem s tím šla domů. Od té doby mi holky říkali Sus.“

„Můžu ti taky říkat Sus?“

„Ne. Ty doby jsou už dávno pryč.“

Můj lichotící klacek se neměl k tomu, aby lehl, takže jsem nakonec musel vylízat z vody zády k domu. Hodil jsem na sebe triko a ustřižený gatě, dal Umě pusu na dobrou noc, trochu ji objal a vytratil se postranní brankou.

Život ve starý dobrý Winnemucce se rozjasnil. Štípu se, jestli se mi to třeba nezdá, ale pořád je to pravda. Opravdu jsem z Uminých sladkých rtů slyšel výraz „erekce“.

ÚTERÝ, 26. ČERVENCE

Toby dnes ráno chtěl jet do práce na kole, ale zjistil, že někdo mu propíchl obě pneumatiky. Nechápu, proč se Stoney mstí za Carlylovy vandalské kousky zrovna na mně. Všiml jsem si, že pneumatiky babčiny hondy zůstaly netknutý. Člověk zřejmě neničí auto svýmu holiči. Stoney má štěstí, že můj mozek je tak zaplavenej extaticky působícím dopaminem. Jinak bych musel vymyslet nějakou rychlou a děsivou pomstu. Nezlob se, Umo, nemyslím si, že by mě Stoney milovala nebo by byla žárlivá. Je to prostě jen podlá mrcha.

Ve Winnemucce dnes zřejmě zavládla okurková sezóna. Reportérka místních novin přišla udělat pár snímků Tobyho navlečenýho do reklamních cedulí. A mně položila pár otázek, jak se mám a co dělám. Pan Dugan byl z tyhle potenciální reklamy zdarma naprosto u vytrženi. Říká, že až k nám příště přijede televizní štáb z Rena natáčet nějakou bouračku na dálnici (což je jejich obvyklej důvod k návštěvě Winnemuccy), pokusí se je ukecat, aby tam taky vrazili pár záběrů s Tobym. Jedině přes mou mrtvolu, pomyslel jsem si, když jsem si třel pokousanej kotník. Díky paní Duganový má teď Toby k opasku připnutej malej repelent proti psům ve spreji. K Tobyho otrocký vizáži z dob před občanskou válkou se sice hodí jak

pěst na oko, ale moji zaměstnavatelé se z pochopitelných důvodů nechtěj dostat k soudu.

Uma pomohla Tobymu vybrat přání k bráchovým třicátým narozeninám. V obchodě si nás měřili velmi nepřátelským pohledem, protože místní obyvatelé zřejmě neschvalují mixování rozdílnejch ras. Tento projev rasismu Tobyho vyhecoval natolik, že se k pěkný bílý holce choval ještě o něco důvěrněji, než bych toho byl kdy schopen já. Jen doufám, že ho za to nakonec nezlynčují. Uma se mě uprostřed prohlídky narozeninovejch přání z ničeho nic zeptala, jestli náhodou neznám holku jménem Awanee. Tyler to zřejmě musel vyžvanit Stoney, která nelenila a hned to mailovala Umě. Vykoktal jsem něco ve smyslu, že ani náhodou, ale Uma mě ujistila, že na tom přece vůbec nezáleží. A dokonce to ani neznělo nasrané. Říká, že ji zajímá psychologie (má v plánuji v budoucnu studovat na vysoké) a z toho, co zatím načetla, prej hluboce chápe sexuální potřeby pubertálních mladíků. To možná vysvětluje, proč včera s ječením neopustila bazén, když se o ni otřela moje *však víte co.* Tiše doufám, že by se její „hluboké pochopení“ mohlo během doby rozšířit i na to, aby co nevidět vyšla vstříc mýmu nezkrotnýmu chtíči. Musím v sobě najít odvahu, abych se jí zeptal, jestli je ještě panna.

22.12 Pořízení pneumatik a duší na kolo zlikvidovalo většinu mých úspor z minulý výplaty. Takovejhle boj si zkrátka nemůžu dovolit. Odvolal jsem Jamala (bývalýho Carlyla) a napsal Stoney e-mail, ve kterým jsem se jí omluvil za všechna nedorozumění, k nimž mezi námi došlo, a potvrdil její pokračující členství v pouličním gangu PRD. Doufám, že by to tu pomstychtivou bestii mohlo uklidnit a že mě přestane pronásledovat. Mám podezření, že v jejím mozku muselo dojít k narušení endorfinový rovnováhy. Budu jí muset co nejdřív najít holku nebo kluka, do kterých by mohla napumpovat všechnu tu svou nahromaděnou energii a přeměnit ji v něco pozitivního. Třeba by se mohla nechat ojet. Ta holka to potřebuje jako sůl. (A kdo ostatně ne?)

STŘEDA, 27. ČERVENCE

Dnes ráno volala Veeva s tím, že mluvila s babičkou v Arizoně. Potvrdilo se, že velký jmění mýmu otci opravdu uniklo jen o fous. Nejdřív chtěla Veevina babička vědět, jestli to byla Connie (Veevina matka), kdo tu aféru s Georgem Twispem vyžvanil, a pak to všechno rozhořčeně popřela. Jak depresivní. Nepochybuju o tom, že kdyby se byl můj tata oženil s Veevinou babičkou, třeba by na mě ukáplo aspoň pár těch doláčů. Matčini právníci by určitě nebyli připustili, aby se vyvlík z vyživovacích povinností. Udělaly by se testy DNA a soud by tatovu naditou šrajtofli pěkně zkásl. Dnes jsem se mohl líp oblíkat a poslouchat Pickled Punks na kvalitním stereo systému Dolby® Surround Sound.

Veeva se nějak dovtípila, že v mým milostným životě došlo k jistý změně.

„Zdá se mi, že už si nejsme tak blízcí," stěžovala si.

„Mezi námi je asi jen tisíc kilometrů. Klidně bych mohl bydlet na Marsu."

„Proč mi už ale neříkáš, že mě miluješ?"

„Protože vím, že máš oči jen pro Tylera."

„Jsou některé z těch Tylerových holek, co znáš, opravdu hezké?"

„Jen ty z áčkovýho seznamu. Ty jsou fakt nářez. Ty ostatní jsou jen o něco lepší než průměr."

„Myslím, že to říkáš jen proto, abys mě mučil."

„Jasňačka, že nejsou tak bohatý jako ty, ale nemyslím, že by na tom Tylerovi zrovna nějak zvlášť záleželo."

„A co tobě?"

No, mně na tom záleží celkem dost, ale zapřel jsem to.

„A ty tam u vás v té Wapakonetě někoho máš?"

„Je to Winnemucca. Jo, mám tu pár kamarádek."

„A někoho extra?"

„Ani ne."

„Poznám to, když lžeš, Noele. Někoho tam máš. Je to ta holka, o které jsi mi vyprávěl? Už jsi s ní spal?"

„Ještě ne."

„Moc mě to těší, Noele.“

„Příliš potěšené nezníš, Veevo.“

„Naše životy se budou zákonitě v mnoha směrech proplétat, Noele. Platilo to o Nickovi a Sheeni a platí to i o nás. Je to osud, kterému nemůžeme uniknout.“

„Jak si můžeš být tak jistá?“

„Prostě to vím. Stejně jako vím, že mi Tyler zlomí srdce. Tak se měj. A brzy na slyšenou.“

„Ahoj, Veevo. Miluju tě.“

„Taky tě miluju.“

17.15 Bombastická novinka. Upocenej a ocedulovanej Toby potkal Umu před kasinem a ona mu přislíbila, že se dnes večer staví. Že by se dnes večer konalo *bingo*! i jinde než v klubu mý bábrle? Vysával jsem a uklízel jak šílenec. Patnáct let bordelu, to nebyla žádná maličkost. Můžete si o mně myslet, že jsem úplně praštěnej optimista, ale dokonce jsem si čerstvě povlík postel.

23.27 Bábina se večer cítila trochu unavená, ale připomněl jsem jí, jak moc bingo! prožívá a s úlevou jsem jí pak mohl zamávat na rozloučenou, když odjížděla v tý svý dýchavičný hondě. Uma měla dorazit o půl osmé. O třičtvrtě už ze mě byla naprostá troska, ale chvíli na to si to přivalila na náramně přepychovým horským kole. Když slezla, políbili jsme se pod markýzou před karavanem.

Sundala si helmu a prohrábla si prsty svý přenádherný vlasy. „Kde máš babičku?“ zeptala se.

„Dnes je její pravidelnej bingovej večer.“

„Aha.“

Se svůdným úsměvem jsem jí podal orosenou sklenici. Ťukli jsme si, upili, Uma se posadila na gauč a rozhlédla se kolem sebe.

„Je to tu jak ve škatulce,“ řekla. A já doufám, že pochvalně.

„To víš, Umo, snažíme se. Když jsi tu byla poprvé, zrovna jsem byl pár dnů mimo. Babička to s domácností moc nepřehání, pokud je tu sama. I když je mi samozřejmě jasný, že ve srovnání s tím přepychem u vás doma je to tu nic moc.“

„Těžko říct. Mně se tady líbí. Třeba to krásné dřevěné obložení na stěnách. Co je to? Bříza?“

„Tak to se mě moc ptáš.“

Odložili jsme sklínky a ponořili se do dlouhýho a vášnivýho polibku. Smysly mi přitom mohutně vzplály.

„Umo, miláčku, nechceš se přesunout ke mně do ložnice?“

„Nejsem si tak jista, Noele. Myslím, že bychom to měli nejdřív probrat.“

Nebyl jsem ve stavu, abych ze sebe něco koherentně vypravil, ale přece jen se mi nějak podařilo dát najevo zájem, co tím vlastně chce říct.

„Měli bychom si probrat důsledky skutečnosti, že ani jeden z nás ještě s nikým nespal.“

„Acháno, jistě.“

„Víš, pokud vím, dívka by vždycky měla přijít o panenství se starším klukem. S někým, kdo už má nějaké zkušenosti a ví, co dělá.“

„Hm, na tom nesporně něco pravdy je,“ souhlasil jsem, byť nerad.

„Chci tím říct, že když to poprvé spolu zkoušejí panna a panic, je to ten nejhorší scénář. Mohli bychom oba selhat a být pak po zbytek života traumatizováni.“

„Já bych to ale přesto riskl, Umo.“

„Další věc je, co takový sex udělá se vztahem.“

„Posune ho na ještě vyšší úroveň, lásko moje.“

„Podle toho, co jsem zatím viděla, se mi to nezdá. Sex vyvolává spoustu žárlivosti, hořkosti a pokusů toho druhého si přivlastnit.“

Oblilo mě zdrcující zklamání, které se Uma snažila zmírnit tím, že si umístila mou dlaň na svém ňadru. Bylo to určitě příjemnější než stejná činnost s Awanee. Neptejte se mě proč.

„Máš rád staré filmy, Noele?“

„Řek bych, že jo.“

Moc se mi líbilo, jak jí tuhne bradavka, když jsem ji přes halenku hladil.

„Filmy se staly mýty naší kultury. Sledujeme všechny ty skvělé staré filmy, ale přitom všichni, které na plátně vidíme, jsou už dávno mrtví. Herci mluví a pohybují se jako dvojrozměrní duchové. Něco jako celuloidové okno do jiného času. Znáš ten western *Hud*?“

„Myslím, že ne.“

„Melvin Douglas v něm hraje starého a osudem zkoušeného rančera. Ale stačí do přehrávače vsunout jiné DVD a najednou ho vidíš ve filmu *Ninočka*, kde si jako hezký, sympatický a okouzlující mladík razí cestu do srdce Grety Garbo.“

„Ani ten film neznám.“

Vklouzl jsem jí rukou pod halenku. Bylo to ještě příjemnější. To by mě zajímalo, proč jsou ženská prsa na omak tak božská.

„Viděla jsem *Huda* minulý rok. Společně s tetou Rosou. Moc se nám oběma líbil. Teta samozřejmě zbožňuje Paula Newmana, ale víš, kdo se nejvíc líbil mně?“

„Ten starej chlápek, ten Melvin Douglas?“

„Ne. Mně se líbil ten mladý: Brandon De Wilde.“

„Ach tak.“ Najednou to všechno začalo do sebe zapadat.

„Zdalipak víš, Noele, že bys mohl být mladším bratrem toho Brandona De Wildeho? Ta podobaje neuvěřitelná.“

„Jo, to už jsem slyšel. A proto se ti líbím?“

„Těžko říct, Noele. Líbí se mi tvoje teplá ruka na mých prsou. Líbí, se mi, jak mi na stehno tlačíš tím tvrdým v rozkroku. Líbí se mi, jak se směješ. Líbí se mi tvoje verze Tobyho. Je mnohem imaginativnější než Kevova. Líbí se mi, s jakou rafinovaností se mě sem snažíš vylákat samotnou. Líbí se mi tvoje polibky.“

I mně se ty její líbily. Leželi jsme v propletenci na gauči a líbali se přesně dvě hodiny. Byly to nejúžasnější dvě hodiny mýho života.

ČTVRTEK, 28. ČERVENCE

Suchá noc a žádný cucání palce. Kdyby moje rty nebyly včera dostaly odpovídající množství orálního uspokojení, nevím, nevím, jak by můj palec dopad. Znovu jsem nad tím přemýšlel. Jasně, pro pannu a panice může být první sex riskantní. Ale zase jak zdravej může být tenhle přišernej celibát? Proč jsem byl k čertu v L. A. tak vopatrnej? Kdybych si to byl hezky předem nacvičil s Awanee, moh jsem bejt dneska pro Umu naprosto přijatelnej partner.

Brzy ráno se ozvala Stoney a sešli jsme se na snídani v palačinkárně na Main Street. Vyměnili jsme si omluvy za všechny svý sviňárny posledních tejdnů. Byl jsem rád, že je to už za náma, ale musím říct, že jsem na ni pořád ještě trochu naštvanej. Dost ji vyvedlo z míry, když jsem jí vylíčil pokrok, kterýho jsem dosah na poli milostnýho života s Umou. Nechápu, proč je Stoney na Umu tak strašně nabroušená. Vysvětloval jsem jí, že ruce na teplým těle milovaný osoby jsou duševnímu zdraví velmi prospěšný.

„To vím taky," odpověděla. „Nezapomeň, že s Tylerem sem se v tomhle směru taky dostala dost daleko."

„To je sice skvělý, Stoney, ale musíš se dát dohromady s někým odsaď. Lidi tohle potřebujou častěji než jen jednou do roka."

„Nenávidím tenhle štatl a všechny lidi v něm."

„A Sloana Chandlera taky?"

„Toho asi ne. Příští čtvrtek se už vrací z prázdnin."

Kuš, už mám jen tejden na to, abych přesvědčil Umu, že si mě má vzít. Hodně těžkej úkol.

„Hele, Stoney, měla by ses už konečně vybodnout na to svý drsňáctví. Přiznej si to: nejsi žádná lesba."

„Jak si tím můžeš být tak jistej?"

„Protože po městě běhá spousta krásných holek a tys nikdy do žádný z nich nebyla zabouchnutá."

„To je pravda."

„Měla by ses začít oblíkat jako holka a připravovat se na to, že Sloana sbalíš. Jsi ta nejhezčí holka široko daleko a máš dokonalý tělo. Tak už to konečně vezmi na vědomí."

„Mluvíš jako moje matka, Noele."

„Vidíš, i matky čas od času vědí, o čem mluví."

„Moje matka ne. Je to falešná bestie a nic jinýho než přetvářku nezná."

Chudák paní Holtová byla ke mně vždycky milá, ale neměl jsem v úmyslu otevírat Pandořinu skříňku.

„Vykašli se na matku. Udělej to pro sebe."

„Ale když to udělám, bude to znamenat její vítězství. Ta mrcha bude v sedmým nebi, že to přece odjakživa říkala."

„Tak už tu pupeční šňůru jednou provždy odřízni. Přece si kurňa nezkazíš život jen proto, aby ses svý matce pomstila. Tak už se na ni vykašli. Přesně tak to dělám se svou matkou já.“

„No jo, tobě je hej. Tvoje matka žije v úplně jiným státě, kurva. Mý matce stačí, aby se na mě podívala, a já už mám chuť ji zavraždit.“

„A co tvůj otec?“

„Myslíš mýho nevlastního tatu? Ten debil mě svlíká pohledem, kdykoli vylezu se svýho pokoje.“

To se pak nedivím, že je Stoney tak ujetá. Podle toho, co říká, situace u nich doma je ještě horší než u nás. Snažil jsem se ji nějak uklidnit.

„Tohle dělají všichni chlapi, Stoney. U mužů je tabu ohledně incestu velice slabě vyvinutý. Neměla by sis to brát osobně. Především se musíš osamostatnit. Přestože s rodiči budeš muset ještě pár roků žít, měla by ses od nich citově odpoutat. Buď sama sebou.“

„Jo, máš pravdu. Co mě kurva záleží na tom, co si ti čuráci myslí.“

„Jo. A možná bys ještě měla trochu vyčistit svůj jazyk. Holky, který mluví jako dlaždič, nejsou pro kluky většinou moc atraktivní.“

„Není to dost ženský, co?“

„No, to není.“

„Doprdele, zřejmě sem si jako malá měla víc hrát s barbínama a míň s harleyema na baterku.“

Takže to *přece jen* padá na hlavu chudáka paní Holtový. Rodiče by si z toho měli vzít ponaučení: výběr nevhodných hraček v dětství se později vrátí jako bumerang.

16.12 Pan Dugan dnes Tobymu přidal další úkol (samozřejmě bez jakýhokoli dalšího finančního vyrovnání). Dohodl se s vedením Dvorany kovbojský slávy, což je jedna z mála místních turistických atrakcí, že se při svý reklamní okružce prohodím i tam. Během jednoho ze svých odpoledních okruhů jsem musel vypálit varovnou dávku na Biggie Smallse, roztomilýho, ale nepřátelskýho křížence bostonskýho teriéra s kdovíčím. Jeho majitelka vyběhla a začala na mě ječet. Pištěla, že *nikdy nepoužije* služeb svatební kaple Dixie

Belle. Toby se ovládl a ani slůvkem nedal najevo, že podobný služby stejně nejsou určený pro takový, jako je ona. Kdyby se podívala do zrcadla, hned by viděla, jak je škaredá, stará a obézní. Já jsem si to však neodpustil a stáhl ponožku, abych jí ukázal mokvající ránu po psím kousnutí.

O něco později pak reklamní kampaň zavedla Tobyho opět do vstupní haly kasina Silver Sluice, kde jsme si společně prima poklábosili s Umou. Pozvala mě k nim na večeři. Když ji Toby políbil, vyžranej Marvin Tuelko se rozžhavil jak láva, ale řídil se instrukcema, že nesmí strkat nos do záležitostí dcery svýho šéfa a jejích přátel. Je to samozřejmě výsledek toho, že si na něj doma stěžovala.

22.45 Ve snaze udělat na rodinu ten nejlepší dojem, dorazil jsem k nim domů přesně na čas. K večeři jsme se sešli pouze tři: já, moje budoucí manželka a její teta Rosa. Umin táta se zdržel v práci zacvičováním nových dealerů. Pronajal si celej konvoj autobusů, aby přilákal zájemce starší generace. Očekává velkej boom. O zákazníky v kasinu je nutný tvrdě bojovat od tý doby, co se do branže začaly ve velkým cpát ty indiánský kmeny. Teta Rosa připravila kuřecí cacciatore, jednu ze svých specialit. Jen doufám, že Uma má toto kuchařský umění přímo v krvi. Konverzace ale chvílema hrozila šíleným průšvihem.

„Tak co, Noele, jsi katolík?“ začala teta Rosa s výslechem.

Po zkušenostech s Consuelou jsem byl na tuto otázku připravenej.

„Ano, jsem,“ zalhal jsem.

„To je zvláštní,“ poznamenala. „Nevzpomínám si, že bych tě kdy viděla na mši v kostele svatého Pavla.“

„Většinou chodíváme do církve Krista. Není to tak daleko.“

Kolem stolu se zvedlo pár obočí, některá varovně.

„Do církve Krista? Ale to mě překvapuje! To je ovšem ekumenismus nejvyššího řádu.“

„Víte, babička už nemůže moc na nohy, a i když dává přednost svatému Pavlovi, chodíme ke Kristovi, protože to máme zkrátka blíž.“

To tetu Rosu zjevně uklidnilo.

„No a kdy jsi byl naposledy na zpovědi?“

Uma se culila do talíře. Zdálo se, že se mým smažením docela baví.

„No, moje poslední zpověď? Jo, už si vzpomínám – ano, bylo to minulý týden. Byl to velmi osvobozující zážitek.“

„Zdá se, že jsi skutečně věřící člověk, Noele. A u koho jsi byl? U otce Gillise nebo Sheldraka?“

„Tak to nevím. Byla tam tma a seděli za takovou zástěnou.“

„To jistě. Ale člověk je přece pozná podle hlasu. Obvykle dávám přednost otci Gillisovi. Ten nebere hřích na lehkou váhu.“

„Ano, přesně tak. Já ale naštěstí těch hříchů zase tolik nemám. Myslím teda osobně.“

„Všichni jsme hříšníci, Noele. Myslím, že jsem jednoho byla svědkem zrovna nedávno. U nás v bazénu.“

Zrudl jsem a ládoval do sebe kuře. Uma měla pravdu. Budeme muset tuhle nervózní kostelovou bábu provdat. Kdyby tu nezacláněla, mohli bysme si s Umou užívat ve velkým stylu a se vším pohodlím.

Po večeři jsme poskládali nádobí do myčky a uklidili stůl, zatímco teta Rosa se šla do vedlejšího pokoje dívat na televizi. Uma pro nás ukořistila sklenku vína a mně se podařilo vyloudit pár žhavejch polibků. Pak jsme si šli ven k bazénu sednout do křesílek a pozorovali jsme západ slunce. Sebral jsem veškerou svou odvahu, vzal svou milovanou za ruku a prohlásil, že ji miluju.

„Nevím, jestli jsme na lásku dost vyzrálí, Noele. Určitě s tebou sdílím pocit zaslepeného pobláznění. Včera večer se mi to s tebou opravdu líbilo.“

„Mně taky.“

„Netušila jsem, že tělo může tak silně reagovat na líbání. Jde skutečně o velmi působivou předehru k souloži. Netrvalo dlouho a úplně jsem zvlhla.“

Byl jsem rád, že Uma se se mnou cítí tak uvolněně, že je ochotna se mnou probírat stav svý vaginy.

„I já na líbání reaguju podobně.“

„O tom není pochyb, Noele. Ale z toho, co jsem si zatím měla možnost všimnout, tebe vzruší už i jen samotné probírání tohoto tématu."

Podíval jsem se do inkriminovanejch míst. Měla samozřejmě pravdu.

PÁTEK 29. ČERVENCE

Toby si dnes užil svých 15 minut slávy. Vyšel plátek *Humboldt Star* a kdopak tam na první stránce přílohy nebyl než on s reklamní tabulí na krku. Zde je celý článek v plným znění.

Nejdelší svatební pochod?

Winnemuca. Ve středu města můžete zahlédnout mladého muže Noela L. Wescotta, 15, jak si to vykračuje v roli hlavního obchodního zástupce místní svatební síně. Také pomáhá při svatbách a obřadech lásky, kde vystupuje jako „Toby", venkovský sluha z 19. století. Wescott tvrdí, že tu práci vykonává rád a je šťastný, že se může podílet na sbližování jak místních občanů, tak návštěvníků. Pracovitý chlapec si spočítal, že koncem léta s touto reklamou nachodí více než 2500 mil. To je opravdu hodně prošlapaných bot ve jménu lásky.

Copak ty lidi nejsou schopní základních matematických výpočtů? Ten odhad jsem hodil jen tak z hlavy. Nechápu, že ho skutečně otiskli. Ani ta fotka nebyla nijak lichotivá, protože Toby se potil jak dveře od chlíva.

Nicméně bábrle je nadšením bez sebe a utíkala si koupit hned deset výtisků. Naskenoval jsem si ten článek do počítače a poslal jsem ho v příloze e-mailu Awanee. Ta fotka jí bude muset stačit aspoň do tý doby, než seženu nějakou lepší. Možná najdu nějaký fotografie Brandona De Wildeho na internetu a budu předstírat, že jde o momentky ze života jejího favorita. Článek jsem taky poslal svýmu bráchovi, přestože mi na ten minulej mail dosud neodpověděl.

I kdyby byl pořád ještě v Evropě, určitě si přece s sebou vzal nějakej noťas. Mám pocit, že mu nestojím ani za pár slov. Mohl by v mým životě hrát důležitou roli, kdyby vůči mně nebyl tak chladnej a lhostejnej.

Pan Dugan utrousil něco v tom smyslu, že při příštím interview mám trvat na otištění plného jména, adresy a otevíracích hodin jeho podniku. Byl taky pěkně nasranej, že při ořezání fotky editory zajímal víc Toby než ta cedule, co měl na sobě. Doufám, že neskončím v nějaký maloměstský firmě, kde se budu potit o každej dolar jako můj šéf. Ale bůhví čím budu, až vyrostu. V současný době nemám žádný velký ambice, ačkoli si myslím, že starat se o aparaturu rockovým kapelám na turné by mě docela bavilo. Akorát by to nesmělo obnášet tahání ničeho těžkýho.

Při jednom ze svých koleček Toby narazil na paní Greenovou, mou vysněnou matku. Poblahopřála mi k tomu článku v novinách a pak se rozvykládala. Jamal se podle všeho přihlásil do on-line seznamky a dopisuje si s třiadvacetiletou černoškou z Rena. Tak proto jsem o něm v poslední době vůbec nic neslyšel!

„Pokud se tady ta ženská ukáže, nechám ji zavřít!“ prohlásila paní Greenová. „Calryle má teprve 15!“

To je sice fakt, ale rodiče prostě nechápou, že třiadvacetiletá ženská je přesně to, co patnáctiletej kluk postrádá. Tak například já bych zrovna jednu takovou potřeboval, aby mi pomohla s přípravou na Umu. Já vím, od toho je tady sexuologická výchova ve škole, ale není nad praktickou zkušenost. To by mě zajímalo, jestli Jamalova vyvolená má přítele.

21.37 Právě odešel Jamal, ale bohužel s nepořízenou. Přišel s tím, jestli bych mu nepůjčil love na lístek do Rena, ale musel jsem ho zklamat. Tvrdil jsem, že nemám, ale hlavní důvod byl ten, že jsem nechtěl naštvat paní Greenovou. Doufám, že neudělá něco nepředloženýho. Zdá se, že je z Rashilly úplně vedle, přestože se nikdy nepotkali a jen spolu párkrát klábosili po telefonu.

„No a řekni mi, tahle Rashilla si myslí, že seš černej?“ zeptal jsem se ho.

„Jasně, vole. Sem jí poslal fotku, ne?“

„A chceš se s ní vyspat?“

„Jo a vona to chce taky. Ta čubka říká, že mi chce rozvázat čuráka.“

„Takže tys jí řek, co všechno s ním umíš?“

„Jasňačka, vole.“

„Když ji máš rád, proč jí říkáš čubka?“

„To se musí, vole. Tak my černí už prostě mluvíme. Přece se nebudu vod ostatních vodlišovat.“

„A co se stane, až se svlíkneš a Vona zjistí, že na zbytku těla seš bílej?“

„To ňák zmáknu, vole. Bude snad přitom úplná tma. Chápeš?“

„No a co ráno? To bude taky úplná tma?“

„Kurva, to mi nedocvaklo.“

Jamal se nad tím zamyslel.

„No, pak už do mě bude tak udělaná, že jí to nebude vadit.“

„Jamale, ale to je nezákonný, aby takhle stará ženská měla sex s klukem tvýho věku.“

„Ale kurva proč? Proč bysme nemohli lupat, když se mi to postaví?“

„To nevím, já zákony nedělám. Oba vás za to můžou zavřít.“

„To nech na soudci, vole. Mně to neříkej.“

23.15 Dlouhej telefonní hovor s Umou. Má tak sexy hlas, že mi málem ztopořilo ucho. Je to vůbec možný? Řek jsem jí o Jamalovi a ji napadlo, že bysme měli přihlásit tetu Rosu do nějaký takový on-line seznamky. Skvělej nápad. Kde jinde ulovit kultivovaný a svobodný katolíky, kteří by se mohli zabouchnout do bývalý jeptišky, která umí vařit.

„Měla už někdy teta Rosa rande?“ zeptal jsem se.

„Pokud vím, tak ne.“

„Fíha, tak to se bez toho obešla hodně dlouho.“

„Já vím. Nahrazuje si to věčným vysáváním. U nás nemá šanci na přežití ani jeden prachový chuchvalec.“

„Všim jsem si, že by se u vás dalo jíst i z podlahy. Moc mi chybíš.“

„Vždyť jsem jen kousek od tebe.“

„Mám k vám zajít a proplížit se k tobě do pokoje?“

„Myslím, že ani ne. Měl bys další černej bod, o kterém bys musel mluvit při zpovědi.“

„Cože?“

„Teta se rozhodla, že si tě v tom kostele prověří, víš. Tys jí teda toho navykládal! Nemohla jsem uvěřit svým uším. Když jsem o tom tak přemýšlela, budeme tě muset dostat brzy ke zpovědi.“

„Zbláznila ses? Nejsem přece žádnej katolík.“

„Ničeho se neboj, Noele, pod mým vedením to zvládneš.“

„To pak do mě udeří blesk, Umo. Papež na mě pošle svý agenty, aby mě odpráskli.“

„Máš jen dvě možnosti. Ta druhá je, že na tebe teta Rosa bude šíleně naštvaná. Jediná věc, kterou považuje za horší, než je nekatolík, je prolhaný nekatolík. Teta mi to pak pěkně zkomplikuje, když se s tebou budu chtít scházet.“

Sakra. Teď se budu muset duševně obnažovat před nějakým knězem. A to všechno jen kvůli mlhavý šanci na sex. A jaký budu mít záruky, že můj zpovědník neopíchává ministranty za oltářem?

23.53 Stáhl jsem si z internetu pár písniček od kapely jménem Mrkající šotci, kterou mi doporučila Uma. Docela dobrá, musím říct. Kdyby se třeba někdy spojili s kapelou, kterou momentálně považuju za nejlepší, pak by se třeba mohli jmenovat Mrkající v lihu namočený šotkovský zrůdy. Tak s touhle vidinou se mi určitě bude dobře usínat.

SOBOTA, 30. ČERVENCE

Tak právě sedím v autobusu do Las Vegas na cestě za svým bráchou. Tahle návštěva nebyla ani můj, ani jeho nápad. Veeva mi ráno zatelefonovala s tím, že je třeba „vyhmátnout lva v jeho doupěti“. Ví, že Nick se vrátil, protože s ním její matka včera večer mluvila. A taky má Nick na tento víkend naplánovaný představení. Sejdeme se s Veevou a Tylerem ve Vegas, najdem bráchu a přinutíme ho vybalit minulost, i kdyby ho to mělo stát život. Celej ten nápad zní trochu za

vlasy přitaženej, ale pokud se Veeva pro něco rozhodne, není v lidskejch silách jí to rozmluvit. Musel jsem brnknout Umě a zrušit schůzku. Měli jsme v plánu koukat u nich doma na DVD s *Hudem* a doufali jsme, že staří půdou brzy spát. I takto pojatá „tělesná blízkost" je jak droga. K čertu s mým bráchou a jeho divokým mládím. Jediný, co mě teď opravdu zajímá, je zalézt si někam s Umou a fúzovat naše žhavý části těl.

Pokud se ta zvědavá holka vedle mě nepřestane snažit, aby z obrazovky přečetla, co to tady píšu, budu jí muset vzít tím noťasem po hlavě.

Stačilo to.

Podívala se na mě jako na šílence, vstala a šla si sednout jinam.

Nemůžu říct, že bych se tomu jejímu šmírování zas až tolik divil. Krajina venku je k smrti nudná.

20.12 Veeva na mě čekala ve výhni autobusovýho nádraží. Ani mě nepřekvapilo, že sem z L. A. přiletěla první třídou. Za hoďku byla tady, kdežto já se musel trmácet tím rozhrkaným busem celej den. Uvítala mě velmi horkým polibkem a pak mi sdělila, že Tyler se na poslední chvíli rozhodl, že trénink je pro něj přece jen důležitější než náš společnej víkend ve Vegas. Tolik mě to zas nepřekvapilo: člověk přece nemůže získat tolik sportovních trofejí, pokud nemá úplně ujetý priority.

K Nickovi jsme jeli taxíkem. Veeva si naštěstí stáhla z internetu mapu s přesným popisem cesty z nádraží až na udanou adresu Nickova domu. Náš pákistánský řidič byl totiž naprosto bezradnej. Tvrdil, že Las Vegas roste tak rychle, že neexistuje způsob, jak si všechny ty nový ulice a sídliště zapamatovat. Bráchův barák je dvoupatrová ohozená budova na pouštní vyvýšenině, jejíž vrcholek pěkně zarovnali na placku. Je z něj pěkný výhled na všechny strany, pokud se vám ovšem líbí pohled na nekonečný moře střech, který se zakusují do pouště. V žádným případě bych nechtěl bejt jedním z těch maníků, kteří si musí vydělávat na živobytí mlácením kladiva v tomto šíleným hicu.

Nick nebyl doma, ale jeho přítelkyně Ada Olsonová nás pozvala dál. Byla překvapená, když jsme jí řekli, že jsme mu přišli popřát k

narozeninám. Barák byl plnej krabic, jako by se někdo stěhoval, což – jak jsme zjistili – bylo vskutku tak.

„A proč se stěhujete, Ado?“ zeptal jsem se. Byla to nádherná bloncka, kterou bych ohodnotil na 9,5 bodu z 10.

„Ále, tak už to někdy bývá.“

„A co tak bývá?“

„Netlač na pilu, Noele,“ zasyčela na mě Veeva.

„Tohle já opravdu nechápu,“ trval jsem na svým.

Veeva si povzdychla. „Tak dobře, Noele, někdo si tady prostě našel novou lásku.“

„Takže vy pouštíte mého bratra k vodě?“ zeptal jsem se.

„No, spíš je to naopak,“ odpověděla.

„Ale proč se teda stěhujete vy?“ přidala se Veeva. „Jestli smím být tak zvědavá.“

„No, já ani nevím,“ odpověděla Ada. „Byl to původně Nickův dům. Snažím se věci nekomplikovat. Jak dlouho už máš umělý chrup?“

Veeva se zasmála. „Na tohle se mě ptá každý. Ty zuby jsou pravé.“

„Opravdu?“ podivila se Ada. „Nevadilo by ti, kdybych se na ně podívala? Jsem totiž zubařka.“

„Jak je libo,“ řekla Veeva a otevřela pusu dokořán.

„Opravdu neuvěřitelné,“ konstatovala Ada. „Jsou to ty nejdokonalejší zuby, které jsem kdy viděla.“

„Já vím,“ řekla Veeva. „Můj zubař je na ně taky náramně pyšný. Říká, že moje zuby by měly být na seznamu jihokalifornských pamětihodností, jako je farma Knotts Berry a Disneyland.“

Nechápu, jak můj bratr může dát kopačky takovýhle kočce. Vypadá nádherně, tělo má jak bohyně, příjemnou povahu, skvělej džob a k tomu všemu má brácha ještě zdarma zubní péči. Ten člověk musí být opravdu páko.

Musím teď na chvíli přestat psát, protože nás Ada pozvala na večeři.

23.36 Po bráchovi zatím ani vidu, ani slechu. Ada tvrdí, že má dnes dvě večerní představení a většinou se nevrací domů dřív než

hodně po půlnoci. V domě je naštěstí pět ložnic, takže jsme se všichni mohli usalašit jako doma. Vypuzená Ada obývá hostovský apartmá nad velkou garáží pro tři auta. Její novej barák bude hotovej až v pondělí. Mně byl přidělenej pokoj nahoře s výhledem na bazén. To jsem teda ani netušil, že je brácha tak zazobanej. No jo, budu ho muset trochu pumpnout. A brzy.

Ada nás vzala do noblesního podniku za rohem od Liberaceho muzea, kterej se specializuje na stejky a dary moře. Vzhledem k tomu, že tentokrát neplatila Veeva, mohl jsem si konečně dát kus flákoty. Veeva si objednala houbový rizoto a snažila se nedávat najevo zhnusení nad tím, jak s Adou žvýkáme naše bližní. Je až k nevíře, že vyprahlá Nevada zrodila tak obrovský a rozlezlý velkoměsto. Ada tvrdí, že Las Vegas je pochopitelnější, pokud se na něj nahlíží jako na nejvzdálenější předměstí Los Angeles.

Svým velediskrétním způsobem se Veeva snažila vydolovat z Ady cokoli o mém bráchovi, ale moc toho nebylo. Nick je prý velmi nesdílnej, co se týče jeho soukromýho života a minulosti vůbec. Překvapilo ji, že byl možná už jednou ženatej, protože toto téma dávno uzavřela s tím, že Nick je alergickej na samotný slovo *sňatek.* Stejně tak nikdy neslyšela o tom, že by si vedl deník, i když uznává, že na to, že nikdy nechodil na vysokou, je překvapivě vzdělanej a sečtělej. (Nejsem si jistej, zda jsme my Twispové vzdělatelní obvyklýma prostředkama.)

„A co dělal v Praze?“ zeptala se Veeva.

„Hledal tam nějakou svou bývalou lásku,“ odpověděla Ada a nechala většinu svýho stejku na talíři.

„Myslíte, že je to mezi nimi vážné?“ chtěla vědět Veeva.

„Kdoví. V každém případě sem za ním příští týden přijede.“

Škoda že tu nemůžu zůstat, abych se s ní setkal. To teda musí být kus. Možná že i srovnatelnej s Umou.

Veeva se snažila konverzaci ukočírovat optimističtějším směrem.

„Seznámila jste se s Nickem na křesle zubní ordinace?“

„Ne, ale vůbec by mi nevadilo, kdybych ho tam teď dostala třeba na odstranění kořenového kanálku. Nebo hned dvou. Potkali jsme se v parašutistickém kurzu. Seskok volným pádem.“

„To jste společně skákali z letadla?“ zeptal jsem se.

„Hm, tak nějak, Noele. Rád říkával lidem, že když jsme se potkali, padali jsme do toho po hlavě a z hodně velké výšky.“

Takže brácha je schopen vyloudit i fórek? Čumím. Párkrát, co jsem s ním mluvil, mi vždycky připadal funebrácky vážnej.

NEDĚLE, 31. ČERVENCE

V osm hodin ráno bylo venku už hodně přes třicet stupňů. Brácha zřejmě musí každej měsíc utratit za klimatizaci šílený háky. Veeva a já jsme vstali hodně brzo a prolezli jsme Nickovu dokonalou kuchyni ve snaze najít něco na zub. Udělal jsem míchanici z několika vajec, zatímco Veeva mě chválila, že vím, za jaký konec se drží pánev. Evidentně patří mezí ty rozmazlence, který maj za to, že vaření je umění přístupný pouze hispánskejm hospodyním. Vzhledem k tomu, že vajíčka nechodí ani neplavou, Veeva svolila k tomu, že sní půlku mýho nepříliš vábnýho výtvoru: sýrový omelety s čili papričkama.

„Nevšiml sis tady v domě něčeho divného?“ zeptala se, když usrkávala bylinkovej čaj.

„Že je tu pět ložnic pro jednoho osaměle žijícího člověka?“

„No, to taky. Ale všiml sis, že celý interiér je naprosto standardní a neznačkový? Jako by to tu někdo zařídil předem a Nick se sem prostě jen tak nastěhoval. Tam, kde jsem například spala já, to má atmosféru apartmá v Holiday Inn. A v tom sterilním obývacím pokoji nejde dělat nic jiného než usnout a zemřít.“

„No, chlapi asi moc na nějaký zařizování nejsou.“

„Nejsem si tím tak jista, Noele. Spíš se mi zdá, že tohle je dům někoho, kdo svou osobnost prostě nechce vyjádřit. Všechno drží pod pokličkou. Má spoustu tajemství. Je to člověk, který zatím šlape vodu a čeká, až bude moci začít svůj život skutečně žít.“

To by mě zajímalo, kam na to ty holky choděj. Mně to připadá jako naprosto dokonalej dům. Ani na moment bych nezaváhal, kdyby mi někdo nabídl, že v něm můžu bydlet. Nechci si ani představovat,

co by si o mně tak Veeva pomyslela, kdyby někdy dostala možnost nahlídnout do našeho zabordelenýho přívěsu.

Po Adě ani památky, ale konečně se tu objevil můj brácha, s kalným pohledem, neholenej a votrávenej.

„Všechno nejlepší," volali jsme s Veevou sborově.

„No, jo, jo. Víš, Noele, měli jste se se mnou domluvit předem. Teď zrovna není ta nejlepší doba k návštěvě."

„Chtěli jsme tě překvapit," vysvětloval jsem.

„Člověku je třicet jen jednou za život," švitořila Veeva překypujíc snahou o bodrý tón. Ale brácha se tím nenechal zmást.

„A tvoje matka ví, že jsi tady?"

„Víceméně, strejdo Nicku. To mě ani neobejmeš?"

Neochotně ji objal a mně stiskl vlhkou ruku.

„Ada mi včera o vás dvou volala do práce. Víte, že se stěhuje, ne?"

„Víme, strejdo Nicku. A oba si myslíme, že jsi pěkná bestie."

Nick se usmál a pozorně se na ni zadíval. „Skoro tě nepoznávám, Veevo. Rosteš. Připomínáš mi někoho, koho jsem kdysi znal."

„A kdopak to asi byl?" protahovala slova Veeva. „Že by moje teta Sheeni?"

„Říkala ti tvoje máma o mně něco?"

„Kéž by. Je jak ryba. Nevyrazím z ní nic, co by se týkalo Twispů. Ale přece víš, že jsem byla před pár lety ve Francii navštívit tetu Sheeni."

„No, někdy o tom dáme řeč. Co takhle zajít si někam na snídani a pak se začneme věnovat vašemu návratu domů, ne?"

Tak jsme šli na druhou snídani a Veeva rozjela svůj šarm na plný obrátky. Přiměla Nicka k tomu, že nás tu nechá aspoň přes svý narozeniny. Zavolala matce z budky v restauraci a spolu s Nickem s ní pohovořili. Paní Saundersová byla pěkně nasraná, ale výjimečně nebyla hysterická. Veeva sice žahla z domu bez dovolení, ale naštěstí nechala zprávu, kam jede. A teď když Connie ví, že její dcera není nikam zašantročená coby bílá sexuální otrokyně, už se těší, že stráví pár dnů o samotě se svým pohledným manželem.

Veeva Nicka přesvědčila, že když teď „prožívá těžký období“, mohli bysme mu posloužit coby „citová opora“. Dokonce ho přinutila prozradit pár detailů o tý jeho tajemný pražský křepě. Jmenuje se Reina Vesela a poznal ji před několika lety, když jezdil s cirkusem po Francii. Má show s cvičenýma papouškama a bývalýho manžela (klauna), který ji zrovna nedávno opustil kvůli jedny polský provazochodkyni. Žije hodně daleko na to, aby se z toho mohl vyklubat romantickej vztah, a navíc má ještě dva malý haranty. Já bych byl pro to, aby Nick zůstal doma a vzal si za ženu tu zubařku.

Když se Veeva vzdálila na toaletu, Nick se mě zeptal, jestli s ní něco mám. Ujistil jsem ho, že mám doma ve Winnemucce přítelkyni.

„To rád slyším,“ odpověděl. „Víš, Veeva je ještě hodně mladá. Ta její matka je taky pěkný číslo a celá ta Saundersovic strana umí být obtížná jak hmyz.“

Bylo načase kout železo, dokud bylo žhavý.

„Takže tys byl v čtrnácti ženatej s její tetou Sheeni?“

Brácha se začervenal a sklopil oči k talíři.

„Nikdy jsme nebyli skutečně oddáni, Noele. Teda aspoň ne oficiálně. Žili jsme spolu nějakou dobu, ale dlouho to nebylo. Bylo to velmi, velmi bolestný období mýho života. Snažím se na to nemyslet.“

„Ale zní to hrozně zajímavě. Utekli jste spolu do Francie?“

„To jo. Bydleli jsme v podkrovním bytě v Paříži.“

„A to ti bylo jen čtrnáct?“

„No, někdy v tý době jsem slavil patnáctý narozeniny. Byl to hodně drsnej rok.“

„Tak přesně tolik je teď mně. A prej jsi zastřelil nějakýho právníka.“

„A kdo ti to řekl, Noele?“

„Náš otec. Potkal jsem ho v L. A. Chtěl, abys mu poslal pravidelnej šek.“

„To už jsem udělal. Posílá se automaticky z mého konta. Musel se zřejmě někde zdržet v poště.“

„A co ten mrtvej právník?“

„Neumřel. Jen jsem ho trochu škrábl.“

„Proč jsi na něj střílel?“

„To byla nešťastná náhoda. Prostě mi omylem vystřelila bouchačka. Doufám, že ty si se zbraněma nehraješ, Noele.“

„Ani to nemám v plánu, Nicku. A proč si nechceš vzít Adu? Je tak milá.“

„To teda je. Sám ani nevím. Moje vztahy s ženami byly vždycky, jak bych to řekl, komplikované. Doufám, že ty to budeš mít po této stránce jednodušší.“

„Rád bych se oženil s Umou. Teď hned.“

„Tak na ženění si budeš muset ještě pár let počkat. Ještě musíš trochu vyrůst, Noele. Věř mi, mluvím z vlastní zkušenosti.“

Sklapl, jakmile se Veeva vrátila ze záchodu. Pro mě bylo zajímavý, že ani nemrk, když jsem řek *náš otec*. Takže Nick to tajemství věděl celou tu dobu. A v tom mailu mi tudíž lhal. By mě zajímalo, co všechno z toho, co tady dnes říká, je vlastně pravda. S Twispama člověk nikdy neví.

Když jsme se vrátili, Ada byla v kuchyni a zrovna oddělovala svý hrnce od Nickových. Ti dva spolu skoro vůbec nemluvili, ale sem tam se na sebe podívali pohledem, který byl tak plný bolesti, že prostě nechápu, jak se můžou dva lidi takhle navzájem mučit. Podle mýho by se měl člověk dát dohromady s někým, koho má rád, a zůstat s ním až do smrti. A možná si k tomu pořídit jedno nebo dvě děcka, který by tu vzájemnou přitažlivost ještě víc stmelily.

Veeva se nabídla, že Adě pomůže balit, a mně přitom pošeptala, že se podívá po tom deníku. Jasně, už vidím, jak se někde vyjímá na poličce několik dílů vyvázaných v kůži se zlatým nápisem na hřbetě: *Má vzpurná léta dospívání od Nicholase F. Twispa.* Lidi, co si vedou deníky, je většinou nenechávají válet na místech, kde by si je mohli přečíst všeteční hosté. Přesto jsem se o to pokusil, když jsem v místnosti, kde můj brácha zrovna žongloval asi s šesti balónky, zahlíd knihovnu.

„Žonglování je jako hraní na trubku,“ prohlásil, aniž přestal balónky vyhazovat a zase chytat. „Musíš denně cvičit, jinak ztratíš grif.“

„To máš kulečníkový koule?“

„Jo. Je to přesně velikost pro mý ruce a ta správná váha pro mý svaly. Chceš to zkusit?“

„Ani ne, dík. Můžu se podívat na tvý knihy?“

„Jasně, ale opatrně. Některé z nich jsou vzácné staré knihy o žonglování.“

Lidi píšou knihy o žonglování? No to mě podrž. Všiml jsem si zarámovaný fotky na stěně za psacím stolem. Nick si na ní tiskne pravici se zachovalou blonckou, zatímco levou rukou žongluje se čtyřmi sklenicemi s martini.

„Kdo je ta ženská?“ zeptal jsem se.

„To je Nancy Sinatrová. Jednou přišla na mý vystoupení.“

Polovina slavných osobností světa pravděpodobně viděla představení mýho bráchy, ale on si nechá zarámovat zrovna Nancy Sinatrovou.

„Nancy Sinatrová je tvoje oblíbenkyně? A z nějakýho konkrétního důvodu?“

„Jasně. Je moc milá. A na téhle fotce to je nejblíž, jak jsem se mohl dostat k jejímu otci.“

Někdy mám pocit, že můj brach není o patnáct let starší než já, ale o padesát. Žádnej deník v dohledu, ale přece jen jsem našel jeho starý fotoalbum z Oaklandu. Je v něm spousta vybledlejch barevnejch fotek šťastnýho manželskýho páru a jejich dvou skotačících faganů. Je k nevíře, že tento mladej pohlednej reklamní agent s dýmkou a spoustou vlasů skončil jako bidýlko pro holuby na Skid Row. A moje kdysi hezká matka vypadala před pětadvaceti lety taky celkem normálně, přestože Nick mě ujistil, že už tenkrát to s ní bylo těžký.

16.13 Právě jsem přes hodinu mluvil s Umou z bráchova telefonu. Předpokládám, že při těch jeho mezinárodních telefonátech s Reinou v Praze zůstane můj luxus na jeho účtech zcela bez povšimnutí. Uma se nudila za pultem, a tak chtěla vědět každičkej detail toho, co tu na jihu dělám. A protože je stejně neuvěřitelně chytrá jako krásná, upozornila mě na to, že možná Nick – stejně jako já – si svý deníkový výlevy psal do počítače.

„Předpokládám, že před patnácti lety už počítače existovaly," odtušil jsem. „Ale můj brácha nevypadá jako někdo, kdo jde s dobou. Má plnou polici alb Franka Sinatry, a to na vinylových nosičích. Chápeš to? Má taky neuvěřitelný stereo, ale zesilovače jsou na elektronky. Musíš čekat, než se to celý zahřeje, a teprv pak je něco slyšet."

„Můj táta má taky takový, Noele. Mnozí audiofilové dávají přednost údajně měkčímu zvuku elektronkových reproduktorů. Myslím, že jim jde jen o to, aby se mohli šťourat v drahým zařízení. Má Nick počítač?"

„Jasně. Ten můj se ve srovnání s jeho může jít zahrabat. A má taky nádhernej noťas. Myslíš, že bych je měl prošetřit?"

„No, moc etické by to nebylo, Noele."

„Samozřejmě. A proto se taky do toho hned pustím." 23.46 Nick nás vzal na večeři do kasina, kde pracuje. Měli jsme tam rezervovanej stůl, odkud jsem pak sledovali jeho první večerní show. Mohli jsme si objednat jakýkoli pití, ale nesmělo být alkoholický. Nechápu, jak si někdo může myslet, že Las Vegas je město, který lze ocenit bez toho, že by byl člověk úplně namol. Nick měl ještě jedno noční představení, takže domů nás odvážel jeho osobní asistent Derek. To jsem vůbec netušil, že žongléři potřebují osobní asistenty, ale to jen abyste věděli, jak fascinující je životní styl mého bratra.

Byl to zážitek vidět jeho jméno napsané velkými písmeny na marky – ze kasina Normandie. Je to jedno z těch novějších na Stripu. Jedná se o napodobeninu francouzskýho parníku z třicátých let dvacátýho století v tříčtvrtinový velikosti. Původní loď musela být šílený monstrum, protože i ten zmenšenej model byl skoro 250 metrů dlouhej a tyčil se vysoko nad Stripem. Celý obrys byl zvýrazněnej barevnýma žárovkama – celkem jich tam bylo přes dva miliony. Celá loď „kotví" ve vlastním umělým oceánu a v každou celou hodinu se „vydává na plavbu" za ohlušujícího dunění lodních sirén, zvedání můstků, mávání davů a vystřelování papírových fáborů. Je to samozřejmě všechno jen iluze, protože to, co se ve skutečnosti hýbe, je přístavní hráz, nikoli samotná loď (která je postavená na normálních pevných základech jako každá jiná budova). Mají to ale

velice působivě pojatý, s vlnama narážejícíma na trup lodi a s vlečným člunem vpředu. Nick nám prozradil, že ty poletující racky tu tajně přikrmujou ze zbytků těch mnoha restaurací na lodi. Denně zaměstnávají šest dělníků, jejichž jediným úkolem je seškrabávat ptačí hovna a odhánět holuby.

Interiér Normandie je pojat velice elegantně ve stylu art deco, ale jak Veeva neopomněla podotknout, když se na to člověk podívá zblízka, „vzácná dřeva“ jsou jen napulírovaný překližky. Povečeřeli jsme v obrovským hlavním salonu, kterej byl podle oznámení na jídelním lístku jednou z největších a nejhonosnějších místností, který se kdy plavily po moři. V lasvegaský verzi se všechny napodobeniny původních lustrů pravidelně komíhaly sem a tam v jednotným rytmu, takže člověk měl opravdu pocit, že je na moři. Simulace pohybu je tak dokonalá, tvrdí Nick, že čas od času někteří hosté skutečně zezelenají. Číšníci jsou na to už zvyklí a mají u sebe vždy sáčky.

Uprostřed večeře se lustry divoce rozhoupaly a v amplionu se ozval hlas kapitána, který se omlouval za „rozbouřený moře“. Následujících deset minut se všichni číšníci potáceli kolem stolů, jako by jim dělalo potíže udržet se na nohou. Bylo to celkem hloupý, ale děsná prdel.

Náš stůl stál hned vedle obrovskýho basreliéfu na tři patra, kterej znázorňoval „venkovskej život v Normandii“. Normandský holky zřejmě chodily nahoře bez stejně jako dnešní lasvegaský tanečnice. Sochař Alfred Janniot vytesal svý originální dílo do červenýho pozlacenýho mramoru, ale i Veeva musela uznat, že vegaská sádrová kopie je celkem vydařená. Všechno bylo prvotřídní (včetně mýho stejku), ale byli bysme se klidně obešli bez toho protivnýho francouzskýho akcentu našeho číšníka, kterej byl asi tak právej jako Carlylovo afro.

Kdybysme my Twispové nebyli tak soutěživí, musel bych říct, že brácha je ten největší žonglér, kterýho jsem kdy viděl. Žádný obvyklý banality jako kmitání hořícíma loučema nebo zapnutá řetězová pila. Zvlášť vyhodí do vzduchu čtyři broušený sklínky a zvlášť čtyři vajíčka, a pak chytne každou ze sklenic s neporušeným vajíčkem uvnitř. Jedno z nich rozbije, aby dokázal, že jsou pravý.

Nebo žongluje se čtyřma zapálenýma svíčkama, pak udělá krok vpřed, nechá svíčky spadnout, ale když ustoupí stranou, žádná svíčka tam není. Nebo vyhodí sadu golfovejch holí vysoko do vzduchu, a když padají, každou z nich uchopí a odpálí sérii golfových míčků nachystaných v řadě na odpališti. Ještě štěstí, že míčky jsou z umělý hmoty, protože je odpaluje přímo mezi diváky. A po celou tu dobu klábosí se svou asistentkou, spoře oblečenou kočičí jménem Henrietta, se kterou jsme se po skončení show setkali v zákulisí. Měl jsem za to, že její bohatá výbava oděná do třpytek je pravá, ale Veeva mě ujistila, že – stejně jako u všeho ostatního ve Vegas – jde jen o imitaci k potěše davů. Ale i tak: je tu další atraktivní koc, se kterou by se Nick mohl obratem oženit místo toho, aby lítal za nějakou ženskou vzdálenou tisíce kilometrů.

SRPEN

PONDĚLÍ, 1. SRPNA

Někdy uprostřed noci. Byli jsme s Veevou na lovu, takže o nějakým spaní nemohlo být ani řeč. Řekla, že musíme prozkoumat Nickův počítač dřív, než se vrátí z práce. Krásně se rozjel i bez hesla. Je v něm nepřeberný množství souborů, ale Veeva navrhla, že si necháme vyhledat všechny, kde se v textu objevuje jméno Sheeni. Pro Nickův procesor to byla hračka, ale našel se jen jeden jedinej – e-mail zkraje letošního roku od nějakýho Trenta Prestona.

„Od Trenta Prestona, toho herce?“ zeptala se Veeva.

„To je docela možný, brácha se zná se spoustou slavných lidí.“

Zde je text té zprávy:

„Ahoj Nicku. Jsme zase zpatky v Parizi po par dnech v Barcelone, coz je jedno z nasich nejoblibenejsich mest. Byl jsem vcera s Sheeni na obede. Moc pozdravuje. Velice ji to sluselo. Nechci byt sexista, ale mam pocit, ze se prave nachazi na vrcholu sveho zivota. Dari se ji dobre, prestoze byla trochu smutna. Myslim, ze je zklamana z toho, ze se jeji kariera nevyviji tak, jak si predstavovala. Samozrejme ze sve deti miluje opici laskou, ackoli by to nikdy nepripustila. Musim rict, ze me docela prekvapilo, jak oddana matka se z ni stala. Bere je do mesta na pravidelne davky kulturniho obohaceni. Prijal jsem narocnou roli ve francouzsko-nemecko-norske koprodukci, tak se ted musim soustredit na scenar. Zbyva mi naucit se jeste spoustu stran, protoze chodim rad na zkousky dobre pripraveny. V patek odjizdime do Osla. Do Statu se bohuzel driv nez na podzim nedostaneme.

Violet ma pro tebe napad na nove cislo. Co nejdriv ti zavola. Mam od ni vyridit mnoho pozdravu. Tesim se, ze se zase brzy uslysime.

Trent

„Sakra práce, to nám do toho moc světla nevneslo," řekla Veeva. „A co když Nick ve svých denících nepoužívá křestní jméno mé tety. Možná pro ni měl nějakou přezdívku."

„Jako třeba co?"

„Nevím. Třeba Nosánek nebo Třpytivý nehtíky."

„Takhle bych mohl říkat Umě. Lakuje si nehty na nohou a nanáší na ně třpytky. Je to úžasný."

„Tak už přestaň s tou svou maloměstskou slepicí, proboha."

„Uma není žádná maloměstská slepice. Většinu svýho života prožila v Mississippi."

„V jednom z našich největších kosmopolitních center, co? Tak teda zkus najít jméno Saunders."

Výsledkem našeho snažení byly dva e-maily od Connie Saundersový. V obou si velmi trpce stěžovala na svou nezvladatelnou dceru. Veeva si je přečetla se zájmem a pak zavrčela: „Tak to teď teprve něco poznáš, dámo. No a jaká ještě slova by se dala najít v deníku puberťáka? Zkus hledat třeba slovo onanie."

„Jak myslíš," povzdychl jsem si. „Ty seš tu šéfem."

Žádnej ze standardních výrazů pro sebeprznění nepřinesl žádný výsledky. Nickův tajnej deník zřejmě na tomhle počítači není. Možná je na jeho noťasu, ale jak jsme zjistili, ten vyžaduje přístupový heslo.

„Kurva, dvakrát kurva," ulevila si netypickým způsobem Veeva. „Nedá se nic dělat, budeme muset celý barák prohledat. Nenecháme kámen na kameni."

Zrovna když jsme končili s Nickovou ložnicí, zaslechli jsme přijíždět jeho BMW. Deník jsme sice nenašli, ale aspoň teď toho docela dost víme o tom, jakýmu spodnímu prádlu dává přednost, jaký má šlajfky, manžetový knoflíčky, voňavky, jaký čtivo má u postele, jaký používá lubrikant, šampon, kosmetiku a holicí strojky (nač proboha potřebuje jeden člověk šest elektrických holicích strojků?). A proč má nad prádelníkem bílou ponožku ve stříbrným rámečku? A taky ještě používá Rogaine v boji proti obávanýmu

twispovskýmu prokletí, kterým je plešatost. Nikdy jsem o tom přípravku neslyšel, ale Veeva tvrdí, že ho v L. A. prodávají po tunách.

V hale mě políbila, řekla, že zbytek baráku necháme na zítřek, a odtančila směrem ke svý ložnici. Teď je 2.08, drazí čtenáři blogu. Je načase jít do hajan. Jo, ještě jedna drobnost: dnes má můj brácha třicet. Dny jeho mládí jsou definitivně sečteny.

13.15 Další parnej den. Veeva říká, že Las Vegas je čekárnou pekla, a to v nejednom směru. Vzbudila mě v naprosto nelidskou dobu o půl deváté. Ani nezaklepala. Vlítla dovnitř a překvapila mě zrovna uprostřed mýho obvyklýho ranního topoření. Cítil jsem se značně trapně, ale říkala, že díky svým mladším bratrům už ztratila veškerou fascinaci výkyvy mužský anatomie. Vytáhla mě z postele, abychom dokončili prohlídku Nickova domu dřív, než se probudí. Snad jen agenti z FBI by byli dům víc prošmejdili. Nenašli jsme ale vůbec nic. Začínám si myslet, že deníky Nicka Twispa jsou jeden velkej mýtus.

Nick konečně vytáhl svůj narozeninovej trup z betle a Veeva se nabídla, že nás všechny vezme na snídani. Po Adě se slehla zem. Šli jsme do nejbližšího podniku, ale ukázalo se, že tam neberou kartu American Express, takže to opět zacvakal můj brácha. Cítil jsem se blbě, protože jsme se ani nenamáhali opatřit mu nějakej dárek. A ještě hůř mi bylo, když se nás zeptal, jestli v baráku hledáme něco konkrétního nebo jen tak šmírujem. Sakra, a já měl za to, že jsme všechno uvedli do původního stavu.

Veeva se usmála a oblila ho svým šarmem. „Hledáme tvůj deník, strejdo Nicku. Chceme se dozvědět všechno o tvé barvité minulosti s tetou Sheeni.“

„Poslala vás, abyste ho našli? To je to jediné, co ji trápí?“

Přišlo mi, že je paranoidnější, než by se slušelo, i když můžeme jako polehčující okolnost uznat fakt, že je mu právě třicet, plešatí a zrovna se rozchází se svou přítelkyní.

„Tak to teda ne, strejdo Nicku. Moje teta se o žádném deníku nikdy ani slovem nezmínila. Jsme jen zvědaví.“

„Tak kdyby se náhodou ptala, tak jí klidně můžeš říct, že jsem všechny soubory deníku zkopíroval na dvě cédéčka. Jedno mám v sejfu v bance a druhé v úschově u svého právníka. Existují jen tyto dvě kopie a zůstanou tam, kde jsou, až do mé smrti."

Panebože, ten deník musí bejt ještě pikantnější a víc kompromitující, než jsme předpokládali. To by mě zajímalo, jak je těžký dostat se do sejfu toho právníka.

„Jsi ohledně svého deníku tak strašně tajnůstkářský, strejdo Nicku," zlobila se Veeva.

„Abyste věděli, Sheeni si během našeho společného života také psala deník," odpověděl pořád ještě bez úsměvu. „Pokud vás to zajímá, proč se nesnažíte přečíst si její podání?"

„Díky za informaci," usmála se Veeva. „Přesně tak to uděláme."

Na zpáteční cestě nás Veeva přinutila zastavit v supermarketu a koupit dort a svíčky pro našeho hostitele. Veeva sice tvrdí, že dorty ze supermarketu jsou nepoživatelný, ale stejně jsme jeden koupili. Já chtěl čokoládovej, ona chtěla mrkvovej, takže jsme samozřejmě koupili mrkvovej. Zaplatil jsem, protože dokonce ani já jsem nesnesl představu, že by brácha cvakal i za svůj narozeninovej dort. Taky jsme mu koupili jeden z těch kovově lesklých nafukovacích balónků na hůlce. Velmi sváteční. Doufám, že mý třicátý narozky budou veselejší, než se zatím tváří ty jeho.

17.36 Celkem nudný odpoledne až do tý doby, než přijela Ada se stěhováky. Veeva řekla, že se sice nediví, ale všechny kusy nábytku, co za něco stály, byly Adiny. Já osobně si myslím, že to od ní bylo dost krutý stěhovat se zrovna v den jeho narozenin, i když ji zřejmě podváděl s nějakou českou štětulí. Nick byl zalezlej ve svý kanceláři a po celou tu dobu, co stěhováci tahali bedny do auta, si něco dělal na počítači. Až odešli, šli jsme si s Veevou zaplavat do Nickova bazénu, ale venku bylo příliš horko, i když jsme se zdržovali jen ve stínu. Jo, ve Winnemucce je někdy nuda, ale aspoň tam nikdy není tak nechutný vedro.

Nick právě telefonicky objednal pizzu. Dáme si lehkou večeři, sfouknem svíčky, pak se má brácha sejít s nějakými přáteli a chce se „opít na mol". Nee, nás nepozval, ale řekl, že se můžeme dívat na

kterýkoli dývídýčko z jeho sbírky. Třeba se nám poštěstí a najdeme tam nějakej mládeži nepřístupnej film s tou sexuální mlátičkou Brandonem De Wildem.

23.47 Neuvěřitelnej večer. Na sledování filmu se jaksi nedostalo. Místo toho si Veeva chtěla povídat o mým bráchovi. Pustili jsme si pár jeho elpíček s Frankem Sinatrou (tak se tomu prý tenkrát říkalo) a já zhltl pár dalších kousků narozeninovýho dortu. Připadlo mi zvláštní, že Veeva dort ani neochutnala, přestože jsme koupili ten, kterej chtěla ona. Veeva okusovala stonek celeru a nechala se slyšet, že skutečnost, že Nick tak žere Franka Sinatru, svědčí o tom, že v srdci je romantik.

„Něco na tom bude," odpověděl jsem. „Seš si jistá, že to jede na správnou rychlost?"

„Uklidni se, Noele. Je to pomalá cituplná balada. Víš, že svého času byl Frank považován za hvězdu první velikosti a udával tón celé generace?"

„A kdy to bylo? V roce 1812?"

„Hele, sklapni a poslouchej. Vymyslela jsem celkem pravděpodobný scénář. Nick a Sheeni se zamiluji, vyspí se spolu, ale kondom praskne nebo sklouzne nebo něco takovýho. Žádná ochrana není stoprocentní. Rozhodnou se, že utečou do Francie, protože Sheeni už tenkrát Francii zbožňovala. Nemají samozřejmě peníze, ale dozvědí se o bohatém ukiažském právníkovi. Nick se ho pokusí okrást, bouchačka mu vystřelí a právníka proděraví. A teď už jim nezbývá než chytit první letadlo do Francie."

„Řekl bych, že to dává smysl, Veevo. A co se stane dál? Proč se rozešli?"

„No, všiml sis, jak strašně je Nick najednou nepřátelský, když je řeč o Sheeni? Tvůj bratr je pořád ještě velice zatrpklý. Museli se strašně pohádat a ona mu možná dala kopačky. Možná že Nick nechtěl, aby si to děcko nechala vzít."

„Já nevím, ale Nick mi nepřipadá, že by haranty nějak zvlášť prožíval."

„To je fakt a moje teta je zase z mých sestřenic úplně vedle. Možná že to teda byl Nick, kdo chtěl ten potrat."

„Hm a podle mý matky nebyl vůbec nadšenej, když se dozvěděl, že jsem na cestě. Chtěl, aby se mě zbavila.“

Jojo, kdyby tenkrát do toho měl Nick co mluvit, byl bych skončil jako ektoplazma ve vakuu plánovanýho rodičovství. Měl jsem fakt namále.

„To není nic výjimečného, Noele. Sourozenci jsou na sebe jak psi.

Možná by i ze mě byla lepší osoba, kdyby se nenarodili moji dva bratři.“

„Myslím, že nejsi tak špatná.“

„Tak mě polib, tupane. Proč si myslíš, že posloucháme tuhle šílenou hudbu?“

Líbali jsme se dlouze, zatímco Frank nyl o lásce a osamění, o touze a zoufalství. Nebylo to zrovna nejpraktičtější, protože člověk musel každých dvacet minut vstát a desku přehodit. No a mezitím se některým z nás přihodila erekce. Určitě to ale bylo lepší než předtím, když člověk musel co tři minuty točit klikou a vyměňovat jehlu.

Při třetím albu mě Veeva překvapila nečekaným prohlášením.

„Myslím, že teď nastal ten pravý čas,“ prohlásila. „Měli bychom to udělat.“

Srdce se mi v hrudi zastavilo skoro na celou minutu.

„Myslíš?“ řekl jsem konečně. „Slyšel jsem, že není dobrý, aby to spolu dělali panna a panic.“

„Nebuď směšnej, Noele. Pro kluka je to *vždycky* dobré. Pro holku to nemusí být až tak příjemné, ale naštěstí pro tebe jsem realistka a mám nulová očekávání. Skoč nahoru a vem Nickovi pár kondomů.“

„Mám vzít taky lubrikant?“

„Myslím, že to nebude nutné. A taky vem z koupelny ručníky. Určitě mu tady nechceme zašpinit tu ohyzdnou sedačku.“

„Mohli bychom to jít dělat do postele.“

„Nene, líbí se mi tady ta atmosféra. Raději sebou hod, než mě opustí odvaha.“

Tak jsme to dělali přímo tam na gauči, zatímco Frank ve tři hodiny ráno pěl o tom, jak je mu mizerně. Veeva se celá vyslíkla. Dost mě to vzalo. Poprvý jsem viděl holku úplně nahou. Moc hezký prsa, spoustu hladký bílý kůže, blonďatý chlupy módně zastřižený.

Než jsem se nadál, měl jsem nasazenej kondom a už mě naváděla správným směrem. Trocha odporu, ale za chvíli jsem vklouzl dovnitř, a než jsem si uvědomil, co dělám, začal jsem se pohybovat dovnitř a ven. Veeva vzdychala a říkala, ať nepřestávám. I v tom latexu si můj pták užíval jako zatím nikdy předtím, ale nebyl jsem připraven, jak skvělý jsou i další záležitosti kolem toho: její prsa na mých, její paže kolem mne, její jemný polibky.

Neznal jsem způsob, jak ten splašenej nákladní vlak zastavit. Vyprázdnil jsem pár litrů do prezervativu, vytáhl se a navrhl krátkou oddechovku.

„Bylo to mnohem jednodušší, než jsem čekala, Noele. Myslím, že je dobře, že v těch místech nejsi tak velký."

To nebylo zrovna to, co by mým uším lahodilo, ale i tak se mi podařilo za chvíli opět vy tuhnout. Nasadil jsem si další kondom a vrátil se do kouzelný země hedvábnýho tepla a nádhernýho tření. Tentokrát se nám to podařilo – díky gumě – dělat o dost dýl. Nechápu, jak můžou kluci vydržet víc než dvě sekundy, pokud jedou naholo. Podařilo se nám natolik zkoordinovat pohyby, že se nám nechtělo přestat, ani když už deska skončila. Poslední úsek jsme absolvovali, zatímco v drážce se naprázdno otáčela jehla. Když jsem opět zničujícím způsobem explodoval, Veeva mi ukázala, jak mám její klitoris jemně hladit špičkou prstu tak dlouho, než jsme i z jejího těla vyloudili dlouhotrvající seizmický otřesy. Pak jsme se zase oblíkli a beze spěchu setrvali v dlouhým líbání, zatímco nám k tomu Frank dál notoval. Veeva řekla, že na tuhle noc až do smrti nezapomeneme.

„Jsem ráda, že to napoprvé nebylo tak hrozné a že jsem to dělala s Twispem – stejně jako teta Sheeni. A dokonce v Nickově domě. Je to opravdu jedinečný zážitek."

„A k tomu ještě s jeho kondomy," dodal jsem. „Doufám, že to není ta stejná nešťastná značka, kterou používal s Sheeni."

„Neděs mě, Noele. Opravdu *nemám* v plánu otěhotnět."

„To rád slyším."

Chtěl jsem spát s Veevou v jejím pokoji, ale říkala, že by to bylo příliš lákavý, a už jsme se neodvažovali půjčit si další kondomy z

Nickových zásob. A taky nechtěla, aby se o tomto rozvoji sexuálních zkušeností dozvěděla její matka, protože by ji určitě zabila. V hale jsme se políbili, pošeptali si, že se milujeme, a rozešli se do svých pokojů.

Po mém bratrovi ani vidu. To byla ale noc. On dosáhl třicítky a já přišel o panictví. Fíha, pořád tomu nějak nemůžu uvěřit. Ale cítím se jinak. Možná jaksi dospělejší nebo co já vím.

ÚTERÝ, 2. SRPNA

Řítím se na sever nevadskou pouští. Zní to takhle mnohem zajímavěji, než kdybych řekl, že sedím v autobusu na zpáteční cestě do Winnemuccy. Ráno Veeva neodolala pokušení, vklouzla do mýho pokoje a župan pohodila na koberci u postele. Navzájem jsme se vydráždili líbáním a objímáním a pro změnu jsme experimentovali s orálem. Nejdřív jsem to zkusil já a musím říct, že to sice bylo silně aromatický, ale velmi příjemný. Za chvíli sebou mrskala jako jeden z těch pstruhů starýho pana Tuelka, čerstvě vytaženej z horskýho potoka. Pak jsme si role vyměnili. Bylo to tak vzrušující, že netrvalo dlouho a já byl zase hotovej. Vypadala značně překvapeně, ale bylo to přesně tak, jak nás učí ve škole: všechny lidské činy mají svý následky. Většinu toho spolkla, což pravděpodobně bylo zcela v rozporu s jejími principy. Ty mrsky sice nikdy nechodily, ale určitě plavaly jako o závod.

Bráchův bavorák před domem sice nestál, ale jeho majitel se vypotácel z ložnice kolem desáté a vypadal značně utahaně. Někdy v noci ho sem přivezl taxík. Udělal jsem mu snídani, což ho postavilo na nohy. Nezdálo se, že by byl nějak dvakrát sklíčený z toho, že už má po narozeninách a že se Ada odstěhovala. Za chvíli jsme už probírali rodinný historky, třeba tu, jak se mi snažil vyměnit plínku a já se mu přitom vysmekl.

„Ta největší rána, co jsem kdy slyšel," prohlásil Nick, „byla, když to ubohé děcko třísklo hlavou o zem."

„Hm, tak to vysvětluje mnohé," přisadila si Veeva. „Noel mi od začátku připadal nějaký divný."

„Já se aspoň můžu na něco vymlouvat," opáčil jsem. „Kdežto tvý defekty jsou čistě genetický."

Také jsme z bráchy vypáčili, že místo, kde se s Sheeni vzali, se jmenuje Yazoo City a je to v Mississippi. Nick zalhal o tom, jak je starej, a také použil falešnou občanku, a proto, jak tvrdí, je manželství neplatný. Ale kdoví, možná je pořád ještě zákonným manželem Veeviny tety, bez ohledu na jejího francouzskýho chotě. Jsem rád, že se Nick ženil právě v Mississippi, v rodišti mý milovaný. Možná bysme se tam mohli taky ogrilovat. Musím zjistit, jak to vypadá s mississippskýma zákonama ve věci uzavírání sňatků. Zdá se, že jsou dost benevolentní.

Nakonec Nick zatelefonoval svýmu asistentovi Derekovi, který nás odvezl na letiště a na autobusový nádraží a pak se vydal hledat bourák svýho šéfa. Objal jsem bráchu na rozloučenou a on mi nenápadně vsunul do kapsy stodolarovku. Když to tak vezmu kolem a kolem, není to špatný mít bráchu. Je zajímavý, že Nick nikdy neříká *na shledanou.* Prej se to v jeho profesi považuje za špatný znamení. Místo toho řekl: *Uvidíme se na cestě, mladej.*

V Derekově autě jsme si toho s Veevou už moc neřekli, protože i malí osobní asistenti můžou mít velký uši. Zašeptala mi, že pro mě má pár novinek, který mi řekne pozdějc. Panebože, jen doufám, že už nezjistila, že je v tom.

Sakra! Fakt si nemůžu vzpomenout, co jsem nakonec udělal s těma použitejma kondomama.

16.15 Furt ještě na cestě. Molitan v sedadlech už dávno vzal za svý, což si asi většina tlustoprdů v tomto autobusu ani neuvědomuje, ale můj kostnatej zadek trpí muka nejvyšší. Abych se od nich v myšlenkách nějak odpoutal, začal jsem vzpomínat na Umu. Uvědomil jsem si, že je možný mít divokej sex s jednou a zároveň zůstat v srdci věrnej druhý. Abych řekl pravdu, teď když jsem zažil náznak našeho budoucího milování, cítím k Umě o to víc lásky. Nějak jí musím sdělit tu dobrou zprávu, že jsem sexuálně dospěl (takže už nám nic v cestě nestojí), aniž bych v ní zanechal dojem, že

jsem jí byl nevěrnej. Bude to vyžadovat trochu diplomacie. Myslím si, že by jí nemělo vadit, když trénuju sex s někým jiným, pokud jedinej důvod, proč to dělám, je, abych se o svý nabytý zkušenosti mohl podělit s ní.

Znělo to naprosto logicky až do té chvíle, kdy jsem si položil otázku, zda by mi vadilo, kdyby si to Uma podobně trénovala třeba na Sloanu Chandlerovi. Zjistil jsem, že by mi to nevadilo, pokud bych ovšem měl jistotu, že Sloana později vlastníma rukama uškrtím. I na toto mám logický vysvětlení: kluci můžou sexovat neosobně, ale u holek je to jiný, protože ony přijímají druhou osobu do svýho těla. Tento čin tudíž nemůže poškozený partner (tedy například já) v žádným případě brát na lehkou váhu. Jenže holky tuto krystalickou logiku nemusí pochopit. Já jsem si například všiml, že Ada se poté, co ji Nick podvedl, dlouho nerozmýšlela. A taky vyjádřila touhu mu cosi v puse upravit ostrýma nástrojema – a pravděpodobně bez umrtvení.

Další můj momentální problém je v tom, že mám Veevu opravdu rád a moc rád bych to s ní ještě někdy dělal. Přestože ji svým způsobem miluju, je to úplně něco jinýho než to, co cítím k Umě. Zdá se, že naše rodiny se po tři generace navzájem přitahovaly. Je jasný, že tu máme co do činění s přímo ukázkovou sexuální afinitou. Je třeba se s tím smířit: proti osudu, pokud je tak silnej, nelze bojovat. Chcát proti větru nemá smysl.

No, ale na druhou stranu bych si nerad něco namlouval. Kdyby to bylo probíhalo tak, jak si Veeva plánovala, byl to Tyler a ne já, koho by byla v Nickově domě sváděla. To by mě teda zajímalo, jestli by byl Veevě odolal a svůj slib cudnosti dodržel. Naštěstí tu zasáhl osud a díky mužnýmu sportu jménem fotbal jsem konečně zahájil sexuální život.

21.27 Je to vždycky hrozně těžkej návrat do domácího prostředí poté, co byl člověk na lepším. Proto asi většina obyvatel přívěsů nikdy nikam nechodí, jedině snad (což je dost častej případ) do vězení. Bábina byla ráda, že mě vidí, přestože – jak hlásila hned zkraje – můj zaměstnavatel by šokován a zhnusen, když slyšel, že jsem opět odjel. Copak lidi nesmějí mít svůj osobní život?

Zavolal jsem svý milovaný a zjistil, že opět tráví noc u Mary Glasgowový. Už si stihly zase vyzkoušet novou úpravu nehtů na noze. Proč je to pro holky tak snadný zůstávat spolu přes noc, ale kdyby totéž chtěli dělat kluci, všichni by předpokládali, že zkoušejí experimentovat na téma *Zkrocené hory*. Chvíli jsme spikli a Uma souhlasila, že se zítra večer staví.

Dostal jsem pár zajímavejch e-mailů. Nejdřív jeden naštvanej mail od Awanee, v kterým mi oznámila, že se se mnou rozchází. Jsem prej vůči ní chladnej a lhostejnej a taky si myslí, že postava Tobyho je jednoznačně rasistická. Asi má pravdu ve všech bodech obžaloby. Odpověděl jsem jí, že budu navždy chovat v srdci naše společně strávený okamžiky, přestože byly tak krátký, a že si může ten prstýnek nechat. Jen ať si s tím holka láme hlavu.

A taky mi přišel mail od Veevy, který sem kopíruju v plným znění.

Ahoj, muj sladky Noele!!

Telefonuju Ti uz CELY den!! Proc NEBERES telefon? ZAPOMNEL sis zapnout mobil?!! [Veeva zřejmě ráda ve svých e-mailech křičí. Zřejmě taky nemá páru o tom, jak to vypadá v centrální části Nevady. Těch pár měst na trase autobusu má každý asi 12 obyvatel a instalovat tam mobilní vysílače není pro nikoho finančně zajímavý] Bylo mi s tebou DOKONALE. Jsi tak UZASNY. Vim, jak se vy kluci radi vytahujete svymi MILOSTNYMI USPECHY. Myslis, ze bys to mohl NEVYKECAT Tylerovi? Byla bych ti OPRAVDU vdecna!!! [Pokud vím, kluci se s tím nevytahují, pouze si vyměňují informace, stejně jako holky. Ale předpokládám, že bych její žádost mohl vzít v úvahu.]

Jeste jedna MALICKOST: Nechal jsi pouzite predmety a prazdne obaly hned vedle Nickova gauce. To moc CHYTRE nebylo!! Nastesti jsem je nasla a zavcas UKLIDILA. Taky jsem ucinila UZASNY OBJEV!!! Kdyz jsem davala na misto ty desky, nasla jsem v jednom obalu SHEENIN DOPIS NICKOVI. Byl v obalu desky od Franka Sinatry s nazvem „My One and Only Love“. Chapes to??? Nick Sheeni porad jeste MILUJE!!! Proto je jeho zivot tak SESNEROVANY!!! [Anebo se tam dopis dostal nějakým

nedopatřením. Kdyby Sheeni pořád ještě miloval, proč by se teď zahazoval s Reinou?] V tom dopisu se mu Sheeni omlouva, ze mu dala KOPACKY!!! Zda se, ze ho opustila BEZ JEDINEHO SLOVA VYSVETLENI!!! Take se zminuje o tom, ze se zamilovala do KLAUNA jmenem Alfredo Nunez a schovava se u rodiny jeho bratra v jizni Francii. O tom klaunovi jsem nasla neco moc ZAJIMAVEHO!!! [Že by to byl ten stejnej klaun, kterýho si pak vzala Reina? To už by zavánělo incestem.] MUSIME to spolu probrat!!! Co nejdriv mi, prosim, ZAVOLEJ!!!

MILUJU te!!!

Veeva

Ta holka je teda jaksepatří trhlá. Zavolal jsem jí, ale jak jinak – měla OBSAZENO!!! Už jsem to od ní taky chytil.

23:14 Konečně jsem se jí dovolal. Vysvětlila mi, že probírala svůj víkend s kámoškou Maddy. Tipuju to na to, že se vytahovala svýma milostnýma úspěchama, ale nechal jsem to plavat.

„Tak co jsi zjistila s tím klaunem?“ zeptal jsem se.

„Našla jsem na webu jeho fotku. To bys fakt neuhodl, Noele.“

„A co?“

„Alfredo Nunez je trpaslík!“

„Fakt? Chceš říct, že Sheeni se rozešla s mým bráchou kvůli trpaslíkovi?“

Další rána už tak dost nalomenýmu twispovskýmu egu.

„Zdá se, že už to tak bude. Ale to zajímavé teprve přijde, Noele. Když jsem u nich byla na návštěvě v Lyonu, Francois mě varoval, abych nechodila do sklepa, protože prý tam má uskladněná velmi drahá vína.“

„A kdo je Francois?“

„Přece manžel tety Sheeni, kdo jiný. Je naprosto úchvatný. No, mě samozřejmě ani nenapadlo lézt k nim do sklepa až do té doby, než mi řekl, ať tam nechodím.“

„Takže jsi to tam pochopitelně musela všechno prošmejdit, že?“

„Pochopitelně, přestože zaprášený lahve s vínem mě vůbec nezajímaly. Ale našla jsem tam kumbál plný starých krabic a kufrů.“

„Který si samozřejmě prolezla.“

„Jak jinak. Bylo to moc zajímavé. Našla jsem tam starý francouzský psací stroj v odrbaným kufříku. A víš, co jsem našla v jeho kapse?“

„Trpaslíka Alfreda Nuneze?“

„Ne, pitomče. Našla jsem fotku. Velmi zvláštní fotku.“

„Tak už mě nenapínej!“

„Byla to fotografie trpaslíka v zeleném obleku s miminkem v náručí.“

„A ty si myslíš, že to byl Alfredo Nunez?“

„Je to už pár let, ale jsem přesvědčená, že jde o stejného člověka. Je velmi tmavý, ale dítě bylo blonďaté. Zdálo se mi, že je to holčička.“

„No a co z toho vyvozuješ?“

„Že Sheeni na potrat nešla.“

„Fakt? To že si myslíš?“

„Jsem si tím takřka jista. Takže ty máš někde ve světě neteř a já sestřenici, o které jsme neměli tušení.“

„Fíha, to je úžasný. Takže brácha má možná někde dceru tvýho věku!“

„Přesně tak, Noele. A já si myslím, že o její existenci vůbec neví. To vysvětluje mnohé.“

„Jako třeba co?“

„Jako třeba to, že moje teta se tak strašně se svou minulostí tají. Dám krk za to, že Francois o jejím prvním dítěti vůbec neví.“

„Myslíš?“

„Pochybuju, že by to věděl. Francouzi jsou sice okouzlující, ale ve svých postojích značně tradiční.“

„Ale přece někdo z vaší rodiny musí vědět, jestli Sheeni to dítě porodila.“

„No, leda můj táta, ale nebyla bych si tím tak jista. Nikdo o ní nic neslyšel až do té doby, než se vdala. Jako by se na pár let propadla do země.“

„A co její rodiče? Ti se nezajímali?“

„Děda s bábou z tátovy strany, to je případ sám pro sebe. To bys je musel poznat, abys věděl, o čem mluvím. Skoro vůbec se s nimi

nestýkáme. Neznají nic než bibli a všechno vědí nejlíp. Táta se za mlada taky na pár let vypařil. Sheeni se o tom zmiňuje v dopise, ale tohle už jsem věděla.

„Musíš zjistit, zda tvůj otec o tom děcku něco neví, Veevo."

„Pokusím se, ale nebude to lehké. Táta strašně nerad o své rodině mluví – ne že bych se mu divila."

Že by můj bratr měl v patnácti dítě? V mým věku? Tak to je teda šok.

STŘEDA, 3. SRPNA

Suchá postel a ani náznak cucání palce už několikátej den. Ani žádný jebáky. Další důkaz toho, jakou léčebnou sílu má lidskej dotek (ve všech jeho dráždivejch formách). Už si někdo všiml tý drobnosti, že teprve erekcí vznikne ten optimální úhel pro vklouznutí do připravené vaginy? To není špatně vymyšlený, no ne? Jen škoda, že nám klukům nedali trochu víc kontroly nad načasováním orgasmu. Že prej některý ještěrky to můžou klidně dělat i dvanáct hodin, což zřejmě vysvětluje skutečnost, proč zatím žádnej ještěrák nezískal Nobelovu cenu.

Tobbymu jsem dneska ráno natíral barvu na ksicht jen s těžkým srdcem. Proč musí práce znamenat tak strašnou zátěž na čas a životní styl? Pan Dugan byl v tom správným rozpoložení, když jsem se konečně dostavil. Kdybyste ho poslouchali, museli byste si myslet, že se toho chlapa snažím za každou cenu zbankrotovat. Vedl dlouhý litanie o tom, jak se všechny pracovní místa stěhujou do Číny, protože v tyhle zemi už vůbec nikdo nechce pracovat. To je divný a já si myslel, že je to proto, že Čína je policejní stát, kde nejsou odbory, není třeba platit žádný sociální a zdravotní pojištění, neplatí tam žádný ekologický zákony a milion dělňáků se nechá vykořisťovat za pětadvacet centů na hodinu. Je to podnikatelský klima přesně jako v nějakým republikánským snu. To jsem mu ale neřek. Poslušně jsem to spolkl a zamumlal cosi o nemocným bratrovi na jihu. A co nejdřív jsem výpad s cedulema na krku. Na druhým

kolečku zavolala Uma, že se o půl čtvrté sejdeme v kostele u Pavla. To je k nevíře, co všechno je dneska nutný pro lásku protrpět.

18.12 Tady je přesný popis krok za krokem Tobbyho prvního setkání se svatým otcem v katolický zpovědnici.

Toby: Brý den, otče. Jmenuju se Noel. Noel Wescott. Dejte mi rozhřešení, protože jsem… protože jsem hřešil. Už asi šest měsíců jsem nebyl u zpovědi.

Kněz: Nejsi ty ten chlapec, jehož fotografie byla tuhle v novinách?

Toby: Přesně tak. To jsem byl já.

Kněz: Nevzpomínám si, že bys někdy byl součásti této farnosti.

Toby: No, my totiž sedáváme vzadu. Hodně vzadu.

Kněz: Víš, že tvůj zaměstnavatel vůbec není žádný pastor? Ze mu chybí teologické vzdělání? Že začínal jako zaměstnanec pohřebního ústavu? Ten člověk je šarlatán.

Toby: Hm, no jo. Já jen nosím jeho cedule. Chcete slyšet mé hříchy? Udělal jsem si přehlednej seznam.

Kněz: A co ta oslava lásky nebo jak tomu říkáte?

Toby: Víte, to je taková marketingová záležitost. Zahrajou vám varhany a dostanete certifikát, teda vy ne, ale oni, a to všechno v kouzelný atmosféře zapálených svíček. Občerstvení a suvenýry se samozřejmě platí zvlášť.

Kněz: Tak já ti řeknu, co to je, mladý muži. Je to ďábelské posvěcení hříchu a smilstva šířícího se mezi místní mládeží. Váš podnik je odporný a je nutno s ním okamžitě skoncovat.

Toby: No, myslím si, že spousta děcek to dělá ještě před získáním certifikátu. Naše služba je jen takový rituál, jako že teď už spolu chodí. Většinou to chtějí holky. Ale já jen nosím ty cedule.

Kněz: Aha. Takže ty jen vykonáváš příkazy.

Toby: No a teď teda ty moje hříchy…

Kněz: A kde se ti dostalo katechismu a prvního přijímání?

Toby: No, víte, byl jsem dlouhá léta nemocný. Dělal jsem to všechno poštou.

Kněz: Velmi zvláštní, vskutku velmi zvláštní. A co jsou svátosti?

Toby: Svátosti? Hmmm, tak to si nevzpomínám. Nějak mi to vypadlo.

Kněz: Víte, pane Wescotte, tohle je chrám boží. To není žádné divadlo.

Toby: Asi bych měl už jít.

Kněz: Pokud tě církev opravdu vážně zajímá, pak ti doporučuji, abys zavolal do kanceláře a objednal se. Máš vztah s katoličkou?

Toby: Kdo? Já? Ne, v žádným případě.

Kněz: Tak to jen doufám. Protože se zdá, že jsi naprosto nevhodný mladý muž.

Toby: Hm, asi máte pravdu. Nic si z toho nedělejte.

Kněz: A ven!

Tak to teda byla síla. Umě jsem se s podrobným obsahem této konverzace nesvěřil, ale i tak říká, že jsme na tom teď podstatně hůř než předtím. Za velmi špatné znamení považuje, že jsem nedostal žádný zdrávas ani otčenáše. Z nějakýho důvodu jsem měl štěstí na otce Gillise, kterej normálně bývá každou středu odpoledne v Elku, kde obtěžuje nemohoucí stařečky. Uma se to snažila narafičit tak, aby na mě vyšel pohodovej otec Sheldrake, rodilej Nevaďan, kterej ví, co ta naše pohraniční kultura obnáší. Je na něj spoleh, že udrží jednotlivosti v tý správný perspektivě.

Jediná dobrá zpráva je ta, že Uma a Mary Glasgowová vytvořily tetě Rose profil na seznamce www.match.com. Napsaly, že je skvělá kuchařka a zbožňuje domácí práce, takže teď jen čekají na nabídky přitažlivých sňatkuchtivých mužů. Naše jediná naděje je, že ji co nejdřív rozptýlí nějací urostlí a zbožní nápadníci.

23.22 Poněkud nevydařenej večer. Uma se dostavila na náš bingovečer. Sundala si boty, aby se pochlubila svým výtvorem. Nehty na noze měly barvu půlnoční oblohy plný malých světélkujících hvězd, komet, planet a měsíců. Prej to má velmi dramatickej efekt v úplný tmě, čehož jsem okamžitě využil a zhasl všechny světla. Následovalo bezuzdný mazleni a za chvíli jsme byli oba zcela obnaženi, jak to tak píšou v policejních zprávách. Hledal jsem jí po těle body G, zatímco ona se seznamovala s mým ztopořeným kámošem.

„Co se stane, když ho budu takhle hladit nahoru a dolů?“ chtěla vědět.

„Tvoje popularita značně povyroste. A jaký je tohle?“

„Velmi dráždivé. Teda!“

„A znám ještě něco lepšího.“

Jazykem jsem zopakoval to, co jsem se naučil s Veevou, a Uma explodovala jako rachejtle. Mělo to skoro stejnou chuť, akorát že ten knoflík byl o něco výraznější. Oplatit mi tímtéž zatím ještě připravena nebyla, ale udělala to ručně s velmi uspokojivými výsledky.

„Takže to lepkavé je to, co dělá děti? Má to teda značnou rychlost výstřelu.“

„No jo, promiň, máš to ve vlasech.“

„Raději tam než jinde. Už zase topoříš, Noele. Mám pokračovat stejným způsobem?“

„Jasně, kdyby se ti chtělo.“

Chtělo se jí.

„Tentokrát toho není tolik a je to trochu řidší,“ poznamenala. „Tolik i práce ti to dalo a nakonec to všechno skončí v kapesníku.“ i „Z toho si nic nedělej, Umo. Mám toho nekonečný množství.“

Vyvlíkli jsme se ze všech zipů, háčků a knoflíků a leželi v objetí na | rozhrkaným gauči. Žužlal jsem jí ucho a vyprávěl, co všechno jsem se během těch pár dnů o svým bráchovi a jeho možným potomkovi dozvěděl. „To ale fakt nechápu, jak mohla inteligentní holka jako Sheeni souhlasit s tím, že se za něj provdá. To je jedno, že byla těhotná.“

„Proč by se za něj neměla chtít provdat? Pokud ho milovala?“

„No, podle všeho jí ale na něm zas tolik nezáleželo. A byla na to příliš mladá.“

„Bylo jí patnáct! To přece není tak málo. Spousta lidí do toho v patnácti praští.“

„Tak jako například kdo?“

„Tak třeba různí zpěváci country. A miliony lidí v zemích, jako je Indie a Čína.“

„To je proto, že ženy jsou v těchto kulturách utlačované.“

„Já bych si tě taky rád vzal, Umo.“

„Jsi milý, Noele. Ale nepleť si chtíč s láskou.“

„Já to vidím jinak. Ta sexuální část není špatná, ale jsi to ty, koho miluju. Můj brácha se zamiloval do Sheeni, když mu bylo čtrnáct, a Veeva si myslí, že i po těch letech je do ní blázen. Veeva tvrdí, že kvůli ní je celej jeho život tak sešněrovanej. U nás Twispů to není jen chtíč.“

„Tak v tom případě ti, milý Noeli, prokážu laskavost. Velkou laskavost.“

„A to jako co?“

„Už se s tebou nikdy nesejdu.“

„Cože?!!!“

Nic. Bez jediného slůvka vysvětlení vstala, oblíkla si ponožky, boty a helmu, šlápla do pedálů a zmizela ve tmě.

Jen doufám, že šlo o nějakej fór. Mně ale tak vtipnej nepřipadal.

ČTVRTEK 4. SRPNA

Strašná noc. Kolem půlnoci jsem jí zoufale volal, ale vzala to její teta Rosa. Řekla, že Uma si se mnou nepřeje mluvit. Taky mi řekla, že měla ohledně mě ne zrovna uklidňující rozhovor s otcem Gillisem a že si nepřeje, abych k nim ještě někdy volal.

Co jsem sakra udělal? Co jsem řekl?

Bábina uvalila balík za cukrovkářský potraviny a nějak jí tento měsíc nezbylo na nájem. Tak jsem jí věnoval tu zbrusu novou stodolarovou bankovku od Nicka. Řekla, že to bere jako půjčku, ale já trval na tom, že mi to nemusí dávat zpátky. Pokud poleháváte po přívěsu ve stavu akutní emocionální paralýzy, žádný prachy nepotřebujete.

Stoney se tu stavila zrovna v době, kdy jsem sebevražedně zíral do misky s kornflejkama. Skoro jsem ji nepoznal. Měla novej slušívej sestřih, kterej krásně doplňovala nartěná pusa a další namalovaný ozdoby. Měla na sobě čistou novou halenku a sukni, v

uších zlatý náušnice, tentokrát bez lebek, hadů a harleyářských insignií.

„Něco se ti na těch kornflejkách nezdá?“ zeptala se. „Začínají být pěkně rozblemtaný.“

„Nemám hlad.“

„Další zásek s tou tvou zasranou bohyní?“

„Pokud mluvíš o Umě, tak ta se na mě zřejmě vykašlala.“

„Do hajzlu. Já věděla, že to přijde!“

„Proč, Stoney?“

„Zapomněls, vole? Sloan Chandler se dnes vrací.“

„A jo, vlastně.“

„Musíš se s tím vyrovnat, Noele. Pro tu mrchu jsi byl jen prázdninovej záskok.“

„Fakt myslíš, Stoney?“

„To je úplně jasný. Ale ta coura si ještě nevšimla, že teď tu má konkurenci. Jak vypadám?“

„Neuvěřitelně ženský, Stoney. Skoro jsem tě nepoznal. Jak se cejtíš v sukni?“

„No, prima větrání v horku, ale musím se víc hlídat. Víš, když si nedáš pozor, může ti být při sezení vidět až někam. Hádej, jakou barvu mají dnes moje kalhotky?“

„Panensky bílou?“

„Růžovou! Věřil bys tomu? Matka je v sedmým nebi, ta kráva. Slyšels o Jamalovi?

„O kom?“

„Jamal Bogy, náš parťák. Je černej jako ty a rád značkuje každej strom a každou zeď ve městě.“

„A co je s ním?“

„Zmizel. Je fuč. Je v tahu.“

„Kdy?“

„V sobotu. Jeho pěstouni sou pěkně naprdnutý. Jeli do Rena a našli tu černou babu, se kterou si telefonoval. Tvrdí, že ho neviděla.“

„A řekli jí, že Jamal je bílej.“

„Jo, vo tom detailu se taky zmínili. A taky že je mu jen patnáct. Slíbila jim, že brnkne, pokud se objeví. Ozval se ti?“

„Vůbec. Ale já byl vlastně ve Vegas.“

„Jaký to tam bylo?“

„Dobrý. Udržíš tajemství?“

„Jasně.“

„Vyspal jsem se s holkou.“

„Nekecej!“

„No, fakt. Je to pravda. Tak už mám ten velkej předěl za sebou.“

„Hm, ty se máš. A s kým?“

„S Veevou. Ale to nikomu nesmíš říct. Zvlášť ne Tylerovi.“

„Za co mě máš, vole! Tak proč tady tak sedíš a tváříš se jako hromádka neštěstí?“

„Nevím. Nebylo to špatný, ale já jsem pořád ještě blázen do Umy.“

„To přejde. A já myslela, že Veevě je teprv čtrnáct.“

„No, je to hodně vyspělá čtrnáctka.“

„Takžes byl první, kdo ji přefik?“

„No jo.“

„A jak se na to tvářila?“

„Líbilo se jí to.“

„To říkala jen tak nebo se jí to opravdu líbilo?“

„Moc se jí to líbilo. Nepředstírala to. Možná se ti to taky bude líbit, až se do toho se Sloanem pustíte.“

„No, to ráda slyším. A s Umou se to nepovedlo?“

„Dostali jsme se celkem daleko. Byla velice vstřícná až do toho okamžiku, kdy se znenadání sebrala a odešla.“

„Holky sou fakt divný. Věř mi, vím, o čem mluvím. Sem jedna z nich a neustále mě dokola překvapuje, co za sračky mi z té huby padaj. Myslím, že za to můžou hormony. Hele, teď se votoč.“

„Proč?“

„Musím se podrbat, víš kde. V tý sukni je to fakt těžký.“

Otočil jsem se a ona se zatím dosytosti poškrábala, kde potřebovala. Tak, tak, ženskost vyžaduje něco víc než jen výměnu šatníku.

18.18 Nějak se mi přece jen podařilo dát dohromady dost energie na to, abych se tobyfikoval a vydal se do práce. Při jednom ze svých

koleček jsem se snažil setkat s Umou, ale všiml si mě tlustej Marvin a oznámil mi, že mám oficiálně zákaz vstupu do prostor kasina. Pak Tobyho vlastníma rukama vystrkal ze dveří, přičemž zdeformoval jednu z cedulí. Samozřejmě že za ten útok tvrdě zaplatí. Tobymu už zase při svatbách teče dojetím z nosu, neboť je mu líto, že ta jeho svatba se definitivně odkládá na neurčito. Jedna z dnešních nevěst mi trochu připomínala Umu, ve starším vydání a ne tak krásnou. Brala si neuvěřitelnýho chcípáka v lesklým polyesterovým kvádru s nepadnoucím příčeskem na hlavě. Vůbec si neumím představit, jak s takovým kriplem může z vlastní vůle vlézt do postele. A ještě s ním sexovat po zbytek života. To je snad proti přírodě. Stoney má pravdu. Holky jsou fakt divný.

Zatímco se Toby šoural svou obvyklou trasou, zavolala Veeva. Moje povídání o Umě ji příliš nedojalo, ale to mě zas tak nepřekvapilo, protože ji zřejmě považuje za konkurenci. Oznámila mi, že už zkontaktovala svého otce ve věci tajemné sestřenice.

„A co říkal, Veevo?“

„Řekl, že pokud mám jakékoli otázky na tetu Sheeni, nechť je adresuji přímo jí.“

„Takže to bereš jako potvrzení?“

„Já ti nevím. Asi ano. Táta umí nasadit naprosto kamennou tvář, když chce. Myslím, že to má ze všech těch let strávených s mou matkou. Umí být pěkně vlezlá.“

„Máš v plánu se tety zeptat?“

„Už jsem jí poslala velmi opatrně formulovaný e-mail. Uvidíme, jak zareaguje. Slyšels o nějaké Reině?“

„O té dávné lásce mého bratra? Jo.“

„Zmínila jsem se o ní tátovi a jeho velmi zaujalo, že Reina má za Nickem přijet. Myslím, že jí také kdysi znal.“

„Ten svět je ale malej.“

„Ty ale zníš pěkně depresivně, Noele!“

„Jó, mít tak obyčejnou depresi, to by mi bylo hej!“

„Mám přijet tě potěšit?“

„A ty bys fakt přijela?“

„Ráda bych, ale ta moje příšerná matka mi na celej jeden týden zabavila American Express. Jak pak má člověk vůbec fungovat? A táta je na tebe taky trochu naštvanej.“

„Proč? Přeces mu o nás nic neřekla, že ne?“

„To víš, že ne, hlupáčku. Rodiče mají na sexuální život svých dětí tak nemožné názory! Je to určitě tím, že ten jejich vlastní je tak neuspokojivý. Ale táta je intuitivní člověk. Možná tuší, že se něco děje. A ti tvoji Pickled Punks ho pěkně odpálkovali.“

„Cože?“

„Šel za nimi a navrhl, že jim vydá cedéčko. Řekli mu, že je pro ně příliš malý sousto.“

„To že řekli?“

„Jo, pro L. A. je to typický postoj. I ta poslední kapela z garáže žije s představou, že je hvězdou první kategorie.“

„Pickled Punks nejsou zrovna garážová kapela.“

„No dobře, ale nejsou to ani Rolling Stones!“

Při svý poslední odpolední obchůzce se Toby musel ukrýt v aleji, protože se proti němu valil sám Sloan Chandler. Byl dokonale opálenej a tělo měl vymakaný tak, jako by celý léto tahal těžký řetězy od kotvy. Podle mýho odhadu ještě o nějakejch pět centáků povyrostl a světle hnědý vlasy házely zlatavý odlesky, zřejmě vyšisovaný od tropickýho slunka (nebo aspoň tak se nám to snažil předstírat). Piráti ho bohužel neunesli, žralok nezohyzdil, úplavice nezlikvidovala. Ani se neroztrhal na cáry o korálový útesy, ani ho nezmrzačili v nějaký přístavní paluši. A jako by to nestačilo, ten debil kráčel směrem ke kasinu Silver Sluice s obrovskou kyticí různobarevnejch růží. Musel jsem vynaložit veškerý úsilí, abych Tobymu zabránil v nastříkání plný dávky psího repelentu mezi ty Sloanovy ocelově modrý oči.

22.36 Furt čekám, že se Uma ozve s tím, že to všechno bylo jedno velký nedorozumění, ale pořád nic. Bábina mě přinutila sníst něco k večeři, pak jsem sedl na kolo a objížděl to tam, kde Uma bydlí. Ji jsem nezahlíd, ale viděl jsem, jak její teta odjíždí v autě řízeným jakýmsi plešounem, oba jak vystřižení ze žurnálu. Že už by Uma dala tetu s někým dohromady? Chlap sice vypadal jako obchodník v

nudným firemním autě, ale já doufám, že se z něj vyklube protestantskej sexuální maniak, na kterýho je vydanej zatykač v devětadvaceti státech.

Doufám, že Nickovi nebylo takhle strašně, když ho Sheeni opustila. Panebože, neměl bych se pustit do žonglování, abych přežil tyhle nekonečný hodiny plný zoufalství?

PÁTEK, 5. SRPNA

Pořád ještě prožívám to nejhlubší zoufalství, ale aspoň že se můj močák chová, jak se patří. Ani palec zatím nenese známky přílišnýho cucání. Nechci z toho sice dělat žádný definitivní závěry, protože už jsem se tolikrát spletl. Dostal jsem e-mail od Awanee, v němž uraženě popírá, že by kdy ode mě nějakej prstýnek dostala. Napsal jsem jí, že jsem jí jako překvapení strčil do kapsy u šortek platinovej prsten svý babičky, kterej se u nás v rodině dědí z generace na generaci, a že doufám, že ho brzy najde, protože minulej rok byl odhadnutej na více než 18 000 dolarů s tím, že tři starobylý diamanty ve tvaru perly jsou takový kvality, jaký již nelze v dnešní době dosáhnout. Dodal jsem, že pokud ho nenajde, budem oba ve velkým průšvihu, až babička zjistí, že jí prsten ze šperkovnice zmizel. Nejsem si tak úplně jistej, proč jsem to vlastně napsal. Jediným důvodem je snad to, že Awanee je tak naivní, že na všechno naletí, a možná taky proto, že pociťuju potřebu to svý trápení šířit dál. Dobře jí tak. To má za tu drzost, že se se mnou rozešla…

Toby dnes šestkrát prošel kolem kasina Silver Sluice, ale Uma ani jednou za mnou nevyběhla ven s omluvou za to, že se mnou tak nečekaně zatočila. Pokaždé když jsem se blížil ke kasinu, rozhořel se mi v srdci plamínek naděje. To je ten bezbřehej optimismus mládí.

20.12 Ve snaze trochu mě rozveselit, připravila mi bábina k večeři moji nejoblíbenější zobku: grilovaný vepřový kotlety. Nechala je nad propanbutanovým plamenem dostatečně dlouho, až byly úplně černý a durch spálený na troud – přesně tak, jak je mám nejradši. Taky mám rád úplně spálenej toust, což ti strachy podělaní kuchtíci v

restauracích většinou nechtějí pochopit, přestože tousty často nechávám vracet zpět do kuchyně. A protože je teď mý srdce taky na troud, připadá mi, že to tak má být.

Aspoň že dnes večer dávají v telce něco zábavnýho. Jakejsi blázen v Sacramentu štípnul pohřebák, kterej jen tak zahálel na příjezdový cestě pohřebního ústavu, a teď už s ním jede přes půl státu v přímým přenosu. Poldové se ho zatím zastavit nesnažili, protože nechtějí riskovat, že by došlo ke srážce a guvernérově mrtvé matce (v nákladním prostoru) by se mohlo dostat kremace přímo na dálnici I-5. Televizní komentátoři tvrdí, že jde o největší honičku na dálnici od tý doby, co pomatenej O. J. Simpson objížděl L. A. ve svým bílým bouráku a mířil si kvérem na hlavu. Mají za to, že řidič to má možná namířeno do Mexika, protože pohřebák má dvě nádrže benálu a je schopnej ujet přes jedenáct set kilometrů. Doufám, že se mu to podaří, a když už v tom bude, mohl by se tu pro mě stavit.

21.37 Dohnán k zoufalým krokům, zavolal jsem Mary Glasgowový, abych se něco o Umě dozvěděl. Nechtěla se moc vybavovat s tím, že v televizi právě sleduje něco zajímavýho a že já jsem „odporný, špinavý zvíře“.

„Proč to říkáš?“ zeptal jsem se. „Co jsem udělal?“

„Moc dobře víš, cos udělal, Noele Wescotte. A Uma je z toho úplně vyřízená. Doufám, že teď jsi konečně spokojený.“

Pak mi zavěsila. Jsem z toho dost zmatenej, aleje celkem potěšující slyšet, že Uma taky trpí. A celou tu dobu jsem si ji představoval v nepopsatelnejch polohách se Sloanem Chandlerem.

23:28 Ten chlápek se dostal až do Anaheimu, tam ten pohřebák zapikoval před Disneylandem a vypařil se. Policajti ho teď hledají s psama a helikoptérama s infračervenýma kamerama. Přímo na místě je teď polovina všech poldů L. A., ale stejně tak je tam pár tisícovek návštěvníků parku, kteří se snaží dostat domů. Pěknej blázinec. Všichni z dotázanejch čumilů se nechali slyšet, že tomu chlápkovi přejou, aby se mu podařilo utéct. Další důkaz, že civilizace je jen tenoučká vrstva pokrývající naši divokou a šílenou lidskou náturu.

Tam venku je pěkná džungle, říkává bábina.

Možná má pravdu. Aspoň já doufám, že má.

SOBOTA, 6. SRPNA

Stoney Holtová se ráno přiřítila s neuvěřitelnou zprávou. Vpadla ke mně do ložnice a mohla se smíchy potrhat z toho, jak se mi pod tenkou pokrývkou protahovalo péro. Chcete-li znát můj názor, jde o typickej freudovskej příklad touhy ženy po mužských primárních pohlavních znacích.

Přišla mi říct, že poldové sejmuli otisky z volantu pohřebáku a předběžně identifikovali prchajícího únosce jako pohřešovanou nezletilou osobu z Nevady jménem Carlyle Bogy. Jediné, co je trochu mate, je skutečnost, že únosce byl černoch, kdežto Carlyle je údajně běloch.

„Panebože!“ vykřikl jsem. „To je neuvěřitelný! Jak se Carlyle dostal do Sacramenta?

„Vím já?“ odpověděla, posadila se na postel a vzápětí vyděšeně vyskočila.

„Uklidni se, Stoney. Není počuraná.“

„Přísaháš?“

„Přísahám.

Opatrně se znovu posadila.

„Je tu ještě jedna zajímavost, Noele. Zatímco si to Jamal pádil stopadesátkou po dálnici, ještě stihl posprejovat nápisem PRD přístrojovou desku a čalounění.“

„To snadné!“

„Jo. Dokonce se mu podařilo označkovat část rakve. Mají štěstí, že neznásilnil tu mrtvolu, když už byl v ráži.“

„Dohajzlu! Sem ani netušil, že ten idiot umí řídit.“

„No, podle toho, co říkali v rádiu, Jamal poprvé ukradl auto, když ještě bydlel v Idahu a bylo mu sedm. Dodneška tak drží státní rekord.“

„Když o tom tak přemýšlím, Stoney, vzpomínám si, že na základce se něčím takovým vychloubal, ale já měl dycky za to, že si všecko jen vymejšlí.“

„Joo, to já taky. Tak teď nám teda ukázal.“

STŘEDA, 10. SRPNA

(Psáno v opuštěným hipísáckým autobusu na konci štěrkový cesty.) Soráč, milí čtenáři mýho blogu, pokud jste si v uplynulých třech dnech lámali hlavu s tím, co že se to se mnou děje. Byl jsem v péči místní policie. Zavřeli mě na oddělení pro nezletilý delikventy. Dnes si mě konečně babička mohla přijít vyzvednout, ale na příští týden je naplánovaný výslech u soudu.

Poldi přijeli v sobotu s příkazem k domovní prohlídce a našli mou zásobu sprejů s Jamalovýma otiskama na pikslích. Také zabavili Tobyho hnědý líčidlo a kudrnatou paruku. A taky můj mobil, kompl a všechna jeho periferní zařízení. Naštěstí si na zadním sedadle bábininy hondy nevšimli toho mýho pětidolarovýho noťasu. Ale nemám teď přístup k mailům, protože ten krám nemá modem. Takže poldi mě teď považujou za spolupachatele. Prohledali i Holtovic barák, ale Stoney byla natolik chytrá, že je uskladnila v Humboldtově řece. Škoda že mi neřekla, abych udělal totéž. Pravda je taková, že jsem prostě na ty spreje úplně zapomněl, neboť – jak to tady někde mám černý na bílým – nejsem velkej fanda graffiti. Ale pochybuju, že tomu prohlášení budou poldi nějak dvakrát věřit.

Bábina zavolala mýmu bráchovi, kterej slíbil, že nám pomůže se soudníma výlohama. Bohužel se to musel dozvědět zrovna ten den, kdy z Prahy přiletěla Reina. Nejspíš se mě teď úplně zřekne.

Kladná stránka celý tý záležitosti je, že už se nemusím strojit jako Toby. Po řadě pobuřujících (a značně nepřesných) informací v novinách a v televizi zavolal pan Dugan bábině a informoval ji, že mě ze zaměstnání vyrazil. Podle všeho se rozhodl, že není moudrý důvěřovat komukoli kromě rodiny, a tuto práci teď bude opět vykonávat Kev, pokud mu ovšem seženou další paruku. Zaplaťpánbu že jsem se toho zbavil, ale musím říct, že trocha peněz by se hodila a ve městě se pravděpodobně nenajde nikdo, kdo by zaměstnal neblaze proslulýho člena pouličního gangu.

Ne, Jamala doteď nechytili, ale poldi si myslí, že já vím, kde je. Tihle lidi mají šíleně jednokolejný myšlení. Chápu je, jsou pod velkým tlakem kalifornských úřadů a ty jsou zase nasraný, že jejich

guvernéra zesměšnil v televizi nedomrlej patnáctiletej boreček. Ti idioti z televizních novin neustále o Jamalovi mluví jako o Prchajícím Racionálním Delikventovi. Copak si neuvědomujou, že se jedná o lokalizaci našeho gangu na předměstí? O Jamalovi se dá říct leccos, ale racionální není v žádným případě.

Teď mě trochu mrzí, že jsem ve svým deníku nebyl trochu opatrnější. Naštěstí jsem si kompl pojistil programem, kterej jsem si stáhl z internetu a měl by bejt stoprocentně bezpečnej proti hackerům. A to heslo ze mě poldi nevytřískaj. Znám listinu základních lidských práv a vím, že člověk nemusí vypovídat, pokud by se tím mohl vystavit trestnímu stíhání. Ne že by na mě šerifovi lidi působili jako kdovíjací počítačoví experti. Ten jejich soft na zapisování výpovědi byl tak špatně udělanej, že byl až k smíchu. Navrhl jsem, že bych jim to mohl trochu opravit, ale řekli mi, „ať si raději lámu hlavu svou budoucností, pokud jim nepomůžu Carlyla Bogyho najít“. Velice, velice jednokolejný myšlení. Ještě štěstí, že můj blog byl jen na harddisku a ne někde vyvěšenej na internetu. Ale i tak – odteďka si dám většího majzla. Noťas budu mít zatím zašitej tady, dokud to všechno neutichne nebo dokud budu zavřenej.

V pasťáku jsem se pochcával každou noc, čímž jsem si od svých spolunocležníků užil posměchu až až. Jídlo bylo příšerný, společný sprchy jedna velká noční můra, jediný, čím se dal zabít čas, byla televize (naladěná na ty nejblbější a nejagresivnější programy) a basket, což už tak není můj nejoblíbenější sport, ale tam se ke všemu ještě hrál ve stylu ragby. Tak se modlím, aby mi napařili podmínku, protože ani ta bohatá Nevada tyjící z hazardních her si nemůže dovolit můj útok na vězeňskej rozpočet za praní ložního prádla.

Moje nejdražší Uma, kterou jsem naposledy držel v náručí přesně před týdnem, se pořád ještě neozvala. Určitě je teď moc ráda, že se mě zavčas zbavila.

Jsem z toho pořád ještě hodně zmatenej. Jsem teď kriminálník se záznamem v trestním rejstříku, ačkoli nevím tak úplně přesně, co jsem vlastně proved.

ČTVRTEK, 11. SRPNA

Posledních pár dnů bábině vyskočila hladina cukru v krvi. Sice to neříká, ale přepokládám, že to má z toho stresu, však víte s čím. Určitě jí moc nepřidává ani to, když na ni do telefonu její syn řve, ať „toho parchanta chytne za prdel a vyhodí“. Z mýho přáníčka ke dni otců asi velkou radost nemíval. Tak mě napadlo, že když mě teda Uma nechce a já možná půjdu brzo sedět, že vlastně nemám jedinej důvod dál žít. Problém je ale v tom, že všechny druhy sebevraždy, co mě napadají, jsou tak děsivý. Jsem takovej zbabělec, že na pořezání, skok z mostu nebo i udušení umělohmotným sáčkem ve vlastní posteli prostě nemám nervy. Fascinují mě lidi, kteří to dokážou. Musí asi být v ještě horším stavu, než jsem já – pokud je to teda vůbec možný.

18.47 Další rána. Odpoledne se tu stavil detektiv Lloyd Moroni, aby mi palečnice přitáhl ještě o pár závitů. Naštěstí bábina byla zrovna na odběru krve na klinice. Jeho dcera Ruth Ann chodí se mnou do třídy a kdysi jsem do ní byl asi na pět minut zamilovanej. Nejspíš mi jí bylo líto, protože nikdo jí neřekne jinak než Rafán Makaroni. Její otec se u nás posadil na gauč, vytáhl z aktovky pár lejster a přešel přímo k věci.

„Takže, Noele, znáš někoho jménem Veeva Saundersová?“

„Hmm, myslím, že ani ne.“

„To je zvláštní, protože ti nechala v hlasové schránce na mobilu dvě zprávy.“

„No dobře. Takže Veeva žije v L. A. a Carlyla nezná.“

„To říkáš ty. Ale přesně tam byl Carlyle viděn naposled.“

„Ona s ním nemá nic společnýho. Ve společnosti takovýho týpka, jako je Carlyle, by se Veeva v životě nevyskytovala.“

„Dobrá, Noele. Znáš nějaké děvče jménem Uma Spurlettiová?“

„Ano. Je to moje spolužačka.“ Sviti mi plamínek naděje. „Taky mi nechala nějakou zprávu?“

„Otázky zde kladu já, Noele. Poslali jsme tvůj počítač do Carson City. Oloupali tvůj harddisk jako cibuli. O těchto dvou dívkách sis tam napsal pár kompromitujících poznámek, není-liž pravda?“

Ve spodní části šourku jsem ucítil velmi zneklidňující stahy.

„To všechno je moje fantazie! Nic z toho není pravda!“

„To říkáš ty, Noele. Myslím si ale, že jejich rodiče by tím dvakrát nadšeni nebyli, co myslíš.“

„No, asi máte pravdu.“

„Určitě by nebyli. Tak proč mi o Carlylovi něco neřekneš? Třeba kde je?“

„Věřte mi, že kdybych něco věděl, řekl bych vám to.“

„Tak s takovými partičkami už mám své zkušenosti, Noele. Vím, že si myslíš, jaký nejsi hrdina, když kryješ svého kumpána, ale jak by se ti líbilo být předvolaný do Vegas k výslechu ve věci pohlavního zneužívání nezletilé osoby?“

V ten moment jsem to vzdal. Vříkal jsem, brečel jsem, ječel jsem, naříkal jsem, no prostě všechno najednou. Myslím, že dokonce i detektiv Moroni se lekl. Přinesl mi pár papírových kapesníčků z koupelny a řek mi, abych se uklidnil.

„Když už jste četli můj blog,“ posmrkoval jsem, „pak víte, že nemám nic společnýho ani s Carlylem, ani s tím jeho ukradeným pohřebním vozem.“

„A já myslel, že ten deník je jen tvoje fantazie. To nemůže být tak i tak, Noele.“

„Jediný, co vím, je, že Carlyle chce být černoch. Pokud je někde v L. A., pak se bude pohybovat někde v černošský čtvrti. Budou ho tam znát pod jménem Jamal.“

„Jistě, tohle všechno už víme od jeho pěstounů. Budeš mi muset říct něco, co já nevím, Noele.“

Málem jsem si zavařil mozek, ale nakonec jsem přece jen na něco přišel.

„Tělo zavražděnýho partnera jeho otce! Carlyle mi řekl, že ho zahrabali nahoře v Bluebird Canyonu!“

„Cože? Teď mě teda vůbec nezajímá, kde se nacházejí ostatky kriminálních živlů, Noele. Zamysli se nad tím, chlapče. Buďto mi o

Carlylovi dodáš nějaké užitečné informace, nebo si promluvím s panem Saundersem a panem Spurlettim. Možná na tebe nebudou tak hodní jako já.“

Pokud existuje ještě temnější barva než černočerná, pak to je přesně ten odstín, do kterýho momentálně padl můj život.

PÁTEK 12. SRPNA

Včera jsem ještě musel absolvovat pár nepříliš optimistických nočních hovorů. Jako první volala moje sestra Joannie z L. A. Poldi právě odvlekli Tylera na výslech a jí z toho šibe. Říkala, že jestli se její syn dostane do rozporu se zákonem, bude to znamenat, že nebude moct hrát za střední školu, nedostane pak stipendium na svou vysněnou univerzitu USC, nebude moct hrát za profesionály a skončí na náměstí jako náš otec. A to všechno kvůli mýmu špatnýmu vlivu. Řek jsem jí, že Tyler v žádným průšvihu není, ať se uklidní a nedělá si vrásky. Pak mě nazvala několika jmény, v nichž moc sesterský lásky nezaznělo, a zavěsila. Tak takhle skončil ten sourozeneckej motýlek, kterej se právě klubal z kukly.

Ještě jsem se z toho rozhovoru ani nestačil vzpamatovat a už volala Veeva, proč prej jsem jí neodpověděl na žádnej z těch telefonátů. Vysvětlil jsem jí svý důvody a chtěl vědět, proč ji nenapadlo zavolat mi na pevnou, když jsme přece v telefonním seznamu.

„Přece nejsem blbá. To víš, že mě to napadlo, Noele, ale nemohla jsem si vzpomenout na to tvoje zatracený příjmení. Nakonec jsem zavolala Tylerovi a tvoje telefonní číslo jsem dostala od jeho mámy. Je poněkud hysterická, pokud to ještě nevíš.“

„Vím. Poldi si vzali do prádla Tylera kvůli tomu, že byl členem našeho gangu.“

„Včera tu byli dva docela pohlední mladí policisté a vyptávali se na toho vašeho stupiďáka. Nechápu, co si o mně myslí. Že bych mohla být nějak spolčená v tom vašem kriminálním spolku ve Vinegaře.“

„To je Winnemucca, Veevo.“

„To je fuk. Zkrátka jsem ani netušila, že vy dva jste v nějaké partě s tím únoscem mrtvol. Byl to pro mě dost šok.“

„Vždyť to ani žádnej gang nebyl.“

„Možná ne, ale jsi teď na první straně všech novin. Tady je naštěstí všechno vzhůru nohama. Matka si těch policistů skoro ani nevšimla.“

„Co se děje?“

„Rodiče se strašně poštěkali. Táta řekl, že pojede na služební cestu do Vegas, ale matka ho obvinila, že se chce setkat s Nickovou českou přítelkyní.“

„A co jí na to řek?“

„To nevím. Táta vždycky při hádkách mluví tlumeným hlasem, skoro ho přes matčino vřískání není slyšet.“

„A odjel?“

„Odjel. Včera večer. Od té doby je matka bez sebe. Je natolik roztržitá, že se mi z ní podařilo vymámit kreditní kartu ještě před uplynutím trestu.“

„Že by tvůj otec a můj brácha pálili za stejnou ženskou?“

„To je teda dost velká síla, co? Jsem skoro tak žárlivá jako moje matka.“

„Ty jsi ale tatínkova holčička, co?“

„To přece není žádný tajemství. Proto to byl tak pozitivní krok, že jsem se s tebou vyspala. Když už mluvíme o spaní s Twispy, teta Sheeni se ozvala.“

„A co říkala o tom děcku?“

„Řekla a teď cituji: *Zřejmě se příliš často díváš na americkou televizi*. Jak ti to zní?“

„No, kdyby to nebyla pravda, asi by víc protestovala, nemyslíš?“

„Přesně tak to cítím i já. Tak a teď mi popovídej o tom pasťáku.“

Probírali jsme mý vězeňský zkušenosti, vyměnili jsme si výrazy vzájemný úcty a lásky a slíbili si, že se zase ozveme. Neřekl jsem jí o tom, že poldi mají můj deník a vyhrožují mi jeho zveřejněním. Myslím, že je zbytečný, aby se všichni členové Saundersovic rodiny

rozklížili. Chci mít Veevu na své straně, pokud to jen půjde. Člověk v životě potřebuje aspoň jednoho přítele.

17.12 Bez ohledu na šílený dusno jsem prostě musel vypadnout. Bábina mi zabalila oběd, vzal jsem si kolo a vyjel na výlet. Winnemucca má jednu obrovskou výhodu: člověk nemusí cestovat daleko, aby se (ocitl v naprostý samotě.

Když má člověk čas se trochu porozhlídnout, krajina tu zdaleka není tak deprimující, jak by se mohlo na první pohled zdát. Poobědval jsem vedle vyschlýho potoka. Napadlo mě, že ten úplně nejlepší způsob, jak to všechno skončit, by byl jet někam hodně daleko z města s malou skládací lopatou, najít si vysokej písečnej břeh a kopat do něj tunel tak dlouho, dokud by mě nezasypal. Během několika minut by bylo po všem a byla by velká pravděpodobnost, že by člověka nikdy nenašli. Prostě bych zmizel a bylo by. Za pár tisíc let by písečný břehy třeba spláchla voda a nějaká budoucí civilizace by našla mý kosti a vědci by přemýšleli, proč jsem asi umřel. V životě by je nenapadlo, že důvodem byla snaha vyhnout se obvinění z pohlavního zneužívání a milostnej románek, kterej se nepoved. Myslíte si, že kdybych svůj blog nakopíroval na CD a strčil si ho do kapsy, že by ho ještě přečetli v roce 5009? V tý době by to asi bylo hodně zastaralý.

SOBOTA, 13. SRPNA

Uprostřed noci zazvonil telefon. Byl to sám Jamal Bogy. Uprchlíkův hlas zněl docela optimisticky.

„Proboha, Jamale, proč jsi ukrad ten pohřební vůz?“

„Ty vole, Noele, zkoušels někdy stopovat jako černoch? To spíš zestárneš a umřeš, než by ses dočkal stopa.“

„A cos dělal v Sacramentu?“

„Víš, kámo, nejdřív sem jel stopem do Rena, protožes mi nechtěl dát prachy na bus.“

„A viděl ses s Rashillou?“

„Jasně, vole, ale nějak nám to s tou píčou nevyšlo. Já jí neřek, že sem bílej, a vona mi zas neřekla, že je vyžraná jak stodola. Když už sem byl tak daleko, tak sem si řek, že se aspoň mrknu do Disneylandu.“

„No ale vybral sis k tomu pěkně blbej způsob.“

„Sledovals to v bedně? Ty vole, jak sem si to valil po silnici a všechny ty benga za mnou a snažili se mi natrhnout prdel. Ten cadillac má ale koule! To jelo! Takový auto si budu muset pořídit.“

„No a jak se ti pak podařilo poldům utéct?“

„Lehký jak facka, vole. Zalezl sem pod jedno auto, setřel si barvu z ksichtu, pak sem se přidal k jedny takový famílii, nakecal sem jim, že sem se ztratil, a voni mě svezli až do Pasadeny.“

„Takže teď seš v Pasadeně?“

„Byl sem, vole. Je to město samých bílých hub. Musel sem tu svou černou prdel urychleně zvednout a vypadnout.“

Ze svý zkušenosti jsem věděl, že jediný, co je na něm černýho, je jeho spodní prádlo, ale nechtěl jsem se s ním hádat.

„Takže kde teď jsi?“

„Dal sem se dokupy tady s tou bandou a pozvali mě, že s nima můžu sdílet doupě.“

„A kde to je?“

„Kurva, Noele, už musím končit. Chtěl sem jen vědět, jak se ti daří, brácho. Zítra dem na velkou akci posbírat nějakou trávu.“

„A kde to bude?“

„Hasta la vista, vole!“

Přestože bylo 3.12, okamžitě jsem zavolal detektivu Moronimu a řekl mu, že Carlyle Bogy se možná zítra bude snažit přejít hranice do Mexika ve společnosti pašeráků marihuany. Poděkoval mi, ale řekl, ať už mu nikdy v životě v tuto denní dobu nevolám, jedině snad tehdy, kdyby se v kasinu Silver Sluice objevil Ježíš Kristus na skákadle a chtěl zjistit, co je novýho. A jak jsem to kurňa měl vědět, že moje informace do zítřka nepočká? Já myslel, že povede k nečekanýmu zvratu ve vyšetřování.

11.14 Odtáhl sem baterii z babčiny hondy do hipísáckýho autobusu, abych si mohl nabít noťas. Doufám, že jí to neva.

Po snídani přijel naklaďák Federal Express s balíčkem od Veevy. Do tý doby, než mi poldi vrátí můj mobil, můžu zatím používat jeden z jejích. Doufám, že mi tam ty ludry neprotelefonujou velký prachy. Vyzkoušel jsem ten novej mobil na Stoney. Její rodiče jsou pěkně nasraný, že se neměla co dávat do holportu s nějakým pouličním gangem, a tak teď má domácí vězení. Jediný, co smí, je chodit s klukama na rande.

„Ne že by bylo příliš pravděpodobný, že by se Sloan po tom skandálu ozval," povzdychla si. „A co ty? Máš taky zaracha?"

„Vůbec. Bábina ví, že jsem nevinnej."

„Máš fakt štěstí, že nemáš skutečný rodiče. Právě zvažuju, že ty svý zavraždím."

„Jen se neukvapuj, Stoney. Možná bys mohla Sloanovi brnknout sama."

„A co bych mu asi tak řekla. Že bych ho pozvala, aby se přišel podívat na sbírku tetování naší party?"

Jasně, pro kluka je to dost těžký, než sebere odvahu a pozve holku na rande. Ale pro holku je asi ještě těžší čekat a doufat, že se kluk, kterej se jí líbí, probudí a vůbec si její existence všimne.

16.14 Můj vykastrovanej otčím si to právě přihasil po příjezdový cestě k našemu bejváku. Teď to teprve dostane ty správný grády.

NEDĚLE, 14. SRPNA

A jsem zase na cestě. Prach Winnemuccy nechávám za sebou. Ještě jednou naposled bych rád před odjezdem viděl milovanou Umu, ale osud tomu nepřál. Nechal jsem bábině vzkaz a vykradl se brzy ráno jen s batohem, noťasem a 87 dolary a 43 centy. To není nic moc po patnácti a půl letech strávených na tyhle planetě. Zoufale málo na to, abych mohl vyhazovat za jízdenku na autobus, tak jsem šel po Main Street a chvíli okouněl před vjezdem na karavanový parkoviště. Když se z něj vynořil tahač s obrovským obytným přívěsem a kalifornskou poznávací značnou, nenápadně jsem si otevřel zadní dveře a naskočil. Chlápek za volantem si to naštěstí šněroval na

západ. Karavan byl uvnitř divně přecpanej věcma, ale pak jsem si uvědomil, že je to tím, že všechny postranní části se prostě na cestu složí dovnitř. Sedl jsem si do sklápěcího křesla a pozoroval obrovským zadním oknem, jak se mý rodný město pomalu ztrácí v ranním světle. Nalil jsem si do sklenice vodu a pak použil toaletu v přepychově zařízený koupelně. Byl jsem trochu nervózní, když ten chlápek zastavil u pumpy ve Stocktonu. Obával jsem se, jestli se třeba nepřijdou dovnitř naobědvat, ale místo toho si to namířili do restaurace na odpočívadle. Málem to se mnou švihlo, když přišli dozadu, aby zamkli dveře přívěsu. Byl to takovej starší chlápek s mladší energickou manželkou. V lednici jsem našel grilovaný kuře a pár kukuřičných lupínků v kredenci. Nic studenýho než pivo jsem nenašel, tak jsem se raději spokojil s čistou vodou. Jako zákusek jsem si dal velkej domácí čokoládovej dort. Bylo to určitě mnohem lepší než stát v horku u dálnice a stopovat.

Odpoledne jsme pak jeli po devětadevadesátce až do Bakersfieldu, kde sjeli z dálnice. Netušil jsem, kam mají namířeno, takže když zastavili u semaforu, vypakoval jsem se a vrátil se zpět na dálniční křižovatku. Na odpočívadle jsem si dal něco lacinýho k snědku a obešel náklaďáky na parkovišti, jestli náhodou některej z řidičů nejede do L. A. Jeden mladej borec, kterej vypadal celkem neškodně, se nabídl, že mě sveze. Byl už hodně dlouho na cestě, a tak byl rád, že může s někým požvanit, aby za volantem neusnul. Zatímco jsme se plazili rychlostí asi tak patnáct kiláků za hodinu, povykládal jsem mu, co mě za posledních pár dnů potkalo. Říkal, že v šestnácti odešel z domu a zalhal o tom, kolik mu ve skutečnosti bylo roků, jen aby se dostal do armády. Tenhle postup zrovna moc nedoporučoval, ale říkal, že se aspoň naučil řídit náklaďáky. Teď se živí jako řidič v záloze, což mu vyhovuje, protože má spoustu času na serfování. Následující tři hodiny nemluvil o ničem jiným než o serfování, což by možná třeba takovýho Tylera bavilo. Vyhodil mě ve West L. A. a já pak jel autobusem až do Santa Moniky.

Teď je jedenáct večer a já nocuju v keřích hned vedle Civic Auditorium kousek od moře. Trochu se tu bojím a není to dvakrát pohodlný, ale zdá se, že je tu celkem liduprázdno. Pořád je ještě

docela teplo, takže myslím, že asi nezmrznu. Být sám mi trochu dělá starosti, ale aspoň už nikdy nemusím poslouchat toho velkohubýho Laňce Wescotta. Zvažuju, že si nechám změnit jméno. Možná bych to měl překousnout a vrátit se zpátky k Twispům.

Noel Twisp.

To bych snad přežít mohl, ne?

ÚTERÝ, 16. SRPNA

Omlouvám se za vynechanej den, ale včerejšek by hektickej až běda. Veeva stejně nechápe, proč si píšu blog, když ho stejně nemůžu mít vyvěšenej na webu. Vysvětluju jí, že když si zapisuju, co každej den dělám a co přitom cítím, mám aspoň trochu pocit, že můj život má nějakej smysl. Zdá se, že to uznala, a ještě řekla, že možná za nějakejch dvacet let si její děcka budou zoufale chtít ten deník přečíst. Vůbec si neumím Veevu představit jako matku. Dobrá zpráva je, že už dostala měsíčky, takže ty kondomy ve Vegas odvedly svou práci. Špatná zpráva je, že už si nebudu naše intimnosti (kdyby na ně náhodou došlo) zapisovat pro případ, že by můj noťas padl do nesprávnejch rukou.

Plánoval jsem si, že budu spávat po vchodech na Venice Beach a žebrat po turistech drobáky, ale milá Veeva mi přišla na pomoc, byť asi časově omezenou. Schovala mě ve starým domě svý babičky v Bel Air necelej kilák od jejich luxusního hradu. Paní Rita Krusinowská (její babička) teď žije kousek od Phoenixu, ale svůj starej dům si nechává v záloze, kdyby se náhodu teplota arizonskýho léta vyšplhala k nepřežití. Včera tam bylo dvaačtyřicet ve stínu, ale Rita se raději zaživa upeče na poušti (říká Veeva), než by se stýkala s dcerou, vnučkou a vnuky v L. A. Údajné dává přednost společnosti svých dvou čivav a jednorukýho kuchaře/šoféra/všeuměla/ a životního druha jménem Dogo.

Dům není úplně opuštěnej. Dříve honosný prostředí sdílím se Señorou Garonneovou, postarší matkou Saundersovic hospodyně Benecie. Nemá sice všech pět pohromadě, ale paní Krusinowská ji

zde zaměstnaná jako správcovou. Nejsem si jistej, co vlastně spravuje, protože barák vypadá značně sešle, což je co říct, když to říká člověk, kterej je celej život zvyklej bydlet v zabordeleným přívěsu. Señora Garonneová má za to, že jsem Veevin bratr James (pořád ještě odklizenej na letním táboře). Kdykoli se míjíme v hale, nikdy neopomene sprásknout ruce a vykřiknout, jak nám ten Nipsie vyrostl. Požadoval jsem po Veevě vysvětlení a dozvěděl se, že jejímu mladšímu bráchovi, tomu staršímu ze dvou, je teprv jedenáct. Před lety získal přezdívku *Nipsie*, ale pro Veevu je to téma tak únavný, že to odmítla dál rozebírat.

V Bel Air je moc hezky (a výhled tady z kopce je opravdu úchvatnej), ale pro člověka bez dopravního prostředku je to trochu z ruky. Našel jsem v garáži starý zaprášený kolo, a tak se přemisťuju s jeho pomocí. Veeva si myslí, že možná patří Dogovi. Chtěl jsem se nastěhovat do jeho pokoje nad garáží, ale dveře jsou zamčený a nikdo zřejmě nemá klíč. Tak jsem si vybral pokoj co nejdál od ložnice Señory Garonneový a tam jsme se s Veevou za zavřenýma dveřma možná už párkrát zase vyspali, ale možná taky ne.

Veeva samozřejmě musela Benecii o mý přítomnosti říct, protože často za svou matkou dochází a chodí jí nakupovat, ale slíbila, že to nikomu neřekne. Señora Garonneová je mnohem lepší kuchařka než bábina, ačkoli se někdy stává, že jí přeskočí a třeba zahustí kuřecí polívku práškovým cukrem. Její angličtina prý bývala docela dobrá, ale Veeva tvrdí, že se jí pomalu, ale jistě vytrácí spolu se zbytky zdravýho rozumu. Obstojně se spolu domluvíme směsicí angličtiny a mé školní španělštiny. Snažím se slyšet na jméno Nipsie. A taky se snažím pomáhat tak, aby její dcera na mou přítomnost pohlížela jako na něco pozitivního. Nevím, zda Benecia tuší, že ve Veevině zájmu o mou osobu jde o něco víc, ale doufám, že ne. Podle ní se tady kdysi skrýval i můj bratr Nick, když mu byli v patách poldi. Jde tu zřejmě o twispovskou tradici.

Když už jsme u těch poldů, neslyšel jsem nic o tom, že by byli Carlyla na hranicích chytli. Detektiv Moroni má možná za to, že jsem si to všechno jen vymyslel, a o to víc teď po mně půjde, aby si můj zkrvavenej skalp pověsil na stěnu.

Život by byl OK, kdybych se nemusel trápit a být posedlej Umou po zbytek svýho života. Proč jsem z ní tak vedle? Ten chlap, co řekl, že „lepší je milovat a ztratit, než nemilovat vůbec“, totiž nevěděl, o čem mluví.

STŘEDA, 17. SRPNA

Bábině je dnes sedmdesát sedm. Mrzí mě, že jsem s ní nebyl. Neodvážil jsem se poslat jí blahopřání ani zavolat. Doufám, že se jí daří dobře. A taky doufám, že jestli je tam ještě její syn Laňce, že ji pozve do nějaký hezký restaurace na večeři. Život beze mě by teď pro ni měl být o něco jednodušší. Zcela určitě lacinější.

Už je to dva týdny, co se Uma vytrhla z mýho života. Snažím se nemyslet na to, jak je asi daleko se Sloanem. Musím pustit celou Winnemuccu z hlavy. Tato část mého života je už beznadějně za mnou.

Veeva mi sdělila, že její táta se dnes večer vrací z Vegas. Žádný zprávy o tom, jak se to vyvíjí s Reinou. Přece jen držím palce svýmu bráchovi. Connie Saundersová je na Veevu strašně naštvaná za to, že vykecala, že Reina má přijet do Států. Jak mohla chudák Veeva vědět, že její otec s tou holkou někdy něco měl? Connie dokonce svou dceru obvinila z toho, že se jí snaží rozbít manželství. Největší ironií je, že podle všech dostupných informací, který si Veeva za ty léta dala dohromady, její matka kula pikle tak dlouho, dokud nedala dohromady svýho otce s tehdejší milenkou Paula Saunderse, a to jen proto, aby sama mohla po Paulovi vyjet. Nakonec se jí podařilo manželství rodičů rozsekat, rozvedli se, ale dřív než otec zničehonic umřel na infarkt, odkázal značnou část svýho jmění Paulově bej válce (což dodneška leží Connii v žaludku). Veeva té ženě (jmenuje se Lacey) nedávno zatelefonovala a ověřila si, že je to pravda. Ale není to všechno! Než tahleta Lacey začala chodit s Paulem, žila nějakou dobu s mým otcem. A byl to Nick, kdo je dal dohromady! Veeva si myslí, že matčino pletichaření je nejhorší z nejhorších, i když i ona musí uznat, že kdyby ho nebylo, asi by se tu dnes

nemohla nad ním pohoršovat. Díkybohu za to, že můj vlastní příchod na svět nebyl závislej na takovýmhle absurdním sledu okolností. Moji rodiče se zkrátka jednoho dne spolu prdli a chtěli si to ještě jednou vyzkoušet jako zastará.

Začínám mít pocit, že matky a dcery dokážou být soutěživý až hrůza. Tak například Veeva si myslí, že ji její matka nesnáší proto, že jí vyrostly velice hezký prsa, kdežto matčin vlastní impozantní hrudník je zcela umělej. Ale proč by to v rodině mělo vytvářet napětí, to pořád ještě nechápu. Proč by matky neměly být pyšný na přednosti svých dcer? Ne že by kterejkoli z mých údajných otců kdy projevil jakoukoli radost z mých úspěchů (ne že by jich zas bylo tolik).

19.14 Právě telefonovala Veeva, co je novýho. Trochu jsem doufal, že se uvidíme, ale chápu, že taky musí vést svůj vlastní vzrušující život. Konečně se jí podařilo navázat spojení s Tylerem. Bylo to dost těžký, neboť ten hňup si neustále vypíná mobil. Jeho trenér totiž tvrdí, že všechny ty telefonáty holek odvádějí pozornost od fotbalu a jako quarterback týmu musí být neustále ve střehu. Poldi ho brzy propustili, protože jim došlo, že přece sportovec jeho velikosti jim nebude lhát o tom, kde se nachází takovej odpornej budižkničemu, jako je Carlyle. Jako by k věrohodnosti stačilo mít svaly, nosit suspenzor a vědět, kterýho konce balonu se držet.

Tyler se taky zmínil o tom, že Awanee v panice obrátila celej jejich dům vzhůru nohama, protože se snaží najít jakejsi drahocennej prsten, kterej jsem jí údajně dal. Musel jsem Veevě celou tu záležitost vysvětlit, ale opatrně, aby to vypadalo tak, že jsem o tu holku nikdy žádnej romantickej zájem neměl. Nebylo to jednoduchý a nejsem si jistej, jestli Veeva mým vytáčkám skutečně uvěřila.

Média teď mají další sousto: zmizení Noela Twispa (bývalýho Wescotta). Na chvíli mě potěšilo, že mě někdo přece jen postrádá. Skutečnost je ale taková, že matka vyhrožuje, že na bábinu nasadí svýho právníka kvůli hrubýmu zanedbávání péče o dítě. Moje zmizení bylo nahlášeno policii a všichni mý přátelé a příbuzní jsou vyzváni, aby byli nápomocni při hledání pohřešované osoby. Dohajzlu, jestli to takhle půjde dál, moje fotka bude za chvíli i na

krabici od mlíka. Panebože, denně odchází z domova tisíce děcek. Proč se teda zrovna kolem mě strhlo tolik povyku? To opravdu všichni chtějí vidět můj neduživej zadek za mřížema?

Veeva mou přítomnost zatím tají, a to aspoň do tý doby, než budeme mít jistotu, že Tylerovi mužem věřit. Je mi jasný, že dokud je můj pobyt neznámej, má důvod se s ním často vybavovat aspoň telefonicky. Zajímalo by mě, jestli si – kdybychom to třeba náhodou dělali – Veeva představuje, že to dělá s Tylerem, zatímco já sním o tom, že mi v náručí leží třeba taková Uma. Anebo taky ne.

ČTVRTEK, 18. SRPNA

Na dnešek byl naplánovanej můj výslech u soudu pro nezletilý. Předpokládám, že tím pádem se můžu považovat za oficiálního uprchlíka před spravedlností – stejně jako je dr. Richard Kimball a Carlyle Bogy. Člověk by si myslel, že zájem médií o toho racionálního delikventa by už mohl pomalu opadnout, ale bohužel ne. V dnešním vydání *Los Angeles Times* se objevil dlouhej a podrobnej rozbor bílejch puberťáků, kteří se chtějí stát černochy. Zdá se, že Jamal i Toby mají v předměstskejch částech L. A. spousty příznivců. Pro ně se můj prchající parťák stal velkým kultovním hrdinou. U článku byl jeden z těch šílenců vyfocenej v triku, na kterým pod pohřebním vozem s nasprejovaným nápisem PRD stálo „Vybodněte se na Carlyla“. Vypadalo to dost profesionálně. Proč za něco takovýho nedostáváme autorskej honorář?

Veeva mě vzala na oběd do Beverly Hills. Strašně se jí nelíbil můj vohoz, ale co s tím nadělám? Copak má puberťák na útěku před zákonem finance na to, aby se oblíkal podle poslední módy? Veeva tvrdí, že mě chce představit svým přátelům, ale mám pocit, že by byla hrozně nerada, kdyby si mysleli, že chodí s nějakým balíkem z lontu. Dnes mi v tý nóbl restauraci museli k rozdrbaným kraťasům a sešmajdanejm teniskám půjčit sako a kravatu.

Během našeho labužnickýho, bohužel však vegetariánskýho oběda přišel na přetřes poslední vývoj situace ve Vegas. Brácha má v plánu

změnit klima. Podle Veevina otce si Reina myslí, že Las Vegas je zábavný místo na jeden víkend, ale každodenní lidská existence v něm není udržitelná. V žádným případě nemá v plánu přenést svou kontinentální kultivovanost do tohoto pouštního pekla. Takže Nick se za ní stěhuje do Evropy. Končí svý angažmá v kasinu Normandie a pokusí se svůj dům pronajmout.

„To chceš říct, že Nick se fakt stěhuje do Prahy?!“ nevěřil jsem svým uším.

„Momentálně je plán takový, že se všichni čtyři společně přestěhují do Paříže. Pokud všechno vyjde, Nick možná adoptuje její děti – samozřejmě za předpokladu, že on se naučí česky, oni anglicky nebo se společně dohodnou na francouzštině.“

„Fina, takže brácha bude žít ve stejný zemi jako tvoje teta Sheeni. By mě zajímalo, jestli ji tam vyhledá.“

„Moc bych si přála být u toho setkání osobně.“

„Takže tvůj táta to zabalil?“

„Zdá se. Nikdy jsem ho neviděla tak smutného. Sice to nikdy neřekl, ale napadlo mě, že Reina možná byla jediná žena jeho života, kterou skutečně miloval.“

„Proč se ale tenkrát nedali dohromady?“

„No, když se poprvé setkali, jí bylo sedmnáct a jemu pětadvacet. To je dost značný věkový rozdíl. A taky nezapomeň, že moje matka nasadila všechny páky, aby ho dostala k oltáři. Teď je mu čtyřicet a Reině dvaatřicet – optimální věkový rozdíl pro manželství.“

Asi jo, ale ještě jsem nepotkal dvanáctiletou, která by mě zaujala.

„No a co tvoje matka? Pořád je ještě naštvaná?“

„Možná že je, ale nedává to najevo a chová se jako milující manželka. Je mi z toho fakt nablití. Rodiče snad ani nenapadne, jak na jejich děti tyhle hrátky působí. Copak si vážně myslí, že jsme úplně slepí?“

„Ale nebyla bys raději, kdyby to táta s tvou matkou dal zase dohromady?“

„Vůbec ne, Noele. Můj otec si zaslouží být šťastný. Uvědomuju si, že mým úkolem je zajistit, aby k tomu došlo – pokud ne s Reinou, tak s někým podobným.“

„Tvoje matka tě ale zabije.“

„To už je osud. My dvě se zkrátka střetneme, tomu se nevyhneš. Myslím, že to obě odjakživa víme.“

Po obědě si Veeva zašla koupit pár maličkostí, zatímco já byl celej u vytržení z cen. V jednom luxusním kvelbu bych si za všechnu svou hotovost (který teda děsivě ubylo) nekoupil ani obyčejnej šnuptychl. Musím prostě sehnat práci. Domů jsme jeli taxíkem a v mým pokoji jsme se oddávali vzájemně prospěšným činnostem. Ještě štěstí, že jsem před odjezdem bábině vybral všechny ty balíčky z lékárničky.

Pak mě Veeva provedla zajímavou částí zahrady v nejvzdálenějším koutu pozemku. Je tam zarostlá strž, která vypadá jako vystřižená z filmu o Tarzanovi. Kdysi to bývala radost a pýcha jejího dědečka: zdánlivě bezedný jezírko a kolem něj imitace tropický krajiny. Po jeho smrti voda vyschla, ale lozily tam děcka z okolí a na vybetonovaným dně jezírka jezdily na skateboardu. A tak paní Krusinowská nechala jezírko zaházet hlínou. Pořád je ještě možné určit jeho původní místo podle balvanů, které lemovaly břeh. Ještě strašidelnější je prostor zabudovaný do skály jako jeskyně. Býval vyzdobenej tapetama se vzorem leopardí kůže, ale teď je to jen vlhká nevlídná krypta jako z nějakýho hororu. Pohyblivý stěny jeskyně na motorovej pohon bylo možný na stisknutí knoflíku rozevřít a kochat se výhledem na město. Celý to zařízení už ale dávno zrezivělo a něco se v něm zaseklo. Veeva říká, že pokud ten barák někdy zdědí, má v plánu uvést všechno do původního stavu. Zdá se mi to jako šíleně drahá záležitost. Proč si nechce raději užívat těch ruin a prachy nedá mně?

Veeva vetovala můj plán najít si někde v okolí brigádu. Mohl bych sekat sousedům trávník tou starou zaprášenou sekačkou, kterou jsem zahlíd v garáži. Z jejích slov jsem usoudil, že v tomto městě musí být člověk na jakoukoli práci plně vyškolen. Nemůžete jen tak tahat sekačku po trávníku. Musíte znát hnojiva, herbicidy, přírodní ochranu proti hlodavcům, musíte se vyznat v pěstování exotických rostlin, v zavlažovacích systémech, v principech Feng Shui, prostě ve všem. A pokud se vám podaří jen trochu víc zarovnat vyvýšeními na

zahradě, můžete skončit u soudu s žalobou na tisíce dolarů. V tomhle městě, kde image je úplně všechno, berou lidi svý zahrady smrtelně vážně. Zatím se moje hotovost scvrkla na 53 dolarů a pár centů. Hrozí mi, že půjdu žebrat mezi mášdrobáky.

Na večeři Señora Garonneová připravila výtečný *enchiladas* z včerejší vepřový pečeně. Nipsie má teď denně za úkol ohřívat *tortilly* nad plamenem plynovýho sporáku. Señora Garonneová si myslí, že je to od Nipsieho moc milé, že tráví tolik času se svou sestrou.

Souhlasím s ní. Jsme opravdu láskyplná rodina.

PÁTEK 19. SRPNA

Do začátku školy už zbývají jen dva týdny. Kdybych měl kde bydlet a stálej přísun financí, asi bych uvažoval o tom, že tu začnu chodit na nějakou střední školu. Bylo by docela prima se s někým zkamarádit a nemuset si tady na kopci připadat tak izolovanej od zbytku světa. Zajímalo by mě, jestli bych v losangeleský škole zapadl líp nebo jestli bych opět skončil na společenský periferii jako doma ve Winnemucce. Veeva samozřejmě chodí do výběrový soukromý školy, kde patří mezi výkvět třídy. Všichni se sklánějí před její krásou, chytrostí, stylem a bohatstvím – o tom se mě aspoň snaží přesvědčit.

Čtení ranního tisku u snídaně mě příliš neuklidnilo. Na titulní straně *Tímesů* se v rámečku vyjímal dopis šéfredaktorovi od jistýho populárního uprchlíka. Stálo tam (samozřejmě až po opravě těch nejhorších pravopisných chyb):

Tak co, vy pitomci!

Kdy už to konečně pochopíte! PRD je zkratka za předměstí a nejsme žádný delikventi. My sme přece ten obávanej gang z předměstí.

Vaše město se mi líbí (až na ty benga), takže se tu budu ještě chvíli zdržovat. Měly byste se tu po mně poobhlídnout, drahý sestry spolubojovnice. Sem to nejnadrženější páko široko daleko.

Ať žije PRD!
Carlyle „Jamal“ Bogy

V popisku se pod rámečkem uvádělo, že policie dopis autentizovala na základě zajištěných stop, ale noviny podrobnosti raději neotiskly.

Připadá mi neuvěřitelný, že Jamal je furt ještě na svobodě. Vždyť přece není tak rafinovanej. Ve Winnemucce ho měli v poutech do deseti minut po každým podezřelým ohm.

Při vzpomínce na domov jsem pocítil závan nostalgie. Po snídani jsem zavolal Stoney Holtový, abych zjistil, co nového. Jamal se zatím neozval, ale dal jsem jí číslo svýho novýho mobilu a požádal ji, aby mi zavolala hned, jak o sobě dá Jamal vědět. Stoney mi taky sdělila, že bábina je hrozně smutná, že jsem zdrhl.

„No jo, ale její syn na mě řval, ať odtam vypadnu,“ odpověděl jsem. „A to už se vůbec nezmiňuju o tom, že mi vyhrožoval, že mě zabije.“

„Jo, to jsem taky slyšela. Ale babička říká, že Laňce je ještě větší tlučhuba, než byl jeho otec. Chce, abys jí zavolal.“

„No, popřemýšlím o tom, Stoney. Ale co když mají poldi napíchnutej její telefon?“

„Proboha, Noele, nejseš náhodou trochu paranoidní? Kde vlastně seš?“

Řekl jsem jí, že jsem zašitej v chajdě u jezera kousek od Buffala ve Wyomingu. Nejsem si jistej, jestli se tý holce dá stoprocentně věřit. Kdoví jestli na ni detektiv Moroni taky něco nemá. Poradila mi, abych někde votočil teplej kabát, protože zima do Wyomingu přichází hodně brzy. Jinak se Sloanem Chandlerem ještě rande neměla, ale často ho vídá na plaváku.

„Já myslel, že máš zaracha?“

„To mám, ale ti idioti, co mám za rodiče, si uvědomili, že pokud nebudu chodit tam, kde se dají potkat borci, asi mě nikdo na schůzku nepozve. Doufám, že ti to nevadí, ale řekla jsem Sloanovi, žes obtáh Umu.“

„Cože?!“

„Vždyť s mi sám řek, že k tomu prakticky došlo.“

„Ale proč si to musela vyžvanit Sloanovi?“

„No přece aby věděl, že ta vaše krasavice je pěkná kurva. Aby se na ni konečně vybod a začal chodit se mnou.“

„Ale Uma si bude myslet, že jsem to byl já, kdo ti o nás řekl.“

„A nebylo to tak? Co ale sakra záleží na tom, co si ta mrcha bude myslet? Nezapomeň, že ti dala kopačky!“

„A co na to Sloan?“

„Řekl, že Uma by se nikdy nezajímala o takovýho troubu, jako jsi ty. Tak jsem mu řekla, aby se poptal, s kým byla Uma na večírku Mary Glasgowový. Povídal, že si to zjistí. Panebože, Sloan je tak sexy, když se pár dnů neoholí. Kéž bych si tak mohla nechat narůst takový strniště jako on.“

Připomněl jsem jí, že není ani chlap, ani lesba, a požádal ji, ať mi dá vědět, kdyby náhodou někde zahlídla Sloana s Umou.

Takže Sloan si myslí, že jsem trouba. Na seznamu nepřátel, který nemine moje strašlivá pomsta, tedy přibyl další.

18.17 Veeva sem odpoledne dorazila ve stavu nejvyššího vzrušení. Ale ne touhou po mý náruči. Právě mluvila s Tylerem. Dozvěděla se od něj, že si na internetu vyhledal informace o tom trpasličím klaunovi Alfredu Nunezovi. Zjistil, že Sheenin bývalej frajer má angažmá v cirkusu, kterej shodou okolností toto léto objíždí západní provincie Kanady.

„Jmenuje se to cirkus Herkules,“ upřesňovala Veeva. „Patří nějakým Řekům, kteří vystupují v manéži pod šapitem. Ne že bych věděla, co to znamená.“

„Měli byste se tam vypravit a vyzpovídat ho,“ navrhl jsem.

„Jeden z nás by to určitě udělat měl, Noele. Tyler ale na nic jiného než na fotbal není schopen myslet a já se musím připravovat na školu.“

Podívala se na mě s nadějí.

„Ale já se přece do Kanady nedostanu. Prchám před zákonem! Na hranicích by mě lapli.“

„Vždyť nemusíš přes hranice. Podle informací na jejich webové stránce budou příští týden ve státě Washington. Zahajují ve středu vystoupením ve Spokane.“

„Tam já přece jet nemůžu, Veevo. Nemám peníze.“

Veeva souhlasila, že tohle je skutečný problém. Má, jako většina Američanů, přístup ke spoustě kreditních prachů, ale když přijde na hotovost, moc toho není. Slíbila, že se to pokusí nějak vyřešit. Nechápu, proč já mám být ten debil, kdo se povleče přes celou zemi, aby vypátral bráchova nezvěstnýho fagana. O něco později se však Veevě jaksi podařilo přesvědčit mě v ložnici, že je to vlastně ta nejlogičtější věc na světě.

21.42 V týdeníku *L. A. Weekly* jsem se dozvěděl, že v Hollywoodu budou dnes večer opět vystupovat Pickled Punks. Šel bych na ně strašně rád, ale na kole je to příliš daleko a stejně nemám na vstupný. Chudoba bez auta je pěknej vopruz – zvláště když je člověk obklopenej vybledlýma kulisama značnýho bohatství. Bez ohledu na miliony famílie Krusinowských je v tomhle doupěti jedna jediná fungující televize, na kterou je furt nalepená Señora Garonneová. Čumí se na neuvěřitelný španělský telenovely a soutěže. Kdepak, Nipsieho nesmí ani napadnout, že by se byť jen prstem dotkl dálkovýho ovladače. Abych nějak zabil čas, půjčuju si knihy ze zaprášené knihovny starýho pána. Právě se prokousávám bichlí *The Viking Book of Poetry of the English Speaking World.* Přes honosnej název se jedná o sbírku starejch suchejch básniček dávno mrtvejch bělochů (a sem tam nějaký tý poetický křepelky). Musím říct, že se mi docela líbí verše Roberta Browninga o tom, že komusi posílá svý srdce.

A tak já posílám svý srdce tobě, drahá Umo, a doufám, že si třeba při pohledu na nevadskou oblohu plnou hvězd na mě někdy vzpomeneš.

SOBOTA, 20. SRPNA

Katastrofa! Zrovna když jsem se šťoural v kouřící misce dršťkový polívky (Señora Garonneová miluje exotický dlabky hned po ránu), příjezdovou cestou k domu si to přihasilo mohutný obytný fáro.

„Señora Krusinowski *esta aqui*!“ zvolala zmatená hospodyně.

Spěchala k hlavnímu vchodu přivítat svou chlebodárkyni, zatímco já honem posbíral svých pár švestek a vystřelil zadníma dveřma. Vyslal jsem SOS Veevě a dočasně se zašil v džungli u zasypanýho jezírka.

Veeva tvrdí, že je velice nepravděpodobný, aby tam kdokoli lezl, ale pokud přece jen, měl bych se zašít do tý obytný jeskyně. Jí se to řekne. V tý hrobce je tolik zatuchlý plísně, že by to stačilo vymlátit celý oddělení astmatiků.

13.26 Škoda že jsem do sebe nenarval tý odporný dršťkový sračky o něco víc. Hlady švidrám.

Ze strategicky umístěnejch keřů mám barák pod kontrolou. Jednorukej plešatej chlápek od hlavy k patě pokrytej tetováním (že by Dogo?) zaparkoval káru a rozvalil její vnitřnosti v podobě mnoha místností. Vypadá to, že se tu nezastavili jen kvůli výměně špinavých fuseklí. Je to ta nejluxusnější jachta na kolečkách, jakou jsem kdy viděl. Je zařízená jako skutečná loď a po straně nese pozlacenýma písmenkama vyvedenej podivnej nápis „*Vivat péro* – Phoenix, Ariz.“ Nejdřív ten chlap napojil elektrický vedení do zástrčky u garáže, pak upravil satelit na střeše káry a hned nato vypustil ven čtyři ňafající čivavy a vzal je na procházku. Nechápu, jak se mu daří zvládat jednou rukou čtyři vodítka tak, aby se mu nezapletly.

Mezitím dorazila taxíkem Veeva a zmizela v domě. Těžko říct, jak babičce vysvětlila, co tu dělal Nipsie a proč tak zničehonic zmizel. Asi před půlhodinou vyšla z domu společně s vychrtlou postarší ženskou s blonďatýma vlasama (že by paruka?). Je mi zle z toho, když si uvědomím, že kdyby se byl fotr víc snažil, mohl jsem tý babě říkat *babi* a nemusel bych se tu skrývat v křoví jako nějakej podvyživenej šmíral. Možná bych se mohl povozit i v tom jejich přepychovým vozítku.

Nalezli do malýho auta ve tvaru motorovýho člunu, kterej přitáhli za karavanem, a s Dogem za volantem odjeli bůhvíkam (na policejní stanici? nebo přímo na FBI?). Na první pohled se nezdálo, že by paní Krusinowská byla nějak nasraná, takže doufám, že si jen vyjeli někam na oběd. Po straně námořnickýho auta se skvěl nápis *Plock II*, což vůbec netuším, co znamená. Že by se písmomalíř přepsal a mělo tam být *Mlok II*?

13.48 Veeva se právě ozvala z dámskýho hajzlu v restauraci ve Westwoodu. Mám si sbalit zbytek svých věcí a setkat se s ní na parkovišti u večerky na Beverly Glen Boulevard. Je to sice pěkná dálka na to, abych se tam vláčel se všema svýma sakama pakama, ale aspoň se můžu těšit na hotdog a něco k pití.

17.38 Na parkovišti jsem musel na Veevu čekat skoro hoďku. Bylo to skoro nesnesitelný, protože z obchodu pouštěli příšernou klasickou hudbu (což zřejmě dělají naschvál právě proto, aby se před obchodem nikdo zbytečně nezdržoval). Při jízdě taxíkem do dalšího místa mýho působení mi Veeva popisovala, jak krizovou situaci vyřešila.

„Babičce jsem řekla, že jsi Pedro, synovec od Benecie, který byl v domě kvůli tomu, aby na její matku dohlížel. Ale aby Señora Garonneová neměla pocit, že je hlídaná, nechali jsme ji v domnění, že jde o Nipsieho."

„Ale proč pak Pedro zdrhl zadním vchodem?"

„Plachý Pedro se obával, že ho udáme imigračnímu úřadu."

„No, to nezní špatně. Ale jak jsi vysvětlila, že jsi s ním trávila tolik času za zavřenýma dveřma v jeho pokoji?"

„Zaprvé si nemyslím, že by se o této skutečnosti Señora Garonneová zmiňovala, ale i kdyby, pak prostě babičce řeknu, že jsem mu pomáhala s angličtinou."

„Jsi fakt geniální, Veevo. Naprosto geniální."

„To nejsem, ale jsem docela mazaná a umím s lidmi manipulovat. Ale ať jsem se v babiččině případě snažila sebevíc, nevymámila jsem z ní nic, z čeho by se dalo usoudit, jak dlouho tu plánují zůstat. Je hrozně tajnůstkářská. Budeme muset improvizovat."

„A proč se to její fáro jmenuje *Plock II*?"

„Ten velký karavan se dřív jmenoval *Plock.* Je to město někde v Polsku, odkud pocházela rodina jejího manžela. Babička je také původem Polka, ale její příbuzní jsou z Krakova. No a když ji její manžel vyměnil za mladší, babička se mu pomstila tím, že mu za trest vymazala to jméno a nechala ho přepsat na jiný."

„Ale proč zrovna *Vivat péro*?"

„To je celkem logické. Poté co její nevěrný exmanžel spočinul v hlíně ve Forest Lawn, temperamentní vdova se začala věnovat právě adoraci této části mužského těla. A navíc je to takový drobný rodinný fórek. Dědeček totiž všechno své jmění vydělal na výrobě pér do nákladních aut. Babička nicméně původní název na tom malém autě nechala, aby svému zesnulému manželovi neustále připomínala, kdo koho teď řídí po dálnici života."

„Od vás ženských se příliš mnoho milosrdenství čekat nedá, že?"

„Většinou ani ne, Noele. To mi ale připomíná, že bych tě měla na něco upozornit. Zaprvé, moje přítelkyně Maddy se tě nejspíš bude snažit svést. Zadruhé, je to ta největší drbna široko daleko, takže pokud mě podvedeš, dozvím se to v podstatě okamžitě."

„Jistě, jistě. Ale proč její rodiče zvou na pár dnů do baráku někoho, koho vlastně vůbec neznají?"

„No, musela jsem trochu zalhat."

„Cos jim navykládala?"

„Oba tvoji rodiče přišli dnes ráno o život při automobilové nehodě na dálnici 405."

„Cože?!"

„Takže se musíš tvářit smutně a ztrápeně. Ale hlavně ruce pryč od Maddy."

Maddy Dockweilerová žije se svými rodiči a starším bráchou v tudorovským sídle v Beverly Hills, který je skoro tak elegantní jako ta vila, kde bydlí Veeva. Její otec je velký zvíře ve studiu Paramount Pictures, kde pracuje jako účetní a dohlíží na to, aby žádnej z jejich filmů nevykazoval skutečnej zisk. Její matka se stará o hvězdy jako psychoterapeutka. Maddy má matčinu snědou pleť, dlouhý černý vlasy a celá její osobnost permanentně vyzařuje postoj: „Trhněte si!"

Trapný představování se odehrálo v grandiózní vstupní hale. Byla dokonale vybavená dobovým zařízením včetně dvou šermujících rytířů. Všichni se maximálně snažili být vlídní a empatičtí k právě osiřelýmu Jakeovi Darkovi, kterej byl značně nervózní, neřku-li emocionálně úplně na dně. Paní Dockweilerová mě mohutným stiskem sevřela do náruče a řekla, že je připravena mi kdykoli dnem i nocí poskytnout profesionální pomoc. Poděkoval jsem jí a řekl, že to zatím zvládám sám. Nějak jsem se dostal se svýma věcma do spodního hostovskýho pokoje, ale Maddy mi tam vlezla dřív, než jsem stačil zavřít dveře.

„Páni, podle toho, jak tě Veeva popisovala, jsem si představovala někoho mnohem hezčího."

„No, jak vidíš, nejsem. Jakže se to jmenuju?"

„Jake Darko. Krásný jméno, nemyslíš?"

„Jo, docela ujde."

„Všechny mý kámošky žerou Jakea Gyllenhaala, toho herce. Býval studentem naší školy. Jistě si vzpomínáš, jak zazářil ve filmu *Donnie Darko*."

„Ten film jsem neviděl."

„Tak na ten by ses určitě měl podívat, Jakeu. Ale teď tě nechám, aby sis vybalil. Večeře je v sedm. Snaž se, ať se ti moje matka nedostane na kobylku."

„A co mám dělat?"

„Stačí, když jí k tomu nedáš příležitost."

Maddy ze sebe zničehonic vydala šílenej výkřik, kterej mě málem odhodil na zeď.

„Není ta ozvěna úžasná?" zeptala se a odtančila z pokoje.

Šel jsem vyzkoušet kliku. Mý největší obavy se naplnily. Žádnej zámek.

23.08 Večeře na škále od jedničky do desítky zabodovala 9,6. Paní Dockweilerová dělala, co mohla, aby mě dostala z ulity ven, ale uchýlil jsem se k jednoslabičnýmu mumlání. Naštěstí bylo jídlo opravdu skvělý, akorát se obávám, zda jsem hostitele nezaskočil svou nenasytnou chutí k jídlu. Jojo, děcka jsou v dnešní době tak citově plochý. Musel jsem si hodně vymýšlet, když se mě

Dockweilerovi začali vyptávat na sourozence, na to, čím byli rodiče, zda nemám žádný příbuzný, který by se o mě mohli postarat atd. Panebože, to bude zázrak, pokud se neprofláknu. Pan Dockweiler by si toho asi nevšiml, ale jeho žena má dostatek vzdělání i profesionálních zkušeností, aby vytáhla z lidí jejich nejtemnější a nejhlubší tajemství. Naštěstí Maddy a Marty (její šestnáctiletej brácha) se ze všech sil snažili odvést matčinu pozornost jinam. Nechápu, jak to zvládají. Kdyby to byla moje matka, asi bych byl z domova útek už mnohem dřív.

Marty mi dovolil, abych si na jeho supermoderním počítači zkontroloval poštu. Má taky všechny nejnovější počítačový hry. Od Umy nepřišlo nic, ale psal mi Nick, Tyler a Awanee, ať se hned ozvu. Brácha ještě dodal, že jeho právníci to s poldama můžou nějak urovnat a že bych mu měl zavolat dřív, než odjede do Paříže. Škoda, že se mu nedá věřit. Pokud jsou jeho právníci tak úžasní, jak je pak možný, že strávil půlku svý puberty za mřížema? Pravda, nejsem na tom zas tak špatně, protože jsem nikoho nepostřehl – teda aspoň zatím. Neodvážil jsem se na dopisy zareagovat, protože jsem se bál, že by třeba poldi mohli jejich původ vyčmuchat až do Martyho komplu.

Maddyin brácha je stejně uzavřenej, jako je ona agresivní. Vůbec se sobě nepodobají až na ty némlich stejný hnědý oči pod těžkými víčky, který zdědili po svým tatovi. Pan Dockweiler by se ani náhodou nevykroutil z případnýho sporu o otcovství.

Flákat se v Martyho pokoji má jednu obrovskou výhodu – neleze tam jeho ségra. Mají v rodině takový zavedený pravidlo, že ložnice každýho z nich je osobní svatyně, kam bez výslovnýho pozvání ostatní členové nesmějí. Modlím se, aby to platilo i v případě hostovskýho pokoje. Marty mi ukázal pár svých videoher a zeptal se mě, jestli je pravda, že jsem zakládajícím členem pouličního gangu PRD.

„Jo, dokonce jsem to byl já, kdo to jméno vymyslel.“

„To je mazec. A ty se fakt znáš s Carlylem Bogym?“

„Ještě ze školky. Mám ti o něm říct něco zajímavýho?“

„Jasně, Jakeu.“

„Carlyle si umí uvázat ptáka na uzel.“

„A jak to víš? Jste milenci?“

„To ne, ale viděl jsem ho, jak to dělá.“

„To je věc. A je pravda, že jsi už taky něco měl s Veevou?“

A pak mi bude někdo něco povídat o tom, že lidi žvaní.

„No, asi jo.“

„A líbí se ti Veeva aspoň tolik jako Carlyle?“

S Martym zřejmě nebude až taková pohoda, jak jsem si původně myslel. A taky asi pořádně neposlouchá.

„Jo, líbí se mi. Proč se ptáš?“

„Jen tak. Už ti někdo řekl, že vypadáš jako Brandon De Wilde?“

„Už jsem to slyšel. Ale překvapuje mě, že ho znáš. Ten už přece dávno umřel.“

„Mám spoustu dývídýček s jeho filmy a taky většinu jeho televizních vystoupení.“

„Fíha, tak ten tě asi dost bere, co?“

„Můj děda dělal ve štábu, který v padesátých letech natáčel jeho televizní show *Jamie.* Brandon byl tenkrát ještě dětský herec. Dávali to jen jednu sezónu. Umřel při autohavárii – stejně jako tví imaginární rodiče.“

„Jo, to jsem slyšel. Bylo mu teprv třicet.“

Stejně starej jako můj brácha Nick. To je jen důkazem toho, že člověk nikdy neví, co ho čeká za rohem.

„Brandon byl tenkrát na cestě do divadla, kde měl hrát v Motýlech. Není to zvláštní, Jakeu?“

„A co jako?“

„Jasně, Jakeu, motýli lítají a lidé umírají při nehodách. Ale všiml sis, že máš na tričku motýla?“

„Jo, to mi půjčila tvá sestra. Ale není to zrovna můj styl.“

„Myslím, že je to úžasné, Jakeu. Neuvěřitelně úžasné. Prostě dokonale, neuvěřitelně úžasné.“

Co jsem si zatím stačil všimnout, děcka v L. A. se nechají mnohem snadnějc nadchnout než průměrný stejně starý burani u nás ve Winnemucce.

Pod kliku jsem zaklesl opěradlo židle stejně tak, jako to dělají ve filmech. Kdyby nic jinýho, aspoň to trochu zbrzdí nezvaný návštěvníky. Na to, jak jsou Dockweilerovi tak zazobaní, matrace v hostovským pokoji je překvapivě hrbolatá. A taky plná podezřelejch skvrn. Možná jde o odloženou postel z dob, kdy se děcka učily chodit na hrnec. Jen se modlím, abych k nim nepřidal nějaký svý. Už vidím, jak by hospodyně vřískala, kdybych se s ložním prádlem nečekaně objevil v prádelně. U Krusinowských se mi po této stránce dařilo, ale tam jsem se taky cítil mnohem líp. Být u někoho v domě jako host je poněkud náročný na nervy.

Možná bych měl pro klid duše svých hostitelů trochu hlasitěji zavzlykat do polštáře. Ale asi to dnes skipnu a půjdu raději chrnět. Třeba se mi zítra při snídani podaří ukápnout pár sirotčích slz. To by je mohlo na chvíli uspokojit.

NEDĚLE, 21. SRPNA

Dockweilerovi a jejich host si ráno zajeli na snídani do cukrárny se zahrádkou kousek od jednoho z kanálů místního jmenovce italskejch Benátek. Nechápu, nač se lidi trmácej do Evropy, když tady mají prakticky totéž. A k tomu ještě vnadný servírky, který mluví srozumitelným jazykem.

Rozhodl jsem se, že truchlení je totéž co sklíčenost, se kterou mám moře zkušeností. Takže jsem byl celou snídani sklíčenej, zatímco jsem do sebe cpal velikou omeletu a dva zákusky. Vedle u stolu jsem spatřil holku, která mi připomněla Umu, a tak jsem ze sebe vyloudil i pár nelíčených povzdechů. Ještěže tak, protože paní Dockweilerová mě celou tu dobu sledovala jako ostříž. Myslím, že se rozhodla, že je to její profesionální zodpovědnost provést mě touto citovou krizí. Potěš pánbu kterýhokoli člena její rodiny, pokud by jim opravdu umřel někdo blízkej. Je nedostižná v tom, jak umí všem zhoršit náladu.

Uprostřed jídla jsem se omluvil a poodešel stranou, abych vyřídil telefonát od Veevy. Říkala, že jakmile se Connie dozvěděla, že její

matka je doma, rozhodla se strávit pár romantickejch dnů se svým manžílkem v Santa Barbaře. Jen ve dvou.

„Řekla bych, že si od toho slibuje oživení svého manželství," komentovala to Veeva. „Tak o tom teda silně pochybuju."

Prosil jsem Veevu, ať mě vezme k nim domů, když jsou teď oba její rodiče v tahu, ale řekla, že je to příliš riskantní.

„S Maddy Dockweilerovou se to nedá vydržet," stěžoval jsem si. „Furt mě kritizuje a ponižuje."

„Hm, tak to ona dělá všem klukům svých kamarádek. I kdybych chodila s takovým Tylerem, i na něm by si něco našla. Zřejmě se s tím jinak vypořádat neumí."

„Tím chceš říct, že Tyler je snad vrcholem vší dokonalosti a že na něm není nic ke kritice?"

„Nebuď směšný, Noele. Jen jsem ho použila jako příklad."

„Ne, Veevo. V tom tvém prohlášení jsi mi dala jasně najevo, že Tyler je lepší než já. To je na úrovni samotný Maddy."

„No, Noele, abych řekla pravdu, dáváš mi neustále najevo, jak nedosahuju kvalit tvé úžasné Umy. Už toho mám plné zuby."

„Miláčku, Veevo, myslím, že jsi úžasná. Miluju každou vteřinu, kdy můžeme být spolu."

„Taky tě mám ráda, Noele. Jsi mimořádný. A mému srdci blízký."

„Tak proč nemůžu být s tebou?"

„Tak na tohle zapomeň. Neznáš mou matku. Ta jen nasaje vzduch a hned ví, že jsem měla v baráku chlapa. Je to stará vlčice."

Teď jsem začal být skutečně sklíčenej a po návratu ke stolu jsem řekl, že volala teta Min z Dallasu a ptala se mě, v jakých barvách bude pohřeb laděnej.

„Normální je přece černá, ne?" zeptal se pan Dockweiler.

„U nás v rodině ne," odpověděl jsem. „Když umřel strýček Phil, pohřbívali jsme ho v odstínech zelenomodrý a zlatý. A babička Edna si vymínila levandulovou a bleděmodrou. Když tam tak ležela v otevřený rakvi, byla to opravdu pastva pro oči."

O něco později se nám dostalo vysvobození od Maddyina věčnýho rejpání, protože šla serfovat do klubu. Podle Martyho tam začala chodit proto, aby se měla kde seznámit s klukama, ale jediný,

s čím se zatím tělesně sblížila, jsou tropičtí rejnoci a medúzy. Marty dává přednost tenisu, a tak trval na tom, že si zapinkáme na Dockweilerovic soukromým kurtu. Věřte nevěřte, když ten barák kupovali, byl u něj obrovskej bazén, kterej zlikvidovali a postavili místo něj tenisovej kurt. Není to padlý na hlavu? Mně to připadá jako rozšroubovat rolls-royce a z jeho pneumatik postavit motokáru.

Marty mě zasvěcoval do umění správnýho podání (jako by mi na tom záleželo), zatímco jeho matka nás z domu šmírovala. Věděl jsem, že bych měl být sklíčenej, a tak jsem čas od času setřel slzu. Když jsme pak šli k němu do pokoje vyzkoušet pár počítačových her, pustil jsem na jeho super stereu svý oblíbený cédéčko Pickled Punks. Že by ho to vzalo, tak to teda nevzalo. Hraje na trubku ve školním jazzovým orchestru a nejvíc se mu líbí Miles Davis, přestože i ten je už dávno po smrti.

Čas rychle utíká a strava je dobrá, i když hospodyně měla dnes volno. Ve shodě s rodinnou tradicí uvařil dnes večeři pan Dockweiler (činí tak každou neděli). Dnes vařil podle starýho receptu svý matky dušený maso na zelenině. Třikrát jsem si přidal, akorát jsem musel vytahat srdíčka artyčoků. Fujtajxl. Možná že za časů jeho matky frčely, ale řekl jsem mu, že pochybuju, že by je dneska někdo jedl. Řekl, že to „vezme v úvahu“, ale těžko říct, co tím vlastně myslel. Maddy mě během večeře urazila jen třikrát. Serfování v Malibu ji zřejmě naladilo velmi pozitivně.

Pak jsme na jejich obrovský plazmový obrazovce sledovali film z dílny studia Paramount, kterej se do kin ještě měsíce nedostane. Byla to komedie, kterou by určitě ocenil člověk mentální kapacity Carlyla Bogyho. Maddy otci sdělila, že to bude naprostej propadák, ale on jí odvětil, že to vůbec nevadí, protože náklady na jeho výrobu jsou už zpátky, a to ještě pořád prodávají sekundární práva.

Celkem vzato to byl docela příjemnej den a nestál mě ani cent. Možná nakonec tenhle džob hosta není tak špatnej, jak jsem původně myslel. Celý tajemství úspěchu spočívá v tom, že se člověk musí umět nechat pozvat do míst, jako je Beverly Hills, a nikoli do karavanu někde na lonte, kde by člověka ještě mohli nutit umývat nádobí nebo si přispívat na stravu.

PONDĚLÍ, 22. SRPNA

Židle pod klikou se osvědčila, akorát že nezvanej host mi vlezl do pokoje francouzským oknem z terasy. Hrůzou bez sebe jsem rozsvítil lampu a hele ho – Marty Dockweiler ve flanelovým županu s poloprázdnou lahví červenýho vína a dvěma skleničkama.

„Nedal by sis, Jakeu?“ zeptal se.

Koukl jsem na budík na nočním stolku.

„Ale Marty, vždyť je 2.47 ráno!“

„Takže to beru jako souhlas.“ Naplnil obě sklenice a jednu z nich mi podal.

„Víš, Jakeu, je teprve 1.47. Ty hodiny nejdou přesně. Většinou tady hosty nemíváme. Kvůli té plísni, víš. Jak ti chutná to víno?“

Opatrně jsem se napil. Moje první víno v životě. Nebylo to špatný. Jen o chlup horší než původní hroznová šťáva.

„Docela ujde. Čubls to rodičům ze sklepa?“

„Jsi tak roztomile staromódní, Jakeu. Jak okouzlující. Směl bych si sednout?“

Vzhledem k tomu, že jediná židle v pokoji měla plný ruce práce s blokováním dveří před vtěrkama, odsunul jsem nohy stranou a Marty se posadil na postel.

„Ta židle tam je proto, abych sem nemohl?“

„Spíš jsem to myslel jako obranu proti tvý úděsný ségře.“

„Tak tomu jsem rád. Maddy vskutku projevuje nezvykle vysoký stupeň nepřátelství. Neustále soutěží s Veevou, víš.“

„Ale proč teda souhlasila s tím, abych se tady schoval?“

„Protože jsou s Veevou nejlepší kamarádky. Udělaly by pro sebe cokoli. Spáváš nahý?“

„Ne, spím v šortkách. A ty?“

„Jen v kůži. Dáš si ještě kapku vína?“

„Tak jo.“

Marty mi dolil a já se zhluboka napil. Na rozdíl od vodky se chuť vína s množstvím zlepšovala. Něco zašustilo o stínítko lampy a já se pěkně vyděsil.

„To je jen mol. Asi sem přišel se mnou. Mol přišel za motýlem.“

Napadlo mě, že Marty je nějak moc fixovanej na motýly. Zeptal jsem se ho, jestli je sbírá.

„Jsi můj první. První a nejlepší.“

Co říkal nedávalo smysl, tak jsem si řekl, že s tou flaškou asi začal už dřív, když ještě byla plná. I způsob jeho mluvy byl jakejsi rozplizlej.

„Tvůj otec je OK, Marty. A matka taky.“

„To je dobrý vtip, Jakeu. Nedělej ze mě vola. A já ho nebudu dělat z tebe.“

„Tak jo, Marty, slibuju.“

„Věc se má tak, Jakeu. Má se zkrátka tak. Všechno jsem promyslel. Máš teď jen dvě možnosti. Dáš si ještě víno?“

„Jo.“

Marty dolil zbytek vína do sklenic.

„A jaký to jsou, Marty?“ Doufal jsem, že to nebude nic obtížnýho, protože se mi začala trochu motat hlava.

„Zaprvé, půjdu nahoru a oznámím rodičům, kdo ve skutečnosti jsi.“

„Tahle možnost se mi moc nezamlouvá, Marty.“

„Mně také ne, Jakeu. No a druhá možnost je ta, že mě pozveš k sobě do postele.“

Ani tahle možnost mi nezněla zvlášť vábně. Sdělil jsem mu, že mám takový zlozvyk a v noci se počurávám. Řekl, že to riskne, zhasl a zalezl si vedle mě. Okamžitě jsem ucítil, že na sobě už župan nemá. Pro můj ovíněnej mozek to byla dost neřešitelná situace. Nicméně mi to jaksi začalo pomalu docházet.

„Ty jsi gay, Marty?“ zeptal jsem se a snažil se vymanit z jeho objetí.

„Nic takového neexistuje, Jakeu. Všichni jsme bisexuální, akorát že jen někteří z nás si to připustí.“

Co tím sakra vlastně říkal. Tak ano, nebo ne? Nebyl jsem schopen to rozhodnout, přestože jeho vlhký ruce v mých šortkách spíše nasvědčovaly tomu, že ano. Sdělil jsem mu, že jsem heteráč a mám dvě přítelkyně. Připomněl mi, že mám jen dvě možnosti. Tak abych to zbytečně neprotahoval, hostu se dostalo víceméně povinnýho orálu

a pak srdceryvný omluvy. Marty řekl, že mě hluboce miluje i přesto, že jsem nevzdělanej balík, a já mu zase řekl, ať jde pryč a nechá mě být. Což nakonec udělal.

Teprve druhej oral v mým životě a já ho musel dostat od kluka. A co bylo ještě horší, nebylo to vůbec nepříjemný. Abych řekl pravdu, dokonce jsem vybuchl s ještě větší razancí, než se mi to stalo s Veevou. Jen doufám, že to lze připsat obecný uvolněnosti, kterou navodilo víno, a nikoli doposud netušený sexuální orientaci. To byl další problém, který v momentální situaci opravdu nemám zapotřebí.

Když jsem ráno přišel do kuchyně, abych našel něco k snídani, oba dospěláci už byli v práci. Škoda, protože tupá bolest hlavy po tom vínu by byla dodala mý imitaci hoře značnou autenticitu. Maddy řekla, že vypadám jako houmlesák, a laskavě mi naznačila, ve který skříni najdu něco k jídlu. Po Martym ani vidu, ani slechu, ne že bych po něm nějak pátral. Snědl jsem dvě misky organický granoly, pak se zkoušel dovolat Veevě, ale telefon nebrala, tak jsem jí nechal vzkaz v hlasový schránce.

Právě jsem doplnil svůj deník a přemýšlím, do čeho bych měl píchnout. Co dělá správnej host, aby nějak rozptýlil nesnesitelnou nudu, pokud zrovna neodráží milostný útoky? Ze bych se odvážil jít nahoru a trochu to tam obhlídl?

16.12 Veeva se zatím pořád ještě neozvala. Kde ta holka vězí? Poobědval jsem na terase ve společnosti Martyho. Měli jsme skvělý *tamale*, který nám připravila Dockweilerovic mrzutá hospodyně. Rozhodl jsem se, že přece nemůžu nenávidět kluka jen proto, že mě miluje a myslí si, že jsem nevzdělanej balík. Navíc když mi dneska ráno byl koupit pár předpotopních her pro můj laptop. Nejsou samozřejmě moc akční, aby mi náhodou nezavařily ten chudokrevnej procesor. Konverzaci jsme striktně omezovali jen na počítače a ani slovem jsme se nedotkli nevyslovitelného. Možná bych ho mohl mít docela rád, kdyby nebyl tak posedlej Brandonem a motýly a mnou.

Zrovna jsme dojídali zákusek, když přišla jeho máma z práce, políbila syna a svého hosta pozvala do kanceláře. Oblil mě zlověstný pocit hrůzy, když jsem pochodoval za ní po schodišti pokrytém kobercem. Věděl jsem, kde je její kancelář, protože jsem ji před pár

hodinama velmi pečlivě prošmejdil. Její kartotéka odhalila zajímavý informace, za jejichž nezveřejnění by některý slavný hvězdy zaplatily velký prachy. Hodila kabelku na poličku, zavřela dveře a pokynula mi směrem ke gauči. Oba jsme se uvelebili a usmívali se jeden na druhého přes zaskládanej psací stůl.

„Tak jak se vede, Jakeu?“ zeptala se.

„Celkem to ujde. Panebože, pořád nemůžu uvěřit tomu, že rodiče zemřeli.“

„Mám pro tebe pár zajímavých informací. Nechala jsem si od své sekretářky zjistit dopravní informace přímo u zdroje. Minulý týden na dálnici 405 k žádné smrtelné dopravní nehodě nedošlo.“

„Opravdu?… Ale to je teda dobrá zpráva. Ulevilo se mi…“

„Jsem trochu zklamaná, že jste vy dva měli potřebu lhát, Jakeu.“

„Takže vy to víte? Řekla vám to Maddy?“

„To ani nemusela. Jako matce je mi to jasné na první pohled.“

„Ach tak. A udáte mě policii?“

„Samozřejmě že ne. Z mého pohledu to přece nic špatného není. Abych řekla pravdu, jsem šťastná, že to tak dopadlo.“

Nebylo mi úplně jasný, co ji tak nadchlo na tom, že prchám před spravedlností. Je možný, že by patřila k těm levicovým hollywoodským liberálům?

„Takže se tu můžu dál schovávat?“ zeptal jsem se.

„Ale proč by ses schovával? My všichni to naprosto chápeme. Marty je přece dost starý na to, aby si sám zvolil. Jsme šťastní, že si vybral zrovna takového milého chlapce, jako jsi ty.“

„Cože?!“

„Nezlob se na mě, Jakeu. Opravdu nechci strkat nos do vašich záležitostí. Ale vím, že vy dva jste strávili minulou noc spolu. A je to z našeho hlediska naprosto v pořádku.“

„Opravdu?“

„Samozřejmě. Nemusel sis vymýšlet naivní příběh o smrti svých rodičů jen proto, abys mohl strávit víkend s mým synem.“

Tak teď už je to jasný. Nemůže být pochyb o tom, že opravdu patří k těm levicovým hollywoodským liberálům.

„Máte pravdu,“ odpověděl jsem.

„A ještě tady mám jednu drobnost," pokračovala a natáhla se pro kabelku. „Promiň mi ještě jeden mateřský přestupek. Tady je malý dárek. Pro vás oba."

Podala mi papírovej sáček. Nahlídl jsem dovnitř. Asi dvacet pěkně mastných kondomů, v obou významech toho slova.

„Páni, moc děkuju, paní Dockweilerová. Určitě je použiju."

„Tak to doufám, Jakeu. Užij si je pěkně ve zdraví."

Bylo to trochu trapný, ale její gesto skutečně oceňuju. Moje zásoby se poněkud ztenčily.

ÚTERÝ, 23. SRPNA

Sedím v autobusu na cestě do Spokane. Vyjeli jsme o půl dvanácté v noci. Cestujeme celou noc, ale furt jsme ještě v Kalifornii. Jak je to možný? Je fakt, že tenhle autobus dělá takový věci, jako že uprostřed noci zastaví na nekonečnejch padesát minut v Modestu. A pak jede do Lodi, Stocktonu, Sacramenta, Marysvillu a dál a dál a dál. Právě jsme projeli kolem Mount Shasta, vysoký hory, která se zničehonic osaměle tyčí nad zahnědlýma pláněma severní Kalifornie. Na jejím vrcholku se v některých místech bělal sníh. Osobně bych raději nad touto horou letěl v rychlým a pohodlným letadle, ale Veeva trvala na tom, že by tuto položku určitě před ostřížím zrakem svý matky neobhájila.

Můj výlet velkoryse sponzoruje Rita Krusinowská, která včera předala 700 dolarů v hotovosti Veevě, aby si za ně koupila „něco do školy". Tužky musí být v L. A. pěkně drahý. Veeva se původně chtěla se mnou rozdělit na půl, ale přinutil jsem ji, aby mi to dala všechno. To zas není tolik peněz, pokud z toho mám cvaknout cestování po třech státech a hledání trpaslíka. Tyhle prachy jí spadly do klína poté, co strávila celej den masírováním babičky na výstavě psů v Costa Mesa. Proto nebrala telefony: nechtěla „přerušit to kouzlo". Výstava se omezovala pouze na malý plemena, to pištivý ňafání – jak mě později informovala – se skoro nedalo přežít. Co všechno musí děcka přetrpět kvůli troše kapesnýho.

Na busovým nádraží jsem dostal žhavěj polibek na rozloučenou. Neřekl jsem Veevě o svý epizodě s Martym, ale předpokládám, že se o tom tak jak tak dozví od Maddy. Jen doufám, že si o tom nebude povídat celá losangeleská kotlina. Taky jsem dostal polibek od Martyho, když se host loučil, ale jen na tvář. Předpokládám, že bych se měl cítit polichocenej, že aspoň někomu připadám přitažlivej, protože zatím mi to dalo najevo jen relativně málo lidí. Taky by mě zajímalo, jestli má pravdu v tom, že jsme všichni v jádru bisexuální. On osobně v žádným případě tuto hypotézu nepotvrdil, protože na mým měřiči atraktivnosti zabodoval na nulu. Ten silnej noční výron připisuju pouze soustředěnýmu tření ve tmě.

14.37 V autobusu můžu jen klimbat, takže se teď cítím jako zombie. Právě jsme v oregonským Bendu vyměnili řidiče. Jedeme velice pěknou krajinou se zlatavýma skvrnama v zeleni, jak se stromy připravují na příchod podzimu. Měl jsem dlouhej rozhovor s jednou holkou, která jela tak daleko, jak jen jí stačily peníze, aby se dostala od svýho zřejmě agresivního přítele. Sluneční brýle jí maskovaly monokl na oku a neustále se cpala nikotinovýma žvýkačkama, aby přemohla zoufalství v nekuřáckým autobusu. Jsem teď moc rád, že bábina vždycky na cigarety nadávala, takže jsem se na nich nikdy nestal závislej. Dvě krabičky denně jejího muže odrovnaly celkem rychle – ne že by svět toho bastarda až tak postrádal.

Zdá se mi, že by ta záležitost mohla být vyřízená celkem rychle. Půjdu do cirkusu, najdu toho klauna a přinutím ho kápnout božskou, co se stalo s tím nezvěstným harantem. Pokud všechno půjde tak, jak má, mohl bych být do víkendu zpátky v L. A. V tý době už možná bude Veevina babička opět na cestách a Nipsie se může nastěhovat zpátky do svýho pokoje. Pokud ne, možná se budu muset vrátit a odrážet útoky roztouženýho Martyho.

22.30 Útulek pro bezdomovce v centru Spokane je to jediný ubytování, který jsem sehnal. Byl jsem v řadě motelů na hlavním tahu, ale nikdo nechtěl pronajmout pokoj klukovi, kterej cestuje sám. Všichni po mně chtěli kreditku, kdyby mě náhodou popadl amok a já se rozhod pokoj zdemolovat. Tenhle útulek je dost hroznej, ale aspoň

tu mají zamykací skříňky, kam si člověk může přes noc schovat cennosti. Jen doufám, že tu něco nechytnu. Smradlavý pryčny nevypadají zvlášť pohodlně, ale jsem tak utahanej, že určitě nebudu mít problém usnout uprostřed toho chrápání a posmrkování.

Spokane je stejná díra jako Winnemucca a člověk si říká, jak vůbec tady uprostřed ničeho mohla vzniknout. Je ale mnohem větší. Středem města na svý cestě odnikud nikam hučí divoce vyhlížející řeka. Je to skoro hrůzostrašný být tak sám v úplně cizím městě, ale aspoň že mám prachy v kapse a můžu říct, že poznám kus země.

STŘEDA, 24. SRPNA

Posbíral jsem svý krámy a vydal se do cukrárny na snídani. Když jsem chtěl platit, zjistil jsem, že mi někdo vybílil peněženku. Zřejmě si někdo pohrál se zámkem u skříňky. Jediný peníze, který mi zbyly, byla padesátidolarová bankovka, kterou jsem si na Veevinu radu schoval do boty. Po zaplacení mi nezbylo ani pětačtyřicet babek. Pěkně mě to sere. Lidi jsou svinsky špinaví bastardi . Ten debil mi tam aspoň nechal laptop, ale to asi jen proto, že nemá žádnou hodnotu.

Šel jsem přes kilák k místu, odkud jsem zdálky viděl, jak připravují cirkus. Velkej stan už stál a chlapi do něj stěhovali různý věci. U jedny z maringotek stála fronta lidí, tak jsem se k nim přidal, vyplnil formulář a ženská ve středním věku s neuvěřitelně velkýma brýlema mi dala vstupní test. Podala mi dvacetidolarovou bankovku a já měl za úkol jí z pokladničky vrátit na 6,73. Věděl jsem, že to tajemství spočívá v tom, že zapomenete na odčítání, ale stačí umět sčítat. Začnete se sumou 6,73 a přidáváte k ní mince tak dlouho, dokud nedosáhnete dvaceti dolarů. Ten test je jednoduchej, ale většina zájemců o práci vypadala, že v životě tak velkou sumu neviděla. Byl jsem jeden ze tří, kteří nakonec dostali práci jako prodejci občerstvení. Měl jsem štěstí, že cirkus při příjezdu do většího města na takovou práci někdy najímá místňáky. Plat je minimální mzda plus cokoli, co posbíráte na spropitným.

Do formuláře jsem uvedl, že se jmenuju Jake Darko a je mi 17. To jméno se mi docela líbí. Jake není tak afektovaný jako Noel a Darko má v sobě jakejsi temnej podtón. Když se mě ptali na číslo sociálního zabezpečení, uvedl jsem tam hausnumero, který získala Veeva od Benecie. Podle Veevy jde o interní kontrolní číslo, který se používá pro ladění systému, takže počítače na ně nereagují. Neptejte se mě, jak k němu Benecia přišla. Možná ho používají i někteří její příbuzní. Teď jen doufám, že se mi podaří najít tady někde klidnej koutek, kde bych si mohl odložit svý věci a pak se tam po večerním představení zašít.

19.48 Den na svinu. Na první odpolední představení přišlo jen pár lidí, takže mezi prodejci řádila značná řevnivost, kdo toho našeho předraženýho zboží udá víc. Mý šťastnější kolegové prodávali cukrovou vatu, kdežto já jsem se prohýbal pod limonádou v plechovkách. Byla to strašná dřina chodit uličkama nahoru a dolů a snažit se vyhnout lidem a nepraštit je do hlavy. A taky s sebou tahat spousty drobnejch, protože asi devět zákazníků z deseti platilo dvacetidolarovkama. Jeden idiot se dokonce snažil zaplatit útratu ve výši dvou dolarů stodolarovou bankovkou, ale to jsem uraženě odmítl.

Aspoň se mi podařilo vidět kousek představem. Uprostřed kruhový manéže se potácelo pár klaunů, ale došlo mi, že ten malej s knírem musí být Alfredo. Zastavil jsem ho, když šel do menšího stanu na večeři (my brigádníci se musíme živit za vlastní). Úplně mě smetl. Tvrdil, že nikoho jménem Sheeni Saundersová nezná a neví vůbec nic o žádným děcku. Když jsme se pak chystali na večerní představení, přišel za mnou šéfik prodavačů a řekl mi, že mám padáka. Že prej jsem na tu práci příliš slabej, neumím se prodat a že na mě „byly stížnosti“. Dal mi dvacku za odpolední práci a řekl, ať padám.

Právě jsem volal Veevě a ani se neptejte, jak byla naštvaná. Viní mě za ztrátu svých sedmi set a tvrdí, že jsem měl nastoupit na Alfreda šikovněji. Ne, nemá další hotovost, kterou by mi mohla poslat, takže jsem uvízl tady ve státě Washington s méně než 60 dolary v kapse.

Netuším, jestli to byl Alfredo, kdo si na mě stěžoval, nebo ten zákazník se stodolarovkou nebo ten chlápek, jehož dceři jsem šlápl na ruku. Ten fagan řval, jako by ho na nože brali, až jsem myslel, že to nikdy nepřestane. Veeva říkala, že pokud mě nechal vyhodit Alfredo, pak to znamená, že ví svý a nechce mě tady. Jasně, má pravdu, ale co já s tím teď mám dělat?

Nikdy jsem neměl souhlasit s tímto šíleným podnikem. Člověk nikdy nesmí říct *ano* holce, se kterou leží nahej v posteli. Jo, kašlu na to, co si bude myslet nějakej polda, až si tohle kompromitující prohlášení přečte. Koneckonců ta jmenovaná je možná třiačtyřicetiletá ženská a vlastně tím zneužívaným jsem já.

PÁTEK, 26. SRPNA

Soráč, skipnul jsem den. Bylo toho na mě moc. Rozhodl jsem se, že když jsem se dostal až tak daleko, tak to přece nevzdám. Noc ze středy na čtvrtek jsem přečkal opět v křoví. Zjistil jsem, že ve Spokane jsou noci mnohem chladnější než v Santa Monice. A zem je tu taky mnohem tvrdší. Příště až uteču z domu, tak si nesmím zapomenout přibalit spacák a nafukovací matraci.

Napadlo mě, že jeden ze způsobů, jak se bohatí lidi uchytnou, je využít rodinný kontakty. Proč tu mrznu, když mám slavnýho bráchu, o kterým psali i v časopise *People*!

Nemohl jsem si uvědomit, jestli má cirkus Herkules nějaký žongléry, ale vzpomněl jsem si, že jsem při představení viděl chlápka, kterej měl zajímavý číslo s mopsem, kterýho vybalancovával na nose. To by se přece dalo interpretovat jako jistá forma žonglování. Ráno jsem zašel rozmrznout do nedaleký cukrárny, vrátil se do cirkusu a našel toho chlápka, jak mezi maringotkama věnčí tři prťavý mopsy s roztomilýma motýlkama na obojku. Zeptal jsem se ho, jestli zná Nicka Twispa.

„Toho žongléra?“ zeptal se opatrně, zatímco psi mi očuchávali boty. „Párkrát jsem se s ním setkal. Proč se ptáš?“

„Jsem jeho bratr a potřebuju práci.“

„A jak poznám, že jsi jeho bratr?“

„Tak se mě zeptejte na něco z jeho života.“

„Jakým jezdí autem?“

„Bavorákem. Šedým s promáčklinou v zadní části, kterou mu prokopl jeden rozzuřenej účastník dopravní nehody.“

„Když to říkáš. A kde vystupuje?“

Původně pracoval v kasinu Normandie ve Vegas, ale teď se stěhuje do Paříže.“

„Opravdu? Tak to jsem nevěděl. Zřejmě jsi skutečně jeho bratr. A máš číslo?“

„Bohužel.“

„Umíš něco?“

„Ne. Ale pracuju lacino.“

Musel jsem čekat skoro celej den, ale nakonec jsem se přece jen dostal k majiteli cirkusu, postaršímu plešatějícímu Řekovi (manželovi tý ženský s obrovskýma brýlema) jménem Balasi Patsatzis. Položil mi ještě pár otázek o bráchovi a taky se vyptával na osobní věci, jako třeba jestli je mi skutečně 17 a jestli naši vědí, kde jsem, apod. Víceméně jsem mu zalhal, ale nakonec souhlasil s tím, že mě na pár týdnů přijme, aby zjistil, co ve mně je. Budu dělat většinou údržbářský práce, smejčit kancelář a pojízdný noclehárny plus všechny záchody, kterým se tu z nějakýho důvodu říká *donikery).* Taky budu sbírat odpadky kolem stanu a mezi karavanama. Před a po představení budu ještě dohlížet na skákací maringotku uprostřed cirkusovýho placu. Je to nafukovací konstrukce ve tvaru cirkusový maringotky, kterou neustále dofukuje elektrickej fukéř. Děcka se zujou a vlezou si dovnitř, kde si můžou ten svůj malej mozeček vyskákat z hlavy. Musí se předtím ale zout. Za jedenáct hodin denně, sedm dnů v týdnu budu dostávat 95 dolarů plus jídlo á ubytování. Když si tu práci udržím sedm týdnů, budu finančně tam, kde jsem začínal. Doufám, že můj brácha se měl líp, když tenkrát zdrhl k tomu cirkusu ve Francii.

Pokud budu mít sílu, pokusím se zítra napsat víc.

SOBOTA, 27. SRPNA

Dnes ráno jsme dorazili do města Coeur d‘ Alene v sousedním Idahu. Je to kousek, přejezd trval asi hodinu. Malebný město na břehu velkýho modrýho jezera. Na stavění stanu se přišla podívat spousta místních čumilů. Na tu podívanou dokonce svezli autobusama místní školní děcka. Dělá se to tak, že s pomocí traktoru se vztyčí dva vysoký středový stožáry a elektromotory na stožárech vytáhnou plachtu. Pepindři pak postaví menší stožáry po stranách, zatlučou kolíky, rozbalí nekrytý tribuny, nainstalují osvětlení a ozvučení a smontují konstrukci pro vzdušnou akrobacii. Pokud je horko, jako zrovna dnes, připojí ke stanu náklaďák s klimatizací, která vhání do stanu chladívej vzduch. Mezitím se staví další stany, jako například jídelny a tak. Já bojuju s rozbalováním těžký skákací maringotky a s jejím nafouknutím. Zbývají necelý tři hodiny, show je před vypuknutím a já před kolapsem.

Některý cirkusy používají ke stavění stanů slony, ale pan Patsatzis velký zvířata moc nemusí. Říká, že je s nima příliš moc práce, a tak raději nacpe trochu benzinu do traktoru než spoustu slámy do slona. Jediný exotický zvířata na programu (pokud nepočítám malou opici klauna Marcela a mopse pana Barkera) je čtveřice pštrosů, na kterých jezdí rodina maďarských akrobatů jménem Herczegh (což se vyslovuje, jako když se vám chce kýchnout).

Velkej stan má kapacitu asi 1300 návštěvníků. Pokud se prodá aspoň tisíc lístků, pan Patsatzis začne vypadat o chlup míň ztrápeně. Pokud je lidí míň, mlátí se dlaní do čela a naříká: „Dnes večer jíme pštrosy!“ Zatím se jim ale jídelnímu lístku vždycky podařilo uniknout (samozřejmě do toho nepočítám jejich vajíčka – když se zadaří, má z nich snídani celá cirkusácká společnost).

Vést cirkus je náročný nejen na nervy, ale i na peněženku. I když je plno, neznamená to, že za všechny sicny bylo taky zaplaceno. Sponzoři v každým městě dostanou hromady volňásků, který rozdávají faganům. Ti pak s sebou přitáhnou rodiče, kteří samozřejmě musí svý vstupný zaplatit a k tomu ještě na nich děcka vykňourají různý suvenýry, balónky, občerstvení a tak. Sponzoři jsou

naštěstí smluvně zavázáni zajistit přenosný záchody, a tak nemusím uklízet po davech malých hajzlíků.

Na dnešním programu jsou jen dvě představení, protože jsme se dnes stěhovali. Zítra budou tři. Cirkusáci jsou ve vztahu k práci pěkní masochisti. A taky nejsou zrovna těmi nejpořádnějšími lidmi na tyto planetě.

Všechny záchody se měly už dávno pořádně vydrbat. Nechápu, co by dělali, kdybych se tu neobjevil. Nejspíš by je zatloukli prknama kvůli obecnýmu ohrožení zdraví. Tihle pomocní dělníci jsou sice schopní natlouct do země obrovský kovový stožáry a tahat těžký role plachtoviny, ale aby se při chcaní trefili do mísy, to od nich zřejmě člověk čekat nemůže.

Jen doufám, že nebudu muset strávit zbytek života s koštětem v ruce, taháním vysavače z místa na místo a drhnutím hajzlů. Začínám chápat, proč se Nick naučil žonglovat. Ovládat aspoň jednu zpeněžitelnou dovednost v džungli skutečnýho světa není k zahození.

NEDĚLE, 28. SRPNA

Viděl jsem dalších pár útržků představení. Zdá se, že tenhle Seňor Alfredo Nunez je v cikusovým světě pan Někdo. Ze všech čtyř klaunů jeho jedinýho představují jménem. Pokud vůbec existuje nějaká Seňora Nunezová, pak určitě není vidět. Alfredo Nunez obývá jeden z těch luxusnějších karavanů a řídí velkej dieselovej pikap Dodge, vybavenej speciálním sedadlem a nástavcema na pedály. Vím, že takovýhle káry nejsou za babku. Naprosto a zcela mě ignoruje jak v jídelně, tak venku.

Jídlo je tu mimochodem dobrý a na porcích se nešetří. Ono to ani nejde, protože každej je po námaze hladověj jak vlk. Děcka většinou sedí pohromadě. Je jich tu pár včetně několika holek mýho věku. Někteří z nich jsou artisti, jiní jen rozmazlený fagani, kteří cestují s rodiči. S novým údržbářem si zatím neměli moc co říct. Myslím, že Randy mě u nich pomlouvá. Je to protivnej malej chcípák se žlutýma zubama kuřáka, kterej tvrdí, že je mu osmnáct, ale o tom já dost silně

pochybuju. Pokud si Marty myslí, že jsem nevzdělanej balík, měl by se seznámit s tímhle týpkem – je to fakt buran buranů. Randy pracuje jako pomocník provianťáka, což považuju za ještě podřadnější džob, než je ten můj. Když mě přijali, musel se z noclehárny vystěhovat a spává teď ve spížce zásobovacího karavanu. Můj nápad to nebyl, ale přesto jsem to já, koho nesnáší.

V závislosti na velikosti mají jednotlivý karavanový noclehárny deset nebo dvanáct pokojíčků a jednu společnou koupelnu v zadní části.

Čím dřív člověk vstane, tím větší šanci má osprchovat se ráno horkou vodou. Pokud se cacháte ve sprše příliš dlouho, objeví se svalnatá a pravděpodobně otetovaná paže a vytáhne vás za vlasy ven. Každá buňka má úzkou palandu, malou skříňku, skříň s policema, dva šuplíky, jedno okno, střešní ventilaci a svůj vlastní východ. Pokud spíte nahoře jako já, znamená to, že nocležník za tenkou příčkou spí dole. Naštěstí můj soused nechrápe, ale jinak slyším úplně všechno: když zakašle, prdí nebo si honí péro. Celková plocha, kterou máte k dispozici, je 58 na 148 centimentrů, což dělá jen něco přes osm čtverečních metrů, takže pokud trpíte klaustrofobií, není to nic pro vás. Vzhledem k tomu, že v celách není klimatizace, je tam pěknej hic, pokud si chcete dát dvacet po obědě (což je neřest, kterou ani pan Patsatzis, ani jeho nohsledi příliš nepodporují).

22:48 Po večeři se Señor Nunez rád zdržuje ve stanu u kuchařů a opozdilcům hraje serenády na svůj akordeon. Tuhle hudbu zrovna nemusím, ale je fakt dobrej. Dnes se s harmonikou usadil kousek od nového údržbáře a spustil.

„Takže ty jsi bratr Nicka Twispa, toho žongléra?“ zeptal se a vetkl si cigaretu do pravýho koutku.

„Přesně tak.“

„A japaže se jmenuješ Darko?“

„Líbí se mi to víc než Twisp.“

„Poznal jsem před léty tvého bratra v Paříži.“

„Ale pak jste musel znát i Sheeni Saundersovou.“

„Trochu jsem ji znal.“

„Trochu? Ona ale ve svém dopise mému bratrovi říkala něco jiného.“

„A co říkala?“

„Že jste jí pomohl, aby mohla bydlet u vašeho bratra. A že vás kdysi milovala.“

„To že řekla?“

„Jo.“

Usmál se a jeho prsty posunuly melodii do ještě smutnějších tónů. Hudebně veselej zrovna nebyl.

„To dítě nikdy neporadila, Jakeu Darko. Dala ho pryč.“

„Já si myslím něco jinýho.“

„A co tě k tomu vede?“

„Má vaši fotku. Máte na ní v náručí novorozeně.“

„Na světě je spousta mimin, Jakeu.“

„Jo, ale tohle bylo blonďatý.“

„To nic nedokazuje.“

„Něco to musí znamenat, když si Sheeni tu fotku schovává tolik let. A tají se s ní.“

„Nic nevíš, Jakeu Darko. Ale připomínáš mi svého bratra. Byl to můj přítel.“

„Jo? Ale vy jste se moc jako velkej přítel nezachoval.“

Právě jsem mluvil s Veevou. Je v hluboký depresi, protože se z letního tábora právě vrátili oba její bratři. Má pocit, že na její duši působí jako mor. (Mně osobně brácha ani ségra nevadí, ale je fakt, že jsem s nima nikdy nemusel bydlet.) Je také vyřízená z toho, že se byla v pátek večer podívat na Tylerův první fotbalovej zápas sezóny a byla zhnusená počtem holek, který chlípně fandily především jemu (jeho tým přirozeně vyhrál).

„A věnoval ti aspoň trochu pozornosti?“ zeptal jsem se.

„Skoro vůbec. Myslím, že moje kozy jsou na jeho vkus příliš malé.“

„Tvoje kozy jsou v pohodě, Veevo. Jak rád bych se jim zrovna teď věnoval.“

„Nebuď obscénní. Zavázala jsem Tylera mlčením, abych mu mohla říct, že jsi odjel pátrat do Washingtonu.“

„Doufám, že mu můžeme důvěřovat, že to nikde nevyžvaní. A jsem teď momentálně v Idahu.“

„Tak jak to tam vypadá?“

„Ujde to. Spousta stromů a kopců. Signál je tu zatím taky v pohodě.“

„Už jsi tam nabalil nějaký holky?“

„Ještě ne, ale pár jich tu mám vyhlídnutejch.“

„Tak o tom nepochybuju. Chybíš mi, Noele.“

„Ty mně taky.“

A byla to pravda. Celý mý tělo po ní toužilo. Myslím, že je jednodušší být bez sexu, pokud je člověk panic a sexuální přitažlivost holek je jen teoretická. Teď ale už přesně vím, oč přicházím, a bodavá bolest je o to nesnesitelnější. Ale jednu věc je třeba otrocký práci uznat – pomáhá odpoutat mozek od Umy.

PONDĚLÍ, 29. SRPNA

Stoney Holtová mi zavolala, zrovna když jsem se krmil hemenexem. Dávám si teď při jídle větší pozor poté, co jsem včera našel ještě doutnajícího špačka mezi dvěma palačinkama. Původně jsem si myslel, že ta hrudka je kousek čerstvýho másla. Pan Povey, statnej černoch, kterej velí šesti obrovskejm sporákům, tvrdil, že o tom nic neví, ale já vím, že to byla Randyho sabotáž. Všiml jsem si, že se poflakuje u plotny, zrovna když jsem šel kolem se svým podnosem. A ta značka byla taky jeho.

Stoney dělá na cestě stát se ženou pokroky. Oznámila mi, že byla v pátek večer se Sloanem Chandlerem na schůzce. Byli se spolu projet na koni a pak ji ve stáji políbil, zatímco neklidní hřebci závistivě přihlíželi.

„Jaký to bylo?“ zeptal jsem se.

„Moc pěkný, Noele, přestože to sexy strniště není při bližším ohledání až tak skvělý. Je to celý divný – jako by líbal čokla na prdeli. Sloan mi oznámil, že jsem v pořadí už třicátá čtvrtá holka,

kterou od čtvrtý třídy políbil. Představ si, že si o tom vede záznamy na svým kapesním počítači.“

„No jo, někteří borci jsou na tyhle statistiky vysazení. Ale nevysvětluj si to ve zlým. A viděla ses s ním znovu v sobotu?“

„Bohužel. Šel na velkej večírek u bazénu do domu ty tvý ex-mrchy.“

„Cože!“

„Jo. Říká, že se mu líbím, ale když spolu nechodíme, že nevidí důvod, proč by se neměl stýkat i s jinýma holkama. Přemýšlím o tom, že už nějakej důvod najdu. Jako třeba že bych mu zlámala obě hnáty.“

„Chce to trochu ženskosti a svůdnosti, Stoney. Budeš s ním brzy chodit, pokud tu partií správně rozehraješ.“

„Doufám, že máš pravdu, Noele. Jinak si to budu muset s tou bestií Umou tvrdě vyřídit.“

Takže Uma v sobotu pořádala večírek u bazénu pro Sloana a přátele. To je teda pěknej způsob, jak být sklíčená z našeho rozchodu! Z toho traumatu se vylízala hodně rychle. Sakra, kéž bych já mohl říct totéž.

Stoney mi také oznámila, že detektiv Moroni ji pravidelně kontaktuje, zda náhodou neslyšela něco o Jamalovi (skutečně neslyšela) nebo o mně. Ujistila mě, že detektivovi neřekla ani slovo. Doufám, že mluví pravdu. Tvrdí, že winnemučtí poldové topoří z toho, jak se snaží Carlyla najít, ale ve skutečnosti se tajně radují, že díky němu se naše městečko dostalo na policejní mapu. Stoney má za to, že pátrání po Carlylovi je pro ně příjemný odvedení pozornosti od běžných povinností vyšetřovat zneužití platebních karet v Silver Sluice a nahánět drogový dealery.

16:18 Dnes jsem se dostal do nepříjemnýho konfliktu s Endrem Kanavosem, synovcem majitele. Nějakej místní dacan se nepozorovaně připlížil ke skákací maringotce a rozřízl ji nožem. Všechny děcka začaly ječet, když se to na ně zřítilo, ale já si myslím, že byly spíš zklamaný, že mají po zábavě, než vyděšený. Dostal jsem co proto, zatímco Endre lepil na díru záplatu. Podle něj mám v náplni práce kontrolovat lístky, zvládat haranty, zajistit, aby uvnitř

nedocházelo k žádným nepřístojnostem, vyhazovat děcka, když jim vyprší zaplacenej čas, a ještě ohlídat celej objekt. Taky upozorňovat zákazníky na možnost skvělýho občerstvení, pomáhat ztraceným děckám při hledání rodičů, sbírat odhozený odpadky a celkově být na stráži. A ze všeho nejdůležitější je, abych to všechno dělal s rozzářeným úsměvem!

Tak jo. A to jsem si myslel, že to byli právě Řekové, kdo vynalezl logický myšlení. V jakým nereálným světě to Endre žije?

22.27 Lidi od cirkusu se rádi po poslední večerní show ještě baví, ale dneska jsem si to namířil přímo do svý mrňavý cely. Mám pocit, že jsem za poslední týden totálně předávkovanej lidma. Je tu na mě příliš moc nových tváří. Pro kluka, kterej vyrůstal v osamělým karavanu zaparkovaným na nepoužívaný cestě uprostřed ničeho, je to nezvyk. Tady si lidi lezou po hlavách a není kam před ostatníma utéct. Tvrdí se, že cirkusáci jsou „jedna velká rodina“, jako by to bylo něco úžasnýho. Totéž se dá říct o střední škole. I tam vládne přísná hierarchie, každej s každým soutěží o pozornost a postavení a slabí a nekonvenční jedinci jsou vytlačeni na okraj společnosti. Akorát že škola o půl čtvrtý končí a člověk může jít domů. Tady mám doslova ve dne v noci furt někoho za zadkem.

ÚTERÝ, 30. SRPNA

Včera začala ve Winnemucce škola. Je to zvláštní, že se nemůžu každej den těšit na to, až ji ve třídě uvidím. To ostatní mi zas až tolik nechybí. Jsou tu děcka, který v životě nestrávily ve škole ani jedinej den. Tak například Nerea a Miren Lurrietovy, který v lesklých trikotech poskakují na trampolíně. Mně to připadá dost divný dělat tohle denně s rodiči a mladším bratrem Ikerem, ale pro nejsou salta ve vzduchu a doskakování na tatovy svalnatý ramena něčím naprosto běžným. Jsou to dvě drobný dvojčata mýho věku a vypadají docela inteligentně, přestože do žádný školy nikdy nechodily. Zvláště Miren neustále leží v knihách. Pocházejí z Bilbaa, což je město v severním Španělsku v Biskajským zálivu. Samy sebe považují spíše za

Baskičanky než za Španělky. Mluví anglicky s rozkošným přízvukem a jsou od sebe prakticky k nerozeznání. Naštěstí si Nerea z důvodů identifikace začala barvit svý světle hnědý vlasy na jasnou oranžovou. Obě mě trochu děsí, protože jsou poměrně přitažlivý, s vyfachčenýma tělama od každodenního cvičení a zdá se mi, že celkem namyšlený. Když tak v době mezi představeníma chodí ve svých stříbrných a zlatých saténových pelerínách, vypadají jako hrdinky vystřižený z dobrodružných videoher. Jsou moc nafoukaný na to, aby o novýho údržbáře zavadily třeba jen pohledem, ačkoli jsem si v poslední době všiml jistých známek tání.

Nejpřátelštější ze všech mladých artistů se jeví dvojice korejských bratrů jménem Sam a Jin Pakovi. Samovi je čtrnáct a Jinovi šestnáct, ale oba vypadají mnohem mladší. Jejich specialitou je velice nebezpečně vypadající vzdušná akrobacie, kterou provozují se svým otcem a dvěma strýci vysoko nad hlavama diváků. Skáčou z plošiny a opět se chytají připevněni na elastických provazech jako při bungee jumpingu. Musí to být děsně vzrušující, ale já se raději budu držet čištění hajzlů. Ve volným čase trénují žonglování, a proto jsou kdykoli ochotní se se mnou bavit o mým slavným bráchovi. Tajně jsou zamilovaný do Lurrietovic dvojčat, není divu už s ohledem na to, čím ty holky vyplňují svý blýskavý trikoty. Všiml jsem si, že po nich svým hrubým a urážlivým způsobem pase i Randy.

17.42 Na to, že je úterý, přišlo hodně lidí. Paní Patsatzisová říká, že mají velice šikovnýho předsunutýho agenta, kterej vždycky přijede pár dnů předtím, než dorazí samotnej cirkus, a dělá propagaci vstupenek. Je to její vlastní dcera Syna. Nejspíš ji vůbec neuvidím, protože je vždycky na cestě před námi. Paní Patsatzisová tvrdí, že její dcera je velká krasavice, ale má s chlapama smůlu, protože se nikde nezdrží dýl než tři čtyři dny. Měla něco s panem Barkerem (co má ty mopse), ale přestalo ho bavit, že se nikdy nepotkávali, a tak se nedávno oženil s Dorcasou, neteří paní Patsatzisový, další sexbombou, která dělá akrobacii na laně. Mělo to za následek zlou krev mezi Synou a Dorcasou, přestože tyto dvě sestřenice si bývaly velmi blízké, takřka jako sestry. Taky to naštvalo pár příbuznejch doma v Řecku, protože vyčítají Dorcas, že si nevzala nějakýho Řeka.

Paní Patsatzisová doufá, že se zbytek rodiny nikdy nedozví, čím se Dorcasin manžel živí.

Paní Patsatzisová mi také prozradila, že Señor Nunez vede kampaň proti novýmu údržbáři a chce, aby ho její manžel vyhodil. Ten si ale naštěstí myslí, že zaměstnanci by se měli vyhazovat jen tehdy, když se projeví jako neschopní nebo udělají něco špatného. Podle jejího názoru se ten klaun začíná vyvyšovat nad ostatní, což dá při jeho výšce asi hodně práce, než toho skutečně dosáhne.

Tak, tak, paní Patsatzisová toho napovídá opravdu hodně. Celý dny tráví v kanceláři účetnictvím a přepočítáváním peněz, takže je šťastná, když kápne na pozornýho a ochotnýho posluchače. Taky říkala, že pokud se tu udržím a budu dobře makat, možná mě za pár let ožení s jednou ze svých mladších neteří (je jich asi jedenáct na výběr). Pokud se některá z nich podobá Dorcas, možná její nabídku přijmu.

23.27 Po večeři jsem měl zajímávej rozhovor s klaunem Marcelem. Ukázalo se, že před lety potkal mýho bráchu, když Nick jezdil s tím francouzským cirkusem. Marcel dokonce tvrdí, že to byl on, kdo Nicka naučil žonglovat. Zdá se, že brácha měl ještě horší práci než já. Musel čistit klece a spát v náklaďáku se dvěma smrdutýma velbloudama. A aby obelstil francouzský poldy, přehazoval hovna v přestrojení za starou dámu. O žádný Sheeni Saundersový a jejím údajným děcku Marcel nic nevěděl, ale upozornil mě, že Alfredo Nunez mýho bratra nenávidí, a je tudíž možný, že to schytám i já. Varoval mě, abych se před tím trpajzlíkem měl na pozoru, protože tihle skrčci umí být někdy hrozně bezohlední. Poděkoval jsem mu za radu. Pak se mě zeptal, co teď Nick dělá. Když jsem mu řekl, že má namířeno do Paříže za Reinou Veselou, zbledl jak stěna. Zamumlal cosi, čemu jsem nerozuměl, a zničehonic se zvedl a odešel. Je to celý nějaký divný. Tahle Reina musí být kus, když je z ní vedle tolik chlapů. A že Marcel je už nad hrobem! Řek bych, že je mu nejmíň padesát.

Většina obyvatel karavanový noclehárny má v pokojích malý televize, ale mně musela stačit ta kniha veršů, co jsem zcizil Veevinýmu dědečkovi. Dnes mě zaujalo pár veršů Roberta Louise

Stevensona z básničky zvané Tulák, protože mi připadá, jako by popisovaly právě lidi od cirkusu.

Že prej zítra zase jedeme dál. Je to zvláštní být v Idahu, ve státě, o kterým jsem snad nikdy nepřemýšlel, i když je hned vedle Nevady. Napadl mě první verš zamilovaný básničky: „Potkala ho v Idahu."

Psát poezii není tak jednoduchý, jak by se na první pohled mohlo zdát. Druhej verš musím nechat na zítřek. Jsem moc unavenej, a tak se mějte a „Uvidíme se po cestě".

STŘEDA, 31. SRPNA

Jsme v Moskvě. Ne, samozřejmě ne v tý ruský. Jeli jsme hodinu a půl po dálnici mezi nekonečnými kopci a pořád ještě jsme v Idahu. Moskva nás přivítala nápisem „Vítejte v hlavním městě hrachu a čočky". Je tu prej i nějaká vysoká škola, ale žádný šikovný studentky se na stavění stanu podívat nepřišly. Třeba je to i hezký město, ale my se jinam než k supermarketům a provozovnám rychlýho občerstvení stejně nedostaneme. Kdepak, dnes všechna předměstí vypadají némlich stejně. Na dohled se tyčí středně vysokej kopec a chlapeček s růžovou cukrovou vatou ve vlasech mě informoval, že se jmenuje Moskevská hora.

Brácha je v Paříži a já jsem v Moskvě. Jo, jo, my Twispové jsme ale světoběžníci, akorát že brácha určitě necestuje s hajzlovou štětkou v ruce. Jen doufám, že tohle věčný čištění záchodů mě navždy nepoznamená předsudkama vůči lidstvu. Škoda, že lidi nemůžou vyfukovat exkrementy nosem při vydechování. Nebo je produkovat v malých, hermeticky uzavřených balíčcích z přírodní plastický hmoty. Myslím, že tato oblast nažrala na trochu toho tvůrčího genetickýho inženýrství. Kolik jen lesů by bylo možný zachránit, kdyby nebylo nutný vyrábět toaletní papír. Stejně tak si nemyslím, že by pro citlivýho mladýho muže bylo dvakrát zdravý věnovat se denně použitým tamponům. Pak se nedivte, pokud mě tenhle džob na celej život zdeformuje.

18.05 Když jsem sbíral odpadky v blízkosti trampolíny, oslovila mě Miren Lurrietová, jestli si to nechci zkusit. Řek jsem, že jasně, zul si boty a vyskočil na trampolínu. Ukázala mi, jak mám poskakovat, a varovala mě, abych se příliš nepřibližoval k okraji. Samotný skákání je docela sranda, ale cokoli jinýho, třeba doskočit na kolena nebo spadnout na záda, už taková legrace není. Moje tělo má za sebou patnáct a půl roku zkušeností s gravitací, který mě naučily, že pokud se člověk o něco takovýho pokusí, následky budou hodně bolestivý. Je hrozně těžký překonat instinktivní nechuť k podobným manévrům. I přes Mirenino ujišťování jsem zjistil, že to prostě nezvládnu. Usmála se a řekla, že si s tím nemám dělat hlavu, že takovej strach je přirozenej a že ho pravidelným cvičením určitě překonám. Ale bavilo mě sedět na kovovým rantlu trampolíny a sledovat ji. Nemoh jsem si pomoct a musel jsem obdivovat, jak jí její speciálně konstruovaná podprsenka dovoluje skákat, aniž by se jí prsa viditelně houpaly. Ani by mi nevadilo, kdybych někdy dostal příležitost tuto konstrukci prozkoumat.

Miren mi sdělila, že ona i její sestra už mají za sebou úspěšně složenou maturitu. Uvažují o tom, že by příští rok opustily cirkus a začaly chodit na vysokou. Uznává, že to bude hodně těžký, protože neznají jinej život než cirkusáckej. Chtěla by dělat literaturu, ale její sestra si myslí, že by měly jít spíš studovat ekonomii, aby si mohly jednoho dne založit vlastní cirkus. Na Miren udělala velký dojem knížka básniček, kterou jsem včera večer přinesl do jídelního stanu. Taky jsem jí prozradil, že píšu báseň, ale že je příliš osobní, než abych ji mohl komukoli ukázat.

Miren je z obou sester ta plašší. Má roztomilej způsob při rozhovoru nenápadně na člověka mrknout: z jejích kouzelných modrých očí na vás vyskočí jiskřičky inteligence a zájmu. Velmi okouzlující. Je zajímavý, že i ona si zdobí nehty na nohách třpytkama. Zdá se, že mám na tyhle věci velkou slabost. Samozřejmě, že Miren si o nehty musí pečovat z profesionálních důvodů, kdežto Uma to dělá jen proto, aby okouzlila citlivý jinochy s jediným úmyslem, a to zlomit jim srdce.

22.52 Při večeři mě čekala dvě překvapení. To první bylo, že když jsem stál ve frontě s tácem v ruce, naklonil se ke mně přes okýnko ten odpornej hnusák Randy a zasyčel, že jestli nepřestanu pálit za Miren, že mi do žrádla nasype jed na krysy. Měl jsem chuť mu v ten moment proříznout hrdlo příborovým nožem, protože ten jeho vystouplej ohryzek po tom přímo volá. Ale jen jsem mu řekl, ať se uklidní a nechá mě být.

K tomu druhýmu došlo, když jsem dojídal vynikající dezert. Oakordeovanej Alfredo Nunez dosedl vedle mě a zeptal se, jestli mám nějaký hudební přání. Zeptal jsem se ho, jestli zná ten vál od Pickled Punks o žiletkách v ponožkách. Řekl, že nezná, a spustil další žalozpěv ze svýho obrovskýho repertoáru tklivejch melodií. Až ten cajdák skončil, vytáhl cigarety a jednu mi nabídl. Zavrtěl jsem hlavou, on pokrčil ramenama, zapálil si a zeptal se mě, jestli mě sem poslal můj bratr. Řekl jsem, že ne, že se s Nickem moc nevídám a že jsem úplně sám. Na chvíli se nad tím zamyslel, tiše bafal a pak ze sebe začal dávit další depresivní vál.

„Víš, Jakeu," řekl po chvíli. „Byl jsem víc otcem toho dítěte než Nick."

„Opravdu? Jak se vám to podařilo?"

„Protože kdyby nebylo mě, to dítě by se vůbec nebylo narodilo. To já jsem přemluvil Sheeni, aby ho nenechala utratit."

„Takže připouštíte, že Sheeni to dítě měla."

„Copak jsem to někdy zapíral?"

„Pokud si dobře pamatuju, tak ano."

„Poskytl jsem Sheeni útočiště před Nickem a jejími rodiči. Mohl jsem z toho mít problémy. Dokonce jsem kvůli tomu mohl skončit ve vězení."

„No když to říkáte. A kde je to dítě teď?"

„Je to smutný příběh. Chtěl jsem tě ušetřit podrobností."

„Já to snesu."

„Rodina mého bratra se o Sarah starala na své farmě u Albi. Tak se ta pusinka jmenovala, Sarah Nunezová. Moje milovaná. Ale tu zimu řádila v okolí opravdu strašná chřipka. Malá Sarah umřela."

Señor Nunez své prohlášení doprovodil autentickou slzou.

„Takže umřela, jo? To by se vám hodilo. A můžete to dokázat úmrtním listem?“

„Cože?“

„Máte úmrtní list? Jsem si jistej, že když někdo umře, určitě se k té příležitosti ve Francii vydává úmrtní list. Ukažte mi ho a já vám uvěřím.“

„Proč bych ti měl cokoli ukazovat?“

„Pokud dítě mýho bratra umřelo, má právo to vědět.“

„Proč? Copak si celé ty roky nemyslel, že to dítě je mrtvé?“

Uznal jsem, že v tomto bodě má pravdu, ale trval jsem na tom, že okolnosti smrti jsou důležité a že je třeba je doložit.

„Jsi tvrdý člověk, Jakeu,“ pozvdechl si. „Pro takové lidi není u cirkusu místo.“

„Dělám svou práci na výbornou.“

„V životě nejde jen o práci, Jakeu. Ale to vy Američané nikdy nepochopíte.“

ZÁŘÍ

ČTVRTEK, 1. ZÁŘÍ

Dnes jsem u cirkusu přesně týden. Za tu dobu jsem vyčistil tolik hajzlů jako jiní za celej život a oběhl s vysavačem aspoň půlku zeměkoule. Smetí, který jsem tady posbíral, by zaplnilo fotbalovej stadion až do výše lacinejch lístků a pohřbilo Randyho do hloubky jednoho kilometru (což mě připadá jako docela dobrej nápad).

Jin Pak mi dovolil, abych se na jeho počítači mrkl na maily. Bydlí se svou matkou, otcem, bratrem a dvěma strýci v obrovským karavanu. Ti čtyři mládenci spí na palandách v maličký místnůstce vzadu. Jeho strejdové mají doma v Koreji snoubenky, ale obě se dostaly do nějakých problémů při žádosti o vízum. Takže se chlapci zatím musí spokojit s veselým staromládeneckým celibátem a provozováním bungee jumpingu.

Jinak má pěknej noťas, kterej zapojuje na internet přes blue tooth a mobilní telefon. Na nějaký velký serfování po webu to není, ale na e-maily to stačí. Čekal tam na mě mail od Nicka. Utéct z domu je asi nejlepší způsob, jak konečně získat bráchovu pozornost. Chce, abych mu zavolal na účet volanýho do pařížskýho hotelu. To číslo jsem si napsal pro případ, že bych ho mohl v budoucnu potřebovat. V dalším mailu mě Awanee informovala, že její otec zkontaktoval právníka, kterej jim poradil, že za žádný ztracený prsteny nenesou jakoukoli zodpovědnost. Taky mi sdělila, že její kámoška Wylie (Tylerova přítelkyně, která se podobá Reese Witherspoonový) mě spolu se svou třídou voodoo nechala proklít. To je neuvěřitelný, co se dnes v Los Angeles dá na střední škole studovat.

Ozval se i Tyler. Je to asi jedinej fotbalista v L. A., jehož maily mají vždycky dokonalou kompozici a pečlivej pravopis. Doufám, že mu to nebude na škodu, až se bude hlásit na univerzitu. Psal, že se ho Stoney Holtová snaží vytočit k žárlivosti tím, že ho pravidelně informuje o svých romantických aktivitách s jakýmsi hřebcem Sloanem Chandlerem. Zdálo se, že Tylera to nechává chladným, nicméně se mě ptal, jestli je Sloan opravdu tak úžasnej, jak tvrdí Stoney.

Využil jsem příležitosti a Tylerovi odpověděl, že Sloan není nic moc a zda by nebyl té lásky a nenašel mi na internetu cokoli o Sarah Nunezový, která měla umřít na chřipku asi před čtrnácti lety ve věku jednoho roku ve francouzským městě Albi.

Od Umy furt nic, což je pro mě vždy znovu a znovu zdrojem palčivý bolesti.

Když jsme u toho, Sam a Jin jsou přesvědčeni, že Randy a já jsme předurčeni k tomu, abychom si to co nejdřív rozdali v pěstním souboji. Snaží se mě k tomu boji připravit nácvikem postojů a útočných výpadů korejskýho bojovýho umění taekwondo. Umím teď už základy několika tulů.

Ale nevím, nevím. Nikdy jsem nebyl velkej bojovník. Moje obvyklá taktika je vyděsit svý protivníky mohutným krvácením z nosu (mýho, nikoli jejich). Nejsem teda dvakrát nadšenej, že bych se měl utkat s Randym, protože nosí u pasu v pouzdře velikou kudlu. Zdá se, že je mají všichni burani. Dokonce si myslím, že jim je dávají hned v porodnici – společně s mastným hřebenem, kuponem na tetování zdarma a prvním úvodním balíčkem cigaret.

Dnes se očekává velkej nával návštěvníků, a tak musím s psaním skončit. To by mě zajímalo, proč se už tak dlouho neozvala Veeva. Už na mě zapomněla? Je Idaho tak stranou její mapy?

PÁTEK, 2. ZÁŘÍ

Dnes začíná víkend oslav svátku práce a konec letního ráje pro cirkusový umění. Po pondělí už prej bude mnohem těžší nalákat pod

šapitó platící návštěvníky. Obyvatelé měst už vidí mráz na svých dýních a na šest měsíců se stahují do svých domovů. Vycházejí z nich ven jen proto, aby odházeli sníh a nakoupili v supermarketu.

Konečně se zdá, že mě děcka u stolu v jídelně vzaly na milost. Dávají mi najevo, že mě vidí, dokonce i předtím tak chladní krasojezdci na pštrosech, jako jsou Kardos a Vrsula Herczeghovi. Kardos je hrozně vysokej, hrozně hubenej a hrozně bledej. Jeho sestra je stejně vysoká a bledá jako on, ale hubená jen v určitých partiích. Tak úzkej pas, jako má ona, jsem v životě na nikom starším osmi let neviděl. Její postava má dokonalej tvar přesýpacích hodin, takovej ten, nad kterým zřejmě slintávali naši dědečci. A její tvář je tak krásná, že se na ni ani nedá pořádně podívat. Člověk má pocit, že na to, aby na ni spočinul pohledem, je příliš podřadnej živočišnej druh. A teď si tuhle krásu představte v třpytivě purpurovým trikotu na běžícím pštrosovi v plný rychlosti.

Ani Kardos není žádný béčko, co se vzhledu týče. Myslím si, že Nerea Lurrietová je do něj trochu zabouchnutá, ale jakýkoli flirtování s ním je těžký, protože celá rodina neovládá víc než jen pár základních slov anglicky. Většinou cosi brebentí maďarsky, což mi zní jako hodně cizí jazyk. Je to jejich první turné po Severní Americe. Kdybych uměl maďarsky, zeptal bych se jich, jestli ježdění na pštrosech je v jejich zemi oblíbená tradiční kratochvíle. Ale protože maďarsky neumím, musím se spokojit s Mireninou společností a diskutovat s ní o knihách, který zatím přečetla.

Letos v létě se prokousala kompletní Jane Austenovou, sestrama Brontëovýma a momentálně je ponořená v Anthonym Trollopovi. Říká, že nechápe, proč v každým městě anglicky mluvícího světa nestojí aspoň jeden jeho pomník. Na tuhle otázku jsem nebyl schopnej jí odpovědět, protože jsem o něm v životě neslyšel. Ale maximálně se snažím trousit inteligentně znějící poznámky. Nikdy jsem žádnej velkej čtenář nebyl. Svůj čas jsem raději věnoval serfování po internetu a hraní videoher. Pokud mě přepadla chuť na nějaký čtení, většinou jsem si otevřel nějakej pikantní časopis on-line. Miren to nikterak nepřekvapuje, protože – ve shodě s ostatníma Evropanama – považuje Američany za národ intelektuálně línejch

jedinců, svalnatejch sportovních raplů a úzkoprsejch náboženskejch pak.

Jedna z výhod života u cirkusu je v tom, že můžu sedět vedle Miren při snídani, u oběda i u večeře. V normálním životě bych to zcela určitě dělat nemohl, jedině kdybysme snad byli svoji nebo tak něco. Pokaždý si sednu vedle ní. Randy se na mě mračí od vydávacího pultu. Všiml jsem si, že dneska ráno lovil tak dlouho, dokud nevytáhl ten nejchcíplejší a nejšpekatější plátek slaniny, kterej mi pak prskl na talíř. Taky mi spálil toust, protože netuší, že přesně tak ho mám nejraději. A přitom je celá ta jeho sabotáž úplně k ničemu, protože Miren mě ujistila, že ho považuje za naprostýho idiota a vytrvale ignoruje jeho hulvátský balení. Její sestra k tomu přistoupila ještě ráznějc a oznámila mu, že pokud se k ní přiblíží na kratší vzdálenost než pět metrů, zavolá na něho policajty. Ale Randy si nedá říct, protože si je jednak hluboce jistej svou neodolatelností a naprosto nechápe metrickej systém.

20.48 Ulil jsem se ze svých hajzlpucáckých povinností a zavolal Veevě do L. A. Její chování bylo nejdřív ledově chladný. Maddy nejenže žvanila, ale přímo přeháněla mý pletky s nadrženým bráchou.

„Říkala, že vy dva jste se nebyli schopni ovládnout a pořád jste po sobě jeli," reprodukovala Veeva. „Její matka má za to, že jste prakticky zasnoubeni."

„To je lež," protestoval jsem. „Jen jsme v jeho pokoji hráli pár videoher."

„Takže Marty nestrávil noc s tebou v jejich hostovském pokoji?"

„No, snažil se o to, ale já jsem ho vykopl. Proboha, Veevo, copak ti opravdu připadám jako gay?"

„Dneska člověk nikdy neví, Noele, přestože tvůj vkus není dost vytříbený na člověka této inklinace. Ale to by se samozřejmě dalo vysvětlit těmi léty strávenými v Minnetonce."

„To je Winnemucca!"

„Vždyť je to fuk. V žádným případě se nemáš čím chlubit, Noele."

Povzdechl jsem si a seznámil ji s poslední konverzací, kterou jsem měl se Señorem Nunezem. Souhlasila s tím, že nám prozradil potenciálně důležitý informace, který musíme dál prošetřit. A stejně jako já si myslí, že předčasná smrt na chřipku zní příliš účelově. Řekla, že se spojí s Tylerem, jestli už něco na internetu o Sarah Nunezové zjistil. Poradila mi, abych se mezitím vloupal do trpaslíkova karavanu a prolezl to tam. Poukázal jsem na to, že takovýto zločin bude hrozně těžký spáchat, protože všichni si tady všechno pečlivě zamykají, neboť místní obyvatelé kradou jak straky. Řekla mi, abych k tomu využil svou twispáckou mazanost.

Jí se to řekne. Jí nehrozí basa za vloupání – nebo ještě něco horšího, pokud mě ten mrňavec chytne přímo při činu.

Veeva mě zase na oplátku informovala o posledním vývoji situace v kauze Reina Veselá. Důvodem, proč vypakovala Veevina otce zpátky do Kalifornie, není to, že by ho nemilovala. Řekla, že kdyby mu dovolila opustit ženu a děti, pak by ona ani Paul nebyli o nic lepší než její ex, kterej taky opustil svou vlastní rodinu.

„To mi nezní vůbec uhozeně," poznamenal jsem.

„Mně teda ano. Copak to nechápeš? Pokud se milují, mají být spolu. Já vím, pro nás by to bylo zlé, ale přežili bychom to."

„Tobě by nevadilo, kdyby se tvůj otec odstěhoval do Francie a tys ho už nikdy neviděla?"

„To víš, že by mi to vadilo. Táta slouží jako rozhodující nárazník mezi mnou a matkou. V padesáti procentech případů je to on, kdo způsobuje, že se navzájem nezavraždíme. Ale já svého tátu miluji, Noele. A chci, aby byl šťastnej."

Fíha, je vůbec možný takhle moc svý rodiče milovat? Předpokládám, že já bábinu taky miluju, ale to je možná tím, že nejsme pokrevně spřízněný.

„Ale jakou má možnost být v tyto konstelaci šťastnej, Veevo? I kdyby Reina překonala svý zábrany a vzala si ho, tvoje matka by ho nejspíš uštvala výčitkama svědomí k smrti."

„Já vím. Je tak manipulativní, až z toho jde strach. Někdy si říkám, jestli by všechno nebylo mnohem jednodušší, kdyby byl můj otec atraktivní vdovec se třemi rozkošnými dětmi."

„Nedělej to, Veevo. Z toho by ses asi nevyvlíkla.“

„To vím taky. Matka pravděpodobně už předala svýmu právníkovi dopis, ve kterém mě označuje za hlavní podezřelou v případě její předčasné smrti.“

, A tak co s tím hodláš udělat, Veevo?“

„To ještě nevím. Ale budu muset něco vymyslet dřív, než se Reina provdá za toho tvého přišerného bratra.“

„A je pravděpodobný, že by k tomu vůbec mohlo dojít?“

„Táta se obává, že ano. Může to být Reinin způsob, jak obětovat svou skutečnou lásku a navždy tuto cestu uzavřít.“

„No, ale známe to jen z podání tvého otce. Co když Reina třeba miluje mýho bráchu?“

„Nebuď hloupý, Noele. Přece není myslitelné, aby byl tvůj bratr milován tak hluboce jako můj táta. Je to úžasný a naprosto výjimečný muž, kdežto tvůj bratr je obyčejný žonglér.“

Věděl jsem, že nemá smysl se s ní hádat, protože takovej oidipáč v ženský verzi ještě svět nezažil. Nebo se tomu říká elektřináč? Poslal jsem jí po telefonu vlhkej polibek a zavěsil.

Že by se teda brácha znovu oženil! To by bylo něco! Doufám, že tentokrát by mě na svatbu pozvali.

17.18 – Jeden z mopslů pana Barkera dnes utekl a všichni museli všeho nechat a začít ho hledat. Pan Barker byl úplně vyřízenej. Zdá se, že čistokrevní psi jsou dnes značně ceněným zbožím a lidi by se nad jejich ukradením dvakrát nerozmýšleli. Za jeho nalezení se mi dostalo velký pochvaly a deset dolarů odměny. Olizoval zamaštěnou pánev, kterou Randy raději hodil do křoví, než by se ji namáhal vydrhnout. Jaká pastva pro mý oči pozorovat, jak ten debil dostává co proto od spravedlivě rozezlenýho pana Poveyho.

Pan Barker mě pozval do krásný maringotky oslavit nález zvířete sklenkou šery. Tak šery je teda o hodně horší než původní hroznová šťáva. V podstatě se nedá pít, ale snažil jsem se být zdvořilej, a tak jsem většinu spolkl. Můj hostitel mě provedl karavanem a ukázal mi i tu postel, ve který se každou noc muchlá se svou ztepilou Dorcasou Barkerovou. Zaplatil bych nevímco, kdybych si to tak mohl vyměnit s tím pitomcem – kterej ani nevypadá nijak nadšeně za ty dary, co se

mu jich od života dostalo. Vystupovat v cirkusu s psím číslem je zřejmě mohutným zdrojem životní frustrace.

Jasně, lidi tleskají, když vás vidí, jak balancujete se světle hnědým psíkem na nose, ale pak se ukáže, že tleskali tomu psíkovi a nikoli vám. Vůbec neocení, že člověk musel zaprvé strávit léta výcvikem psa, aby byl schopnej stát naprosto bez hnutí, a zadruhé zvládnout vybalancování sedmikilovýho čokla na relativně malý plošince, a to konkrétně na špičce svýho nosu.

„Mojí ženě se ksakru dostane mnohem víc potlesku za to, když se houpe na hedvábným závěsu a leze jí přitom ven půlka koz," stěžoval si trpce a hned nato vyzunkl další sklenku šery.

To má sice pravdu, ale ty kozy jsou opravdu mimořádný.

„Ale proč to pak děláte, pane Barkere?"

„Sám nevím, Jakeu. Nejspíš proto, že jsem měl vždycky psy rád, zvláště mopsy. Není to možná ta nejinteligentnější rasa na světě, ale jsou neuvěřitelně věrní a jsou celý žhaví člověka potěšit."

Jeho věrní psi mu leželi u nohou a vděčně se na něho dívali. Dnes měli pod krkem žlutý motýlky s puntíkama připnutý na barevně sladěným obojku vysázeným umělýma drahokamama.

„A vaše žena je má taky ráda?" zeptal jsem se.

„Myslel jsem, že ano, ale v poslední době mě neustále nutí, abych je vyhodil z ložnice. Umíš si to představit?"

„Spávají s várna v posteli?" zeptal jsem se skoro v šoku.

„Samozřejmě. Psi jsou zvyklí na smečku. A smečka vždycky spává na jedné velké hromadě. Je to velmi příjemné, zvláště když jsou noci chladné."

Chěl jsem se ho zeptat, co dělá se psy, když souloží se svou ženou, ale bál jsem se, že by se urazil a chtěl nazpět svých deset doláčů. Tak jsem mu poděkoval za šery a řekl jsem, že jeho číslo považuju za nejlepší show celýho představení. Myslím, že by ten kompliment pro něj mohl hodně znamenat, když pochází od bratra proslulýho Nicka Twispa.

SOBOTA, 3. ZÁŘÍ

Konečně nadešel den výplaty. Dostal jsem svých 95 dolarů v hotovosti, přesně tak, jak jsem si to přál. Žádný odpočet daní nebo sociálního pojištění. Proč by mělo děcko odevzdávat část svýho mizernýho výdělku, aby tím financovalo důchody nějakých příživníků narozených během poválečný populační exploze?

To byla ta dobrá zpráva.

Špatná zpráva je ta, že dvěma z mladších pomocnejch dělňasů začal semestr a oni se vrátili zpátky do školy. Což uvolnilo dvě místa v noclehárně a umožnilo Randymu, aby se tam vrátil, konkrétně do buňky hned vedle tý mý. Jeho odporná nemytá osoba je zaparkovaná na palandě hned pode mnou. Fujtajxl. Přímo fyzicky cítím, jak jeho randaroidní výpary prosakujou tenkou přepážkou. A to už vůbec nezmiňuju skutečnost, že má to svý laciný rádio naladěný na tu nejtrapnější vesnickou stanici a pouští to tady na plný koule. Ten debil kouří v posteli, takže nás oba pravděpodobně brzy upálí.

Dnes ráno jsme se přemístili do Grangeville, malýho prérijního města na úpatí pohoří Bitterroot Mountains. Měl bych správně jet v kabině náklaďáku s generátorem, ale zjistil sem, že si můžu ještě hodinku pospat, pokud se zašiju do svýho pokojíku. Přestože Grangeville je správním centrem okresu Idaho (kterej je větší než celej stát New Jersey), jen 3300 samotářů ho nazývá svým domovem. Celej okres má dohromady 150 000 obyvatel, ale pan Patsatzis je optimistickej a tvrdí, že značná část z nich do našeho cirkusu zavítá. Koneckonců, vždyť co tu taky dělat jinýho? Ale musí si to fofrem rozmyslet, protože po dnešních třech představeních opět jedem dál. Pan Patsatzis říká, že malý města bývají lukrativní štace, zvláště o prodloužených víkendech, ale nemá smysl tu zůstávat dýl než jeden den.

Nastal čas řídit skákací karavan, což je úkol, kterýho si cením ještě míň než čištění hajzlů. Všechno to poskakování se musí negativně podepisovat na mozcích těch špuntů. Začnou být tak strašně hluční a nezvládnutelní, že mám chuť je zavraždit. A ty jejich nepřístojně shovívaví rodiče je tak opečovávají. Proč bych ty jejich

malý bastardy neměl žduchnout nebojím zakroutit rukou, když mě neposlechnou? Co bych k jejich zvládnutí opravdu potřeboval, je bodec na pohánění dobytka, bič na jejich rodiče a kulomet na ty potměšilý záškodníky, co mi tuhle rozřízli stěnu. Škoda, že život nemůže být víc jako videohra – pěkně agresivní s mnoha dostatečně sadistickýma možnostma.

17.47 Zdá se, že mý lekce na trampolíně skončily. Užíval jsem si desetiminutový přestávky mezi představeníma s Miren na trampolíně, když na mě vlítl její otec a sdělil mi, abych vypadl. A vůbec to neřekl hezky. Prej jde o „profesionální cirkusové náčiní“ a žádnou hračku. Miren protestovala, ale on trval na tom, že jejich zdravotní pojistní nekryje výdaje za žádný „autsajdry“. Je mi jasný, kam toho debila zařadím.

Když jsem se vracel ke skákací maringotce, zastavil mě Señor Nunez s tím, že mi něco ukáže. Nechtěl mi říct, co to bude, ale pozval mě po večerním představení na skleničku do svýho karavanu. Mohlo by to být zajímavý, protože Miren tvrdí, že tak zařízená maringotka, jako má on, se jen tak nevidí.

NEDĚLE, 4. ZÁŘÍ

Jsem vyřízenej. Docela a úplně vyřízenej. Všechno ještě vidím trochu rozmazaně. Vzpomínám si, že jsem vstoupil do přeplněnýho karavanu Señora Nuneze zařízenýho zdobným mexickým nábytkem pro děti. Kam se člověk podíval, všude byly narvaný předměty nějak spojený s jeho klaunovskou kariérou, až oči přecházely. Vzpomínám si, že pil rum s ananasovým džusem a jednu sklenici připravil i pro mě. Celkem chutnej tropickej nápoj. Pak se mi to ale všechno začalo mlžit. Vzpomínám si, že jsem zmalátněl a měl pocit, že se mi chce zvracet. Pak jsem zřejmě ztratil vědomí. Později (mnohem později?) jsem se vzbudil. Byl jsem mokrý a třásl se zimou. Ležel jsem ve škarpě uprostřed lesa. Jak jsem se tam dostal, nemám tušení. Měsíční svit vrhal dostatek světla na to, abych zjistil, že ležím vedle lesní cesty.

Snažil jsem se postavit. Chtělo se mi hlasitě nadávat na toho trpajzlíka, ale pusa se nechtěla hýbat. Měl jsem ji plnou malých papírků. Vyplivl jsem je a pokoušel se zjistit, zda je to nějaká zpráva nebo úmrtní list Sarah nebo co, když tu se začaly dít divný věci. Měl jsem pocit, že stromy se ke mně přibližují a vytvářejí kolem mě hradbu. Posadil jsem se na šutr, abych se dal nějak dohromady. Vzdoroval jsem panice, ale bylo mi čím dál víc úzko. Zaslechl jsem divný zvuky, jako by se ke mně blížila zvířata, a ještě podivnější hlasy lidí, který jsem neviděl. Cítil jsem, jak se mi v těle napínají a zase uvolňují svaly, jejichž existence jsem si dřív nevšiml. Pak jsem měl pocit, jako by se mi mozek oddělil od těla, a to mě pěkně vyděsilo. Zachvátila mě naprostá a dokonalá panika.

Zavřel jsem oči a najednou na mě zíralo osm rudě žhnoucích očí. To nefungovalo, tak jsem zase oči otevřel a spatřil svý ruce a paže plný tetování. Akorát že to tetování se hýbalo jako nějakej animovanej horor. Tak jsem to vzdal a hodil se zpátky do škarpy. Cítil jsem, jak se země pode mnou hýbe, jako bych padl na hromadu pěti set svíjejících se krys. Začal jsem ječet, ale znělo to jako řev celýho města, celýho vesmíru. Pak jsem vyděšeně hleděl na to, jak dvě chlupatý ruce uvolňují sevření kolem mýho břicha. Na jednu stranu jsem se bál, že mě uškrtí, a měl jsem pocit, že mi bušící srdce v těle praskne, ale ruce mě jemně objaly kolem ramen, což mě zvláštním způsobem uklidnilo, přestože mi ježatost těch chlupů vůbec nebyla příjemná. Cítil jsem každej jednotlivej chlup. Cítil jsem taky každej uzlík, ze kterýho chlupy rostly, a vnímal jeho barvu. A pak další divokou směsici světélkujících barev, který jsem v životě neviděl. Pohlédl jsem na měsícem osvětlený stromy, který se najednou změnily v nekonečně se větvící geometrický vzory. Fascinovaně jsem hleděl na to, jak se na fialově modrý obloze hvězdy přeskupovaly do úplně nových konstelací a vysílaly pronikavý zprávy přímo do mozku.

Neptejte se mě, jak dlouho jsem v příkopu ležel. Připadalo mi to jako hodiny a hodiny. Sledoval jsem obraz za obrazem, jako bych se propadl do nějakýho zázračnýho světa mimozemšťanů. Chvílemi jsem se chvěl zimou, chvílemi mě zase ovíval teplej vánek, jako bych

ležel na pláži někde na Havaji. Pak se noční obloha začala rozjasňovat a cítil jsem, že ty chlupatý ruce pomalu uvolňují svůj stisk. Začal jsem si uvědomovat ostrou bolest v boku z toho, jak jsem hodiny ležel na špičatým šutru. Znovu jsem se postavil a začal přecházet sem a tam, abych se zahřál. Měl jsem sice přes tričko navlečenej svetr, ale byla mi šílená, šílená zima a cvakal jsem zubama.

Snažil jsem se zjistit, kde to vlastně jsem. Kolem se tyčily prudký kopce zarostlý hlubokýma lesama. Dal jsem si dohromady, že možná nebudu daleko od silnice, ale netušil jsem, kterým směrem se k ní vydat. Poslouchal jsem, jestli neuslyším zvuk jedoucích aut, ale kromě ptačího cvrlikání jsem neslyšel vůbec nic. Točila se mi hlava a zvedal se mi žaludek. Ospalej jsem nebyl, přestože jsem byl vzhůru většinu noci. Našel jsem ty papírky, který jsem vyplivl, a zkoumal je. Malý čtverečky papíru s barevnýma vzorama. Nic mi to neříkalo, ale narval jsem ten uslintanej svinčík do kapsy. Prohledal jsem všechny kapsy. Ani peněženka, ani mobil. Ten trpaslík mě dočista vybral. A ke všemu jsem začal mít hlad.

Vzpomněl jsem si, že odněkud vím, že když se ztratíte v lese, nejlepší je jít dolů. Tak jsem se pustil po tý lesní cestě, a kdykoli jsem přišel na nějakou křižovatku, vždycky jsem si vybral tu cestu, která vypadala, že míří dolů. Musel jsem zřejmě někde minout odbočku na silnici, protože jsem šel hodiny a hodiny a kde nic, tu nic. Někdy ta cesta prostě zmizela a já se musel vrátit. Slunce už zase začalo klesat, když jsem se dostal k mohutnýmu horskýmu potoku, kterej se valil přes obrovský balvany. Pořádně jsem se napil ledově chladný vody a rozhodl se, že půjdu po proudu. Proplétal jsem se kolem skal a přes strže minimálně další hodinu, až jsem se dostal do míst, odkud jsem zahlídl dva chlapy v gumákách až k pasu, jak mávají rybářským prutem sem a tam.

Nebyli moc nadšeni, že mě vidí. Ten mladší byl asi třicátník jménem Gary a starší byl jeho málomluvnej tchán. Přijeli sem pikapem se spacím prostorem vzadu. Nejdřív chtěli, abych si počkal na odvoz do Grangeville až do pondělního večera, ale podařilo se mi Garyho ukecat, aby přerušil rybář skej výlet a hodil mě aspoň na

silnici. Neochotně mi taky udělal sendvič s burákovou pomazánkou. Cesta na hlavní silnici měřila podle Garyho počítadla přesně 22,03 kilometru. Ukázalo se, že jsem šel celou dobu úplně špatným směrem. Gary říkal, že kdybych je nebyl našel, dál by mezi mnou a vzdálenou Montanou nebylo už nic než tisíce čtverečních kilometrů národního parku. Vyhodil mě u asfaltový silnice a rukou naznačil, jakým směrem mám stopovat, abych se dostal do Grangeville. Moc aut kolem nejezdilo, takže k zábavnímu parku jsem se dostal až za šera.

Samozřejmě, že cirkus Herkules tam už dávno nebyl. Chodil jsem kolem dokola a našel většinu svých věcí narvaných do kanálu. Nacpal jsem zablácený oblečení do ruksaku, z louže zachránil dobitou knížku básniček a svůj noťas za pět dolarů jsem našel za jedním z šutrů. Že furt ještě funguje, dokazuje tento přesmutnej zápis, kterej vyťukávám na jednom ze zadních stolů jedinýho podniku, kterej má v Grangeville v tuto noční hodinu ještě otevřeno. Právě jsem snědl celou obrovskou pizzu, ale pořád ještě mám pocit, že bych k ní kousek či dva ještě snesl. Díkybohu, že jsem měl tu padesátidolarovku zašitou v botě. Mobil jsem bohužel nikde nenašel, takže s komunikací bude problém. Ne, nevím, kam měl cirkus dnes namířeno, a nenapsal jsem si jejich telefonní číslo. Ne, nemám kde strávit noc.

Jak už jsem dneska jednou napsal, jsem úplně vyřízenej. Ve velkým stylu.

PONDĚLÍ, 5. ZÁŘÍ

Svátek práce v Grangeville ve státě Idaho. Žádná velká sláva. Většina obchodů má zavřeno, včetně cukrárny, kde jsem doufal, že seženu něco k snídani. Tak jsem se musel spokojit s pečivem v celofánu, který jsem koupil u benzínky. Prodavačky jsem se zeptal, proč tu nikde ve městě nemají telefonní budku. Podle jejího názoru je to proto, že dnes mají všichni mobilní telefony. Ne, bohužel, její služební telefon použít nemůžu, protože jí to firemní nařízení

zakazuje. Navrhla mi, že pokud jde o naléhavý telefonát, mám zajít na policejní stanici a požádat je, zda si můžu zavolat. Samozřejmě, že to je přesně ta jediná budova v celým městě, jejichž služeb ani dr. Richard Kimball, ani já nehodláme využít.

Celou noc lilo, ale mně se podařilo zůstat v suchu. Stačí se projít obytnou čtvrtí v malým městě a člověk zjistí, že vedle mnoha domů jsou zaparkovaný karavany. V takovýchto lokalitách si je lidé většinou nezamykají. Hned druhej karavan, kterej jsem zkoušel, neměl dveře zamčený. Trochu to uvnitř páchlo zatuchlostí, ale udělal jsem si v něm pohodlí jako doma. Bál jsem se rožnout, ale naštěstí jsem ve skříni našel zabalenej spacák, takže jsem nemrzl. Spal jsem jako mrtvej trpaslík, ale vzbudil jsem se natolik brzy, abych se nikým neviděn dostal ven. Záchod v karavanu bohužel nesplachoval, takže jsem byl nucen nechat na sebe ne zrovna příjemnou vzpomínku v míse.

15.13 Právě se nacházím v prádelně malýho nákupního střediska. Hadry se mi dosoušejí v sušičce. Promočenou knihu básniček jsem zavázal do trička a taky ji tam přihodil. Příjemná mexická paní se čtyřma malýma děckama mi právě půjčila mobil, takže jsem mohl zavolat Veevě do L. A. na účet volanýho. Byla přesněji v Newport Beach, kam ji odtáhli rodiče, aby mohli sledovat, jak si Nipsie (ten skutečnej) vede na turnaji videoher. Neměla tudíž momentálně přístup k internetu, aby zjistila, kam má cirkus Herkules namířeno. Některé záhady se mi však s její pomocí podařilo objasnit. Řekla, že to nejspíš vypadá na chloral hydrát nebo gamma hydroxybutyrát tzv. GBH, což je oblíbená droga při znásilňování na schůzce. V kombinaci s alkoholem je velice nebezpečná. O těchto hrozbách ví Veeva úplně všechno, protože její paranoidní matka ji ustavičně krmí novinovými články na toto téma a furt ji nabádá, aby na večírku nikdy nenechávala svý pití bez dozoru. Těm malým papírkům se říká blottery nebo taky papíry, čtverečky, dekly, kyselina, acid, vitamin A, trip, výlet, cykloturisťák. Každej z nich obsahuje jednu silnou dávku LSD. Normálně, informovala mě Veeva, si člověk vezme jeden nebo dva pod jazyk. Nacpat si jich plnou pusu se rozhodně nedoporučuje.

„Vypadá to, že tě někdo chtěl poslat na opravdu ošklivej cykloturisťák.“

„Taky se jim to podařilo.“

„Už jsi měl nějaké flešbeky?“

„A co to proboha je?“

„Záblesky paměti. Jedná se o opakovaný návrat stavu, který jsi prožíval při intoxikaci.“

„Ne, to jsem ještě neměl,“ odpověděl jsem vyděšeně. „Dochází k tomu často?“

„Většinou u chronických narkomanů, ale vzhledem k tomu, že jsi stihl za jednu noc množství, které jiným vydrží na celý život, pak tě to možná nemine. Copak v Owatonně o tom nic nevědí?“

„To je Winnemucca, Veevo. Ne, my jsme teprve u perníku.“

„Slyšela jsem, že po pervitinu prý měknou zuby. Panebože, co teď budeš dělat, Noele?“

„Zvažuju terapeutickou sebevraždu.“

„Mám plán. Pošlu ti expres balíček s novým mobilem a plánem trasy cirkusu Herkules. Nechám ho doručit na hlavní poštu jako poste restante. Mělo by to tam být ve středu.“

„Sakra,“ zaúpěl jsem. „Nemohla bys k tomu přibalit trochu nějaký hotovosti?“

„Pokusím se, Noele. Ty se ale umíš dostat do prekérních situací!“

Chěl jsem ji upozornit na skutečnost, že kdyby nebylo jí, v tyto situaci bych určitě nebyl, ale to už zavěsila.

ÚTERÝ, 6. ZÁŘÍ

Zase déšť. A k tomu ještě zima. Copak v Idahu se léto mění hned na zimu? Jsem zašitej v malý místní knihovně. Mají tu počítač připojenej na internet, takže jsem si mohl najít program cirkusu Herkules. Napsal jsem taky mail panu Patsatzisovi s vysvětlením, že jsem se neúmyslně zdržel v Grangeville a aby byl tak laskav a to místo mi podržel. Taky jsem se informoval o těch záblescích paměti po požití LSD. Můžou se objevit kdykoli – klidně i po letech! Taky

jsem zjistil, kolik slavných lidí bere nebo bralo LSD a přitom se o nich pravidelně píše v časopisu *People*. To mě trochu uklidnilo, protože mě to naplňuje nadějí, že jsem si snad mozek neosmahl natrvalo.

Včera večer jsem byl ze svýho karavanu nemilosrdně vykopnut. Malej chlupatej hajzl majitele domu mě vyčmuchal a málem se uštěkal k smrti, jako kdybych byl nějakej Charles Manson na lovu. Všechny ostatní, co jsem zkoušel, byly zamčený. Tak jsem seděl v prádelně až do půlnoci, než ji zavřeli. Pak jsem se na noc ukryl v popelnici v jedny zapadlý uličce. Nechápu, jak můžou houmlesáci v tomhle chladným klimatu přežít. Nejspíš nemůžou, ale nikoho to nezajímá. Hned jak ráno otevřely obchody, šel jsem si pustit žilou a zakoupil jsem ve frcu za celých osm dolarů devadesát devět centů ten nejteplejší kabát, jakej jsem sehnal. Možná je holčičí, protože má zapínání na opačnou stranu, než jsem zvyklej. A navíc se při denním světle pod vybledlým narezlým odstínem mihne růžová barva.

Cítím se a zřejmě i vypadám strašně umolousaně. Od soboty jsem se nesprchoval ani si nečistil zuby. Přidej se ke mně, táto. Předpokládám, že holubi tu budou co nevidět.

STŘEDA, 7. ZÁŘÍ

Balíček od Veevy obsahoval Nipsieho starej mobil, mizernou dvacetidolarovou bankovku a program cirkusu, kterej mi už k ničemu nebyl. A taky tento dopis:

Milý Noele,

vyhledala jsem si Grangeville v tátově atlasu. Je UPROSTŘED totální DIVOČINY! Doufám, že se DRŽÍŠ jak fyzicky, tak psychicky. V telefonu to vypadalo, že jsi ve VELMI špatném stavu. Bohužel, Tyler o Sarah Nunezové nenašel vůbec NIC. Ten trpaslík asi LHAL. Musíš na něho VYZRÁT. Uvědomuji si, že jsi v poslední době ZKLAMAL, ale MÁM v Tebe důvěru. Nezapomeň, že jsi TWISP – NEJPROHNANĚJŠÍ a NEJVYNALÉZAVĚJŠÍ typ ze

všech mužů. Promiň, ale víc peněz v hotovosti jsem nesehnala. Škola právě začíná a já se mám finančně co OHÁNĚT. Mimochodem, Madda se mi svěřila, že jejímu bratrovi se po Tobě moc STÝSKÁ. Pořád něco žvaní o ZTRACENÉM MOTÝLOVI. Myslela jsem, že by Tě to mohlo zajímat.

Tvoje milující

Veeva

P. S. Když už jsem v tom byla, našla jsem si Winnemuccu na mapě. Je to ABSURDNĚ zapadlé město. Buď RÁD, že už tam nejsi!

12.07 Dal jsem si ten nejlevnější oběd, jakej jsem mohl sehnat, umyl jsem si obličej na záchodě na benzínce a právě tohle město opouštím. Dalším mým cílem je Montana. Brzy mě tam uvidíte!

PÁTEK, 9. ZÁŘÍ

Soráč, včerejšek jsem musel skipnout. Možná se brzy rozhodnu skipnout celej svůj všivej život. Ne, na tomhle světě není žádná spravedlnost. Už jsem to věděl dřív, ale včera jsem si to znovu připomenul. Señor Nunez jakejkoli únos zapřel a myslím, že mu pan Patsatzis uvěřil. Bylo to moje tvrzení proti jeho. Jeho verzi navíc zabetonoval Randy, kterej dosvědčil, že když jsem se v sobotu večer vrátil z karavanu Señora Nuneze, ptal jsem se ho, jestli by si se mnou nedal trochu kyseliny. Ten ulhanej debil taky prohlásil, že věčně zneužívám nejrůznější návykový látky a pořád ho naháním, aby mi řekl, kde se dají sehnat.

Pan Patsatzis mě už už chtěl propustit, ale jeho žena řekla, že si zasloužím ještě jednu šanci, pokud slíbím, že se vzdám drog a zůstanu čistej.

Takže teď si všichni myslí, že jsem flákačskej narkoman a Randy tady chodí a naparuje se jako páv.

18.28 Jsme ve městě jménem Missoula. Všechna tahle města na západě mi začínají splývat v jedno. Kšefty nejdou kvůli špatnýmu

počasí. To byste nevěřili, kolik bláta mi nanosili na ty moje čistý donikery, zatímco jsem byl pryč. Velmi demoralizující. Pokud bych měl někdy trpět zábleskama paměti po LSD, pak bych si moc přál, aby k nim došlo zrovna ve chvíli, když budu olizovat smrdutej hajzl. V ten moment by se mi nejvíc líbilo to opuštění těla.

Při večeři jsem musel sedět s Jiném a Samem Pákovýma, protože sestry Lurrietovy byly od rodičů poučeny, aby se se mnou nestýkaly. Jin navrhoval čestnej souboj s Randym, ale řekl jsem mu, že jsem pořád ještě příliš zesláblej po tom utrpení v Idahu. Señor Nunez, kterej po večeři vyhrával serenády, jako by se nic nestalo, mě už zase ignoruje. Když jsem odcházel z jídelního stanu, připlížil se ke mně ten divnej vysokej klaun Marcel a chtěl si se mnou popovídat. Připomněl mi, že mě před tím trpaslíkem varoval, a dodal, že viděl v sobotu kolem půlnoci, jak Alfredo s Randym nakládají do velikýho pikapu mý bezvládný tělo. Když jsem chtěl vědět, proč se ani nepokusil jim v tom zabránit, řekl, že on se nikdy do takových věcí neplete. A ne, nepůjde se mnou k šéfovi, aby moje slova potvrdil. Jeho slova na rozloučenou zněla: „Abych řekl pravdu, Jakeu, myslel jsem, že je s tebou amen. Jsem překvapen, že ses tu opět objevil živý.“ Ne že by mu bylo vadilo, kdyby to bylo dopadlo jinak.

23.49 Kdybych měl kvér, střelil bych přímo do svý matrace a Randyho zabil. Je to fascinující nápad, akorát si nejsem jistej, jestli likvidace takovýho debila stojí za zničení tyhle kvalitní matrace. Jak jsem tak o tom přemýšlel, někdo zlehka zaklepal na dveře mý cely. Obával jsem se, že je to Señor Nunez, kterej přišel dokončit svý zkázonosný dílo, ale ukázalo se, že je to Miren. Vzhledem k tomu, že tohle místo nebylo dostatečně bezpečný před špiclujícíma šmejdama, odplížili jsme se v dešti do naklaďáku s klimatizací. Smrdělo to tam po naftě a starých hadrech, ale zjistil jsem, že když si člověk sedne dostatečně blízko k Miren, skoro tyhle věci nevnímá. Podal jsem jí přesný popis toho, co se mi stalo, a ona mi nabídla hlubokou a upřímnou soustrast. V tý době jsme už byli v takovým objetí, že jsem se pokusil ji políbit. Spustilo to ve mně takovej ohňostroj, jakej jsem zažil snad jen s Umou. Nevím, jestli mi LSD nějak nerozšířilo hranice vnímání, ale nikdy předtím jsem nepoznal takovej pocit

dokonalýho spojení s jinou osobou. Bylo to jako přímý spojení prostřednictvím našich rtů a propojení jednoho tlukoucího srdce do druhýho.

Miren se musela vrátit, ale slíbila, že se pokusí setkat se se mnou hned, jak to půjde.

Bylo to jak zjevení. Že by ve vesmíru přece jen pro mě existovala jiná holka kromě Umy?

SOBOTA, 10. ZÁŘÍ

Dnes jsme se přemístili do Butte, starýho hornickýho města na okraji obrovský díry do země. Že prej je to opuštěnej povrchovej důl, kde se těžila měď. Dnes je napuštěnej kyselou vodou, která je tak toxická, že by člověku okamžitě rozpustila maso až na kost. Skutečná ekologická tragédie, ale aspoň přitahuje turisty, kteří se sem jezdí čumět na tu hrůzu tak obrovskejch rozměrů. Pan Patsatzis doufá, že aspoň někteří z nich se přijdou podívat i na nás. Butte je také rodištěm legendárního Evela Knievela, kterej na motorce přeskakoval kaňony a řadu autobusů a inspiroval celou generaci motorkářů a snowboardistů, aby zkoušeli překonat zemskou přitažlivost.

Šedý mraky vítr odvál a všechno začíná pomalu schnout. Deštěm promáčenej cirkus je hodně smutná věc.

Zatímco jsem čekal na první návštěvníky skákacího karavanu, vyzkoušel jsem svůj novej mobil na Stoney Holtový. Oznámila mi, že už se Sloanem Chandlerem třikrát vyzkoušela heterosexuální soulož.

„A jaký to bylo?“ zeptal jsem se.

„Ušlo to. Poprvé to trochu bolelo. Je to dost velká věc, kterou do sebe člověk musí dostat.“

„Copak se ti to nelíbilo?“

„Ani moc ne. Nechápu, proč je kolem toho tolik povyku.“

„No, třeba je Sloan nemotornej milenec.“

„Těžko říct. Líbí se mi, když si na mě lehne, ale to by mohla holka udělat taky. A já bych aspoň furt nemusela předstírat, že jsem křehká princezna."

„Hm, možná jsi nakonec přece jen lesba, Stoney."

„Nevím. Někdy si myslím, že jo, ale pak ho uvidím s tou mrchou Umou a to ho pak chci fakt hodně moc."

„S ní to dělá taky?" ze všech sil jsem se snažil, aby moje otázka zněla naprosto nezúčastněně.

„Tvrdí, že ne, ale já bych vám klukům po této stránce nevěřila ani slovo."

„Myslím, že bys v tom měla pokračovat. Některým holkám to trvá dýl, než se v sexu rozparádí."

„Tobě se to řekne. Ty nejseš ten, komu opíchávají díru."

„Já vím, Stoney, ale spousta holek toho pak nemá nikdy dost, jakmile se jim to jednou, však víš, roztáhne."

V ten moment se objevila jedna z matek a hrozně se divila, o čem to sakra mluvím. Vzal jsem jí lístek a pustil dovnitř její dva spratky. Stoney jsem řekl, že už musím jít. Připomněla mi, abych zavolal bábině, a řekla, že mi na tento mobil zavolá, pokud se Carlyle ozve.

Nemůžu dopustit, aby se Stoney se Sloanem rozešla. Je mojí jedinou nadějí, že Uma zůstane před Sloanem uchráněná. Vím, že je to zrovna ten zkušenej typ, kterýmu by popletená Uma odevzdala svý panenství. Kdybych tak mohl najít způsob, jak její stížnosti zprostředkovat Umě. A to už vůbec nemluvím o tom, že bych je hrozně rád postavil do protikladu s tím, jaký veskrze pozitivní zkušenosti má s mým, však víte s čím, Veeva. Tenhle rozdíl jasně dokazuje, že preferovaným sexuálním partnerem pro ctižádostivý panny jsem jednoznačně já.

23.14 Dneska přišlo solidní množství lidí. Paní Patsatzisová se nechala slyšet, že její dcera řádně zaflirtovala s jedním velkým zvířetem, který má pod palcem zdejší školy. Souhlasil s tím, že volňásek dostanou všechny děcka ve městě. Jen samotná skákací maringotka dnes vydělala 400 dolarů, čímž pokryla celej měsíc mých drahocenných služeb.

Po posledním představení se ke mně přitočil Kardos Herczegh a lámanou angličtinou se mě zeptal, jestli bych mu nemohl prodat trávu. Byl hrozně zklamanej, když jsem mu řekl, že v tyhle branži nedělám, ale pozval mě, abych si s ním dal jointa. Tak jsme si ho zapálili v kabině pštrosího náklaďáku. Byla to docela síla. Když tak procházím svý poslední zkušenosti, řekl bych, že spíš skončím na drogách než na alkoholu. Kardos kouří několik jointů denně, což je pro něj jedinej způsob, jak se vyrovnat s touhou po svý holce doma v Sopronu a s frustrací, že si musí vydělávat krasojízdou na pštrosech. Umí jen asi dvě stě nejzákladnějších anglických slov, ale německy mluví plynně. Němčina má k angličtině blíž, takže když si nemůže na nějaký slovo vzpomenout, řekne ho německy a já se snažím uhádnout, co tím měl na mysli. (Nemusím snad ani zdůrazňovat, že německy neumím ani ň.) Je to těžkej způsob komunikace, ale ta skvělá tráva nám dost pomáhá v překonávání jazykových bariér.

Kardos by chtěl začít studovat na univerzitě v Německu a stát se inženýrem odpadních vod. Říká, že v Maďarsku se dá s německým diplomem sehnat výbornej džob. Nemůžu tomu uvěřit, že člověk jeho vzhledu chce zasvětit svůj život čištění toho, co lidi splachují do záchodu, ale je to fakt. Jeho rodiče ale trvají na tom, že musí pokračovat v rodinný tradici, přestože jemu se zdá nudná a netvůrčí. Navíc ho pštrosi moc neberou, jedině snad grilovaný s česnekem a cibulí. Navíc je strašně nadrženej, protože všechny přitažlivý holky v tomhle cirkusu jsou buďto vdaný nebo moc mladý. Svého času si myslel na Dorcas, ale ta mu pak odešla s tím „zatraceným psím chlapem“.

Říkal, že ví, že Nerea by měla zájem, ale on se k ní bojí přiblížit, protože baskičtí rodiče, jak vysvětloval, jsou ještě míň osvícení než maďarští. Kdyby se Nerei, které je teprve patnáct, třeba jen dotkl a dozvěděl by se o tom její otec, čekalo by ho buď: 1. brutální zabití, 2. zatčení a obvinění ze znásilnění, 3. vynucená svatba nebo 4. kombinace výše zmíněného. Nechce riskovat a radil mi, abych se Miren velkým obloukem vyhýbal.

No jo, ale co si mám teď počít, když jsem již ochutnal její sladký rty? Dostal jsem předkrm a jsem teď víc než připraven ochutnat hlavní chod.

NEDĚLE, 11. ZÁŘÍ

Ve svý porci smažených pštrosích vajec jsem našel usmaženýho švába. Šéfkuchař pan Povey trvá na tom, že brouk nepochází z jeho dokonale čistý kuchyně, ale my všichni víme, odkud vítr fouká. Tyto provokace mohou skončit jen drsným krveprolitím. Budu se muset rozpomenout na svou minulost v pouličním gangu PRD a připravit se na konečnej boj. Blbý je, že nemám v podstatě žádný svaly a vážím mizernejch pětašedesát kilo.

Dnes ráno nebylo až tak hrozný. Dostal jsem vzkaz od Miren, abych s ní šel do kostela. Odešla s biblí v ruce, jak to dělá každou neděli ráno, a já se k ní přidal o pár bloků dál. Procházeli jsme se po městě a objevovali ospalý městečko. V některých místech to vypadalo jako ve městě duchů. Celý bloky ze starých cihlových domů byly opuštěný a zabedněný prknama. Žádnej z kostelů, kolem kterých jsme prošli, se Miren nezamlouval. Nakonec jsme našli ve středu města otevřenou kavárnu a dali jsme si kafe. Držel jsem ji pod stolem za teplou ruku a probírali jsme povahu jejího otce. Ano, projevuje extrémně ochranářský instinkt vůči svým dcerám. Ne, nepohlíží na mě příznivě. Ano, má v karavanu schovanou německou lugerku, ano, je to veterán španělský armády, kterej ji umí používat. Ano, jeho restrikce ji trochu rozčilují, ale její sestra z nich přímo šílí. Co si Miren pamatuje, Nerea vždycky hledala mezi obecenstvem pěkný kluky. Když se jí celý léto nepodařilo nabalit Kardose, zvažuje teď, že zanevře na všechny maďarský muže. Miren se obává, abych se jejím příštím objektem touhy nestal já. Uklidnil jsem ji a vyměnili jsme si polibek kávový chuti. Ve svých kostelových šatech s ručně háčkovaným šátkem na hlavě vypadala neuvěřitelně přitažlivě. Skoro jako jedna z těch nevěst, který Toby doprovázel na jejich cestě k manželství.

To je dobrej nápad. Nevidím jedinej důvod, proč bychom nemohli zdrhnout a vzít se. Samozřejmě až na to, že jsem uprchlík a nemám ani floka.

Je to tak. Když jsem s Miren, skoro si nemůžu vzpomenout, jak Uma vlastně vypadá.

22.18 Sleduju Señora Nuneze. Ten trpaslík při odchodu vždycky zamkne karavan a klíč si strčí do kapsy u kalhot. Všichni klauni se převlíkají do kostýmů v malým klaunovským stanu. Podle Miren má každej z nich svůj kufr, ve kterým mají během představení uložený svý civilní hadry. Señor Nunez si svůj kufr zamyká na zámek s kombinací čísel. Tam taky nechává svůj klíč od karavanu, protože jeho kostýmy mají jen jednu velkou kapsu, kam si dává rekvizity.

Půjčil jsem si baterku ze skříně s čistícími prostředky. Přejdu teď do režimu maximálního utajení a uvidíme, co uvidím.

23.31 Už jsem zas zpátky. Na pláce klid. Akorát pan Barker, kterej ještě předtím, než vezme útokem postel a svou ženu, věnčil mezi maringotkama mopse. Přikradl jsem se do klaunovskýho stanu a našel inkriminovanej kufr s visacím zámkem. Je to naštěstí poměrně běžnej typ. Zkusil jsem kombinaci čísel, kterou jsem používal u skříňky ve škole, ale ani mě moc nepřekvapilo, že nefungovala. To je jedno – hlavně že mám plán. Možná mě při něm zavřou nebo zabijou, ale hlavně že mám plán.

PONDĚLÍ, 12. ZÁŘÍ

Stál jsem dnes ve frontě na snídani s Vrsulou Herczeghovou (Kardosovou překrásnou sestrou) a pak jsme si vyměnili tácy. Když vylovila cigaretovýho vajgla z ovesný kaše, šla za panem Patsatzisem a spustila hlasitou a uraženou litanii. Stížnosti od artistky (byť nesrozumitelnou maďarštinou) mají mnohem větší váhu než od nějakýho údržbáře. Nemuseli ani povolat Sherlocka Holmese, aby zjistili, čí je ten vajgl. Jeden jedinej špinavec v našem týmu kouří koolsky a tím je ten randoid za pultem. Dostal pěkně pohulit od samotnýho šéfa a já se mohl těšit z nedotčený a vydatný snídaně ve

společnosti nejkrásnější šestnáctiletý Maďarky světa. Jaká škoda, že neumí německy jako její bratr. Mohli jsme spolu konverzovat slovní zásobou pouze na úrovni batolat. I když jsme se společensky daleko nedostali, stejně to svůj účel splnilo, protože na mě celou tu dobu Miren házela naštvaný kukuče z druhýho konce stolu. Předpokládám, že až budeme svoji, bude mě držet na pěkně krátkým špagátě.

Po snídani jsem odešel do města nakoupit různý maličkosti, který potřebuju na dnešní večer k provedení těžkýho zločinu. Musím to udělat dnes, protože kdybych si to ještě chvíli promýšlel, určitě bych z toho vycouval. A to prostě není v twispovský tradici.

23.49 Cítím se v povznesený náladě. Bude to asi těma nervama nebo z přílišnýho kouření. To je teď jedno. Zkrátka a dobře, zatímco klauni bavili publikum, proplížil jsem se do jejich převlíkárny s novým šroubořezem ukrytým pod kabátem. Jeho čelisti z uhlíkový oceli přecvakly visací zámek Señora Nuneze v hodnotě 6.99 dolarů, jako by byl z tvarohu. Vím přesně, kolik ten zámek stojí, poté co jsem vylovil klíče z jeho kapsy, zacvakl jsem identickej zámek dneska ráno zakoupenej. Tím by se ten klaun mohl na chvíli zabavit, ne?

O dvě minuty později jsem se nepozorovaně (aspoň doufám) vkradl do jeho karavanu. Zavřel jsem okenice a rozsvítil vypůjčenou baterku. Úplně mi z toho naskočila husí kůže. Je to asi ten nejmenší největší bordelář světa. Pokud chce člověk žít natrvalo v karavanu, musí se snažit udržovat aspoň trochu pořádek, protože jinak se všechno strašně rychle propadne do chaosu.

Začal jsem v Obýváku. Ve skříni, kde má uskladněnej chlast, jsem našel malou plastovou lahvičku od šamponu. Odšrouboval jsem uzávěr a přičichl si. Žádnej šampon, ale bezbarvá tekutina bez zápachu. Nechcete někdo znásilnit při schůzce? Pod polštářem na zaneřáděným gauči jsem našel hrůzu nahánějící revolver z modrý oceli. Možná by ho byl na mě použil, kdyby byly ty kapky nezabraly. I tento předmět skončil u mě v kapse, protože jsem si řekl, že tam mu bude líp, než kdyby na mě měl mířit z rukou toho trpaslíka. A navíc mě napadlo, že bouchačka by mohla zvrátit situaci, kdyby po mně šel Randy s nožem. V další skříni jsem našel štos časopisů *Little People*

– zřejmě trpasličí varianta populárního časáku. Sice mě to docela zajímalo, ale teď nebyl čas na čtení.

Kuchyně byla tak eklhaft, že na víc než jen na velmi povrchní inspekci jsem se nezmohl. Zdá se, že Señor Nunez si bez ohledu na vydatný jídla rád zobne. Z koupelny jsem si neodnesl nic, snad jen zvednutej žaludek. Pak jsem se pustil do zadní ložnice. Ani mě nepřekvapilo, že si ten nepořádnej trpaslík nestele postel ani nevěší hadry na věšák. V krabicích pod postelí jsem našel štosy osobních dopisů a spousty sešitů s výstřižky novinových článků pochvalně referujících o vystoupeních tohoto mimořádnýho mexickýho klauna. Když jsem tam zahlíd nadšený kritiky z celýho světa, napadlo mě, že pro Señora Nuneze to musel být pěknej sešup z těch výšin až do tyhle díry. Bude to asi tím, že v jeho věku je dávno za zenitem. Ale můžu dosvědčit, že pořád ještě umí divákům polechtat bránici při každým vystoupení.

Pod velkýma zaprášenýma stohama not jsem našel svázanej balíček dopisů. Většina z nich byla ve španělštině a nic z toho nevypadalo, že by pocházelo od Sheeni Saundersový. Žádnej z nich se nezmiňoval o Sarah Nunezový nebo o její smrti, a to jsem je prošel velmi pečlivě. V další krabici jsem našel obálku se starýma fotkama. Zrovna když jsem si je prohlížel, zaslechl jsem klíč v zámku.

Sakra!

Zhasl jsem baterku, strčil fotky do kapsy, šoupl krabici zpátky pod postel a pozoroval škvírou ve dveřích, co se bude dít. S překvapením jsem zahlídl Randyho, jak rozsvítil světlo u stropu a podrbal se na koulích. Randoid měl evidentně vlastní klíč k Alfredovu karavanu. Pro toho burana to bylo určitě pohodlný, ale já jsem s tím nějak nepočítal.

Randy si vzal z lednice pivo, pustil televizi a zasunul DVD do přehrávače. Kydl sebou na gauč a dálkovým ovladačem hledal, co potřeboval. Na obrazovku jsem neviděl, ale podle vtíravý hudby a rytmických vzdechů jsem usoudil, že se nedívá na filmovej klub. Jak jinak, rozepnul si gatě a začal se věnovat svýmu odpornýmu

rozkroku. Plechovka piva v jedny ruce, bimbas v druhý – co víc si buran může přát.

Sakra, sakra!

Doufal jsem, že to bude mít rychlej průběh a pád, ale Randy se akorát nažhavil, zatímco z obrazovky se ozývaly zvuky, jako by tam souložilo čtrnáct lidí a jedna opice.

Fujtajxl!

Zkontroloval jsem čas na světelným budíku na nočním stolku. Čas nestojí, přestože Randyho pták pořád ještě ano. A jak je možný, že ho má tak velkýho. Copak cigarety vývoj nezbržďujú? A toho ochlupení! To jen dokládá genetickou souvislost mezi demencí a hustotou pubickýho porostu.

Zvažoval jsem, že bych se odsud dostal oknem. To zadní mohlo být dostatečně veliký, abych jím mohl prolézt, ale na kosmetickým stolku byl takovej bordel, že bych se k oknu nedostal. Můj jedinej způsob ústupu byly hlavní dveře.

Naštěstí karavan, do kterýho jsem se rozhodl vloupat, byl domovem klauna s povahou křečka. Nepotřeboval jsem víc než pět minut, abych našel všechno, co jsem potřeboval.

Když jsem byl hotov, chvíli jsem se soustředil, pak se nadechl, vydal ze sebe pronikávej křik a vyběhl směrem k nechutnýmu sebeprzniteli výhružně mávaje nad hlavou sekyrkou (sice jen umělohmotnou, ale stačila). Zbledl děsem a poroučel se k zemi, zatímco já spěchal ke dveřím, vyběhl ven a trtal jak šílenec k pštrosímu náklaďáku. Tam jsem zahodil sekyrku, sundal hrůzostrašnou blonďatou paruku, satanskou umrlčí masku a pestrobarevný mexický ponču. Pak jsem se volným krokem vydal k zadnímu východu a zamíchal se do davu odcházejících místňáků. Randy vyběhl asi minutu po mně a spěchal na nečekanou poradu s tím, však víte kým.

O půl hodiny později zaklepal na dveře mý cely pan Patsatzis. Za ním, někde v úrovni pasu, vykukoval rozzuřenej trpaslík. Zapřel jsem, že bych o incidentu cokoli věděl, a pozval jsem je dál, že si to tady mohou klidně prohlídnout. Oba se tam nakonec nějak vměstnali a začala velmi důkladná prohlídka, při které se zjistilo, že nemám v

držení jedinou věc z vlastnictví Señora Nuneze. Pan Patsatzis se mi omluvil za vyrušení a klaunovský hvězdě navrhl, aby svý obvinění stáhla. Trpaslík to odmítl a vychrlil na mě v rychlý španělštině cosi, co jsem si interpretoval jako výhrůžky. I poté co oba muži odešli, hrozby pokračovaly.

Pronášel je můj sexuálně neukojenej soused přes tenkou přepážku.

Reagoval jsem na to tím, že jsem mu opakovaně navrhl, ať si trhne.

Je zvláštní, jak může vlastnictví střelný zbraně změnit náš postoj k násilníkům.

ÚTERÝ, 13. ZÁŘÍ

Překrásný ráno pod modrým montanským nebem. Vzduch je tak čistej a svěží, že se ho prostě nemůžu vynadýchat. Plán mi krásně vyšel, děkuju. Kardos mi před jídelním stanem předal ty věcičky, který jsem si k němu včera uložil (spoustu dalších si u něho ještě nechávám v úschově).

Rozdal jsem je ostatním spiklencům, když dorazili na snídani. Všichni si vystáli frontu, sedli si ke stolu a brzy se začaly ozývat jednotlivý protesty s tím, jak oběť po oběti vytahovala ze svý porce ovesný kaše vajgla. Nakonec se slily do jediný mohutný vlny reptání. Pro pana Patsatzise to bylo poslední stéblo. Randy marně prohlašoval, že o tom nic neví a že je nevinnej. Šéf cirkusu ho z kuchyně vytáhl, strhl mu z hlavy síťku, vyvlíkl ho z ušmudlaný zástěry a na místě mu dal padáka s tím, že okamžitě musí cirkus opustit.

Ano, stálo to za tu dřinu obcházet kšefty v Butte a hledat, kde by prodali dvacku koolsek patnáctiletýmu. No a pak ještě všechny ty odporný mentolky vykouřit a nechat jen špačky randoidní velikosti (tabákem se v žádným případě neplýtvá)! Ke konci krabičky jsem začal mít pocit, že účinky nikotinu jsou docela příjemný. Ještě jeden tah a byl bych propadl kouření. Ale i ošklivá smrt způsobená

rakovinou plic asi stojí za tu radost vidět toho kreténa odcházet. Situace se začíná obracet k lepšímu.

10.47 Velmi špatná zpráva. Pan Patsatzis mě právě dočasně uvolnil ze všech povinností, jež jsem vykonával v souvislosti se skákací maringotkou, a „povýšil mě“ do funkce kuchyňskýho pepindra. Samozřejmě, že budu i nadále pravidelně uklízet jako doposud, ale k tomu budu mít ještě Randyho džob. Přidáno nedostanu.

Netroufl jsem si příliš protestovat, protože šéf mi připomněl, že jsem pořád ještě ve zkušební lhůtě. Říkal sice, že pravděpodobně ty dvě práce nebudu muset dělat dlouho. Jen do tý doby, než se objeví další kluk, kterej uteče z domu, aby poznal fascinující život u cirkusu.

13.26 Obědová šichta právě skončila a mám přesně čtrnáct sekund na to, abych si odpočinul, než se začne s přípravama na večeři. Dopoledne jsem se zdejchl z provianťáckýho karavanu a zavolal jsem Veevě. Zašeptala, že teď má francouzštinu a že nemůže mluvit. Tak jsem jí řekl, aby zvedla zadek a vyšla na chodbu, protože je to urgentní. Za minutu mi volala zpátky.

„Tak copak máš tak důležitýho?“

Stručně jsem ji informoval o svým dobrodružství v karavanu Señora Nuneze a řekl jsem jí, že pod postelí jsem našel poněkud záhadnou fotku.

„Co je s tou fotkou?“ ožila.

„No, je to taková ta fotka, co se nosí v peněžence. Je na ní malá blonďatá holka s plyšákem. Na zadní stranu někdo připsal tužkou Veeva S. ve věku 19 měsíců.“

„To je opravdu zvláštní. A co je to za plyšáka?“

„Nevím, vypadá to jako opice nebo něco takovýho.“

„To by mohl být Goilbert, moje gorila. Byla to moje nejoblíbenější hračka, když jsem byla malá. Znám tu fotku. Mám ve vlasech růžovou mašli?“

„Jo, vypadáš trochu retardované!

„Panebože, Noele, běhá mi z toho mráz po zádech. Proč by měl trpaslík moji fotku pod postelí?“

„No, trochu jsem o tom přemýšlel a napadlo mě jen jedno možný vysvětlení. Sheeni měla dítě a její vlastní brácha ho adoptoval.“

Ve sluchátku se rozhostilo ticho. Zatřepal jsem s ním.

„Haló! Veevo, jsi tam?“

„Jo, jsem… Já si ale myslím… že to celé je… absurdní.“

„Nevím, Veevo, ale spousta věcí by se tím vysvětlila. Na koho z příbuzných jsi nejvíc podobná?“

„Na tetu Sheeni?“

„Přesně tak. A kdo je tvoje jediná příbuzná, se kterou máš pravidelnej kontakt?“

„Teta Sheeni?“

„Přesně, jak říkáš. A proč tak špatně vycházíš se svou matkou?“

„Protože je to ve skutečnosti moje zlá macecha.“

„Sama jsi na to přišla. Možná proto taky nechtěla, abys letos v létě jela opět do Francie. Nechce, abys byla svý skutečný matce nablízku.“

„To na ni přesně sedí, ale nějak si tím nejsem jistá, Noele. Časový relace nesedí. Sheenino dítě by mělo být asi o šest měsíců starší než já.“

„Hm, nebylo by to poprvé, co rodiče zfalšovali datum narození. Aby to třeba jako nevypadalo, že se dítě narodilo hned po svatbě. Klidně bys mohla být starší, Veevo. Na čtrnáctku jsi hodně vyspělá.“

A to jsem se vyjádřil velmi zdrženlivě.

„Panebože, Noele, to by znamenalo, že Nick Twisp je můj otec. On se ale nikdy ke mně příliš otcovsky nechoval!“

„Vždyť to ani netušil. To je jasně vidět z toho dopisu, kterej mu Sheeni napsala.“

„Tak tohle už je na mě moc. Už mi to přerůstá přes hlavu. Teď mě mrzí, že jsem poslala ten dopis.“

„Jakej dopis?“

„Napsala jsem minulý týden dlouhý dopis Reině Veselé, kde jsem jí nastínila všechny důvody, proč by měla poslat Nicka k vodě a vdát se za mého otce. Takže teď asi ničím štěstí vlastnímu otci!“

„Možná že ten dopis nebude mít na Reinin názor žádnej vliv.“

„Proboha, Noele! Já jsem souložila s vlastním strýcem. Ale to je incest!“

„Fakt? A já myslel, že neteře se můžou vdát za svý strýce.“

„No, možná někde v Západní Virginii nebo v Mississippi. V těch státech jsou rádi, když si bereš jakoukoli vzdálenější přízeň, než je vlastní bratr. Ježíši Kriste, Noele! Tyler je můj prvostupňový bratranec!“

„No jo, tak to si s ním už asi neužiješ.“

„Už musím končit. Musím jít na záchod a tam se nervově zhroutit.“

Zavěsila dřív, než jsem jí stačil říct, že důvod, proč má tak ráda svého otce, je skutečnost, že nejde o otce. Pro mě to byl základní pilíř celé teorie.

Tyler je můj synovec, Veeva sestřenice a já jsem se s oběma různým způsobem podílel na sexuálních hrátkách. Panebože, že bych skutečně byl jedním z těch, kterým se říká bílá špína z karavanu?

20.47 Dnes v noci se mi asi bude zdát o loupání brambor. Pan Povey se svýmu řemeslu naučil v armádě a nevěří žádným polotovarům. Všechno v kuchyni se dělá pěkně od píky. Už jste někdy loupali brambory pro osmdesát sedm vyhladovělých zaměstnanců cirkusu? Ještě štěstí, že kuchyňskej karavan není vybavenej na žádný velký umývání nádobí: všechno se servíruje na papírových talířích. Ale přesto po každým vaření zbudou k vydrhnutí kopce hrnců, pánví, podnosů, příborů, termosek na kávu a podobně. A to nemluvím ani o těch vařičích, troubách, pracovních plochách, dřezech a varných nádobách.

Už se nedivím, proč měl Randy tak špatnej vztah ke světu. Měl opravdu ten nejhorší džob na tyto planetě.

Aspoň že můžu vždycky vybrat ten nejlepší a největší kus štrúdlu a s láskou ho položit na talíř Miren a jejím zamračeným rodičům. (Zdá se, že mě opravdu nesnášejí.) Moje milovaná mi slíbila, že se opět dnes večer setkáme v klimatizačním náklaďáku. Ach, jak já se na ty její sladký rty těším!

STŘEDA, 14. ZÁŘÍ

Dnes ráno jsme se přesunuli do Bozemanu, dalšího kovbojskýho zapadákova obklopenýho drsnýma horama. Sakra, úplně jsem na to zapomněl: chtěl jsem jít do Světovýho muzea hornictví v Butte. Nestihl jsem to.

Dnes ráno na mě sladká Miren vrhala vyčítavý pohledy. Na chvíli jsem se totiž včera večer natáhl, tvrdě jsem usnul a prospal naše plánovaný rande. Byla to vlastně Randyho chyba, protože za tenkou přepážkou nedělal svůj obvyklej randál. Vetknul jsem jí pod toust vzkaz s omluvou, ale je pořád ještě vůči mně ledově chladná. Proč se nemůžeme na tyhle tajný schůzky vykašlat a prostě se vzít? I když jsem byl včera k smrti unavenej, určitě bych se byl vzpamatoval, kdyby mi moje novomanželka vklouzla do postele, jak ji pánbu stvořil.

11.08 Právě když jsem drhnul dámský toalety, objevila se Nerea, moje potencionální švagrová. Chtěla vědět, jestli si náhodou s její sestrou jen tak nezahrávám. Řekl jsem jí, že Miren miluju, ale jsem čas od času z tý nekonečný dřiny příšerně unavenej. Nerea navrhla, abych si nacvičil nějaký číslo, abych se na tuhle šílenou dřinu mohl vykašlat.

„Copak neumíš žonglovat?“ chtěla vědět.

„Bohužel. Ani s jedním balónkem,“ musel jsem ji zklamat.

Prošli jsme postupně celej seznam možných aktivit, ale zjistili jsme, že neovládám ani jednu dovednost, která by se dala zpeněžit.

„Náš otec by tě líp snášel, kdybys měl aspoň jedno číslo,“ zdůraznila. „Nerad vidí, když se poflakujeme s pomocnými dělníky.“

„No, Kardos číslo má a stejně se tvýho táty k smrti bojí.“

„To ti řekl?“

„Jo.“

„A já se Kardosovi líbím?“

„No, má sice holku doma v Maďarsku, ale zajímal by se o tebe, kdybys byla starší.“

„Pro toho kluka jsem stará dost.“

„Možná že jo, ale taky možná, že by to tvůj otec viděl jinak. A on je ten, kdo má pušku.“

„No a co kdybys Kardosovi řekl, že taťkovu pušku zničím?“

„To nepomůže. Kardos nechce žádný problémy.“

„Ale já ho chci. Moc.“

„A já zase chci moc tvou sestru.“

„Řeknu ti tajemství, Jakeu. Kdyby moje sestra s tebou otěhotněla, taťka by tě přinutil si ji vzít.“

„A nezabije mě nejdřív?“

„Bude chtít, ale *mi madre* si dupne. Přinutí ho, aby tě přijal, i když nejsi Bask. Ale kdybys někdy mou sestru a její děti opustil, pak tě zabije.“

„Ale já nemám žádný peníze.“

„Když si vezmeš mou sestru, taťka tě naučí skákat na trampolíně. Ty to zvládneš – máš tělo akrobata. Nemáš sice moc svalů, ale ty se vycvičí. Pak budeš mít číslo a profesi. Na světě bude vždycky nějaký cirkus.“

Řekl jsem jí, že o tom popřemýšlím.

Panebože, chci se opravdu oženit, být otcem a poskakovat po trampolíně po zbytek svýho života?

Pro patnáctiletýho je to trochu hodně závažný rozhodnutí.

A další otazník: Když si vezmu Miren, budu schopnej odolat svý sexy švagrovy se zářivýma pomerančovýma vlasama?

21.38 Veeva si myslí, že musím být úplnej blázen, pokud uvažuju o tom, že bych si ve svým věku někoho vzal.

„Copak ses opravdu na příkladu svého bratra vůbec nepoučil?“ chtěla mobilně vědět ze svýho elegantního pokoje za 75 000 dolarů.

„Tvýmu tátovi se daří docela dobře, Veevo,“ odpověděl jsem jí ze svý přecpaný cely. „Jeho žonglování vydělává prachy a má několik úchvatných přítelkyň. A taky žije v Paříži, což se s touhle dírou v Montaně dost dobře nedá srovnat.“

„To je fakt. Ale já si vůbec nejsem jista, že strejda Nick je můj otec. Zeptala jsem se dnes ráno táty a on řekl, že je to naprosto absurdní nápad. Řekl, že mi klidně může ukázat rodný list a účtenky z porodnice, kde jsem se narodila.“

„Hm, tak to asi nakonec přece jen budeš jeho dítě.“

„V to doufám, Noele, ale jistá si být nemůžu. Když o tom táta mluvil, připadalo mi, že si to předem pečlivě nacvičil. Zamést všechny stopy – to by tak přesně odpovídalo stylu mé matky. Ona by samozřejmě měla v šuplíku rodný list a účtenky z porodnice. Vůbec bych se nedivila, kdyby měla v záloze zfalšovaný video mého porodu.“

„Vaši mají porod na videu?“

„Jen mého mladšího bratra. Je to hnus. Ne, nepřála bych ti vidět, jak se roztahuje oholený přirození té ženské. Minulý rok mě přinutila se na to dívat. Prý abych vždycky používala ochranu. A funguje to. Slib mi, že tu holku od cirkusu nesvedeš bez toho, že bys použil kondom.“

„Hm, budu o tom uvažovat.“

„Noele, musíš se toho klauna zeptat, co o té mojí fotce ví.“

„Jak můžu, Veevo? Zaprvé se mnou nemluví a chce mě zavraždit. Zadruhé, kdybych se ho na tu fotku zeptal, bude mít v ruce důkaz, kdo se mu vloupal do karavanu, a nechá mě vyhodit. A navíc taky víme, že cokoli mi řekne, bude pravděpodobně stejně lež. Jemu se nedá věřit.“

„Doprčic, ale já potřebuju, aby se tahle záležitost vyjasnila. Musím vědět, kdo sakra jsem.“

Ujistil jsem ji, že její nepříjemnou situaci plně chápu. Vždyť sám jsem na začátku léta prožíval podobně těžký období nejistoty, kdo je vlastně mým otcem – těsně předtím než se mi definitivně potvrdila ta hrozná věc, že jsem skutečně Twisp. Tak, tak, vím přesně, jak se ta chuděra cítí.

ČTVRTEK, 15. ZÁŘÍ

Dnes přišla do cirkusu spousta krásných vysokoškoláček, který na sobě skoro nic neměly (opět se oteplilo). Naše vystoupení v Bozemanu sponzoruje univerzitní dívčí spolek. Je to letos jejich největší akce pro získávání finančních prostředků. Nevím, co s těma

prachama dělají. Nejspíš za ně nakoupí pivo a občerstvení, až je přijdou navštívit bratři ze spřátelenýho spolku.

Včera večer se mi podařilo zůstat vzhůru dost dlouho na to, abych se sešel s Miren v kabině náklaďáku s generátorem klimatizace. Moc soukromí jsme ale neměli. Když jsme náhodou vzhlédli z vášnivýho objetí, spatřili jsme Señora Nuneze, jak stojí na stupátku a kouká na nás do okna. To byl ale šok. Ten odpornej uchyl mě zřejmě sledoval!

Seskočil jsem z kabiny a přímo ho oslovil. Řekl jsem mu, ať jde pryč a nechá nás být.

„Chci zpátky svou pistoli!“ vykřikl. „Patřila mému otci. A předtím zase jeho otci.“

Zdá se, že pochází z rodu dobře ozbrojenejch Mexikánců. Řekl jsem mu, že o jeho zasraný pistoli nic nevím.

„Je velmi stará, Jakeu. Pokud se z ní pokusíš střílet, nejspíš ti ustřelí ruku.“

„Neříkám, že bych cokoli o vaší pistoli věděl, ale pokud mi řeknete pravdu o Sheenině dítěti, možná ji dostanete zpátky.“

„To ti říct nemůžu, Jakeu.“

„Proč sakra ne?“

„Protože jsem dal Sheeni svatosvatý slib. Slíbil jsem jí, že nikdy nikomu o jejím dítěti neřeknu. A Alfredo Nunez je čestný muž, který drží své slovo.“

„Vy jste mi ale čestnej muž!“ odfrkl jsem pohrdavě. „Nadrogoval jste mě a unesl. Ukradl jste mi peníze. Snažil jste se mě zabít!“

„Jen jsem tě chtěl postrašit. Chtěl jsem, abys odtud odešel. O LSD nic nevím. Za to mohl Randy.“

„A vy si myslíte, že vám na to skočím, jo?“

„Věř si, čemu chceš. Ale varuju tě. Nepřibližuj se ani k Miren, ani k Nerei. Nikdy. Znám jejich otce. Pokud v tom budeš pokračovat, udělá ti něco mnohem horšího, než jsem ti kdy udělal já.“

„Nestrkejte nos do cizích záležitostí,“ odpověděl jsem. „A nešpiclujte mě.“

„Jsi neuvěřitelně hloupý spratek,“ zasyčel, když odcházel.

Vrátil jsem se do kabiny, ale už byla prázdná. Milovaná Miren mi dala košem.

Ráno jsem jí podstrčil pod toust vzkaz, aby na mě za hodinu počkala ve městě. Přečetla si ten lísteček a opatrně se na mě usmála, což jsem vzal jako souhlas.

Neústupnost Señora Nuneze mě donutila převzít Randyho taktiku. Dnes dostal na talířek flákotu tak mastný slaniny, že by udávila i hodně vyhladovělýho psa.

15.08 Osud nás s Miren prostě nechce svést dohromady. Byl jsem pouhý tři bloky od cirkusu, když na mě zpoza stromu vyskočil Randy a se slovy „Tu máš, Jakeu“ se po mně ohnal pěstí. Uhnul jsem a okamžitě se postavil do jednoho ze základních obranných postojů taekwonda, který mě naučil Jin. V duchu jsem se soustředil a představoval si, že moje tělo je nedobytná pevnost. V ten moment mě Randy praštil do břicha a já přišel o snídani. Když jsem se instinktivně předklonil, trefil mě do nosu, odkud vystříkl mohutnej gejzír krve. Pak mi dal pěstí do temene, čímž mě uzemnil na tvrdej chodník. Pak si ze mě udělal balon a chvíli mě okopával špičatýma bagančatama. Kopance do ledvin byly obzvlášť bolestný, ale i ty do koulí stály za to. Nakonec přece jen přestal, hodil mi do zakrvavený pusy něco, co mi připomínalo hořícího vajgla a řekl: „Tak zas příště, Jakeu.“ A pak odešel.

Našla mě Miren a nějak se jí podařilo dostat mě zpátky do cirkusu. Pan Patsatzis mě chtěl odvézt do nemocnice, ale já jsem nechtěl mít co dočinění ani s doktorama, ani s poldama, kteří by určitě zjišťovali moji totožnost. Tak jsem řekl, že všechno je v pořádku, že si potřebuju jen trochu odpočinout. Miren mi umyla rozseknutej ret a za nějakou chvíli se jí dokonce podařilo zastavit i to krvácení. Zalezl jsem do svý cely, kde v tom dnešním parnu bylo takřka nedýchatelně. Navíc mi dělalo potíže slízat a pak zase vylízat na palandu, když jsem se potřeboval odplazit na doniker. Čural jsem krev. Trochu mě to vyděsilo. Doufám, že to brzy přestane. Miren byla tak laskavá a přišla mě párkrát navštívit, přestože její otec to neviděl rád. Předpokládám, že si myslí, že jsem dostal, co mi patřilo.

S psaním dnes končím. Příliš to bolí.

PÁTEK, 16. ZÁŘÍ

V noci jsem se moc nevyspal, protože mě všechno bolelo. Tělo mi ztuhlo a skoro nemůžu chodit. Barva, co ze mě odchází, se z rudě třešňový změnila na lehce narůžovělou, což je vývoj, který mi připadá celkem optimistickej. V zrcadle vypadám jako smrt. Na levým oku mám monokl, a tak mi to napuchlo, že ho nemůžu ani otevřít. Jeden z předních řezáků se mi kýve. Pokud mi vypadne, budu mít ten typickej úsměv karavanový spodiny.

Jin Pak mi nosí jídlo na tácu. Není nadšenej tím, co jsem včera předvedl ze svýho bojovýho umění. Říká, že jsem měl míň pálit za Miren a víc trénovat taekwondo. Jasně, víme to oba, že i jemu se Miren líbí. Poradil jsem mu, ať se zaměří na Nereu, protože s Kardosem z toho asi nic nebude. Pokrčil rameny a pobídl mě, abych snědl polívku. Horká tekutina mý domlácený puse dvakrát neprospěla. Jin mi sdělil, že Spivey, Jacques a pár dalších pomocných dělníků bylo vysláno Randyho najít, ale mají za to, že už možná město opustil. Já to ale riskovat nebudu. Vyzvedl jsem si u Kardose všechny předměty zabavený Señoru Nunezovi a schoval si je do skříně, abych je měl po ruce. Jestli se ten chuligán vrátí, tentokrát na něj budu připravenej.

Jin měl pro mě jednu dobrou zprávu. Když jsem teď ležák a pan Povey ječí, že potřebuje pomoc, musel se pan Patsatzis začít vážně zabývat náhradou za Randyho. Najal na tu práci místního studenta prvního ročníku, kterej už vyletěl ze školy, přestože semestr začal teprve před dvěma týdny. Zdá se, že jeho intelektuální schopnosti přesně odpovídají požadavkům.

O něco později jsem slyšel, jak si do vedlejší cely stěhuje svý krámy. Vesele si přitom pískal. Asi se mu ulevilo, že už se nemusí otravovat ve škole a může začít žít. Doufám, že ho realita života příliš nezklame.

Na chvíli jsem si zdříml. Pak sem zaskočil Kardos s jednou zdravotní marjánkou. Cítil jsem se po ní mnohem líp. Možná najdu dost energie, abych se na večeři dobelhal až do jídelního stanu.

19.28 Miren mi přinesla večeři na tácku, takže jsem raději zůstal v cele. Není nadto vypadat jako mrtvola – jak snadno se pak od milovaných bytostí sbírají body soucitu. Zřejmě na otcovo naléhání sebou jako garde přitáhla svýho bráška Ikera. Není u mě kde sedět, takže stála a opírala se o zeď a Iker se usadil na podlaze. Je mu osm a hluboce na něj zapůsobilo, že jsem byl účastníkem rvačky. Zeptal se mě, jaký to bylo, když mi Randy hodil hořící cigaretu do pusy.

„Moc příjemný to nebylo," přiznal jsem se a ukazoval mu ošklivej puchýř na jazyku. „Ale krev ji brzy uhasila."

„Tvůj obličej vypadá hrozně," poznamenal. „Jako bys byl netvor z hororu."

„Ikere!" napomínala ho sestra. „Tohle bys lidem říkat neměl."

„Ale je to pravda," trval na svým. „Vsadím se, že ani ty bys mu teď nechtěla dát pusu."

Přijala tu výzvu a jemně políbila netvora na oteklý rty.

Zablýsklo se, vyvalil se oblak kouře a já se přeměnil v krásnýho mladýho prince.

Kéž by.

SOBOTA, 17. ZÁŘÍ

Uprostřed noci zazvonil telefon. Ten Nipsie má ale dětinskej vkus při výběru vyzváněcích tónů. Ještě štěstí, že mi skoro nikdo nevolá, když jsem mezi lidma. Byla to Veeva, která telefonovala odněkud ze stratosféry nad Kansasem. Je na cestě do Paříže. Její rodiče o tom jako obvykle nemají sebemenší tušení. Myslí si, že na víkend odjela do Oxnardu na řečnickou soutěž. Spočítala si, že teď bude mít pár dnů klid až do té doby, než si rodiče všimnou, odkud z její kreditní karty přicházejí žádosti o platbu.

„Musím se dozvědět, kdo jsem, Noele. Ta záležitost se konečně musí nějak vyřešit. Je to jedno jak."

„To je dobrej nápad, Veevo. Jak jsi chtěla, znovu jsem se Señora Nuneze zeptal. Tvrdí, že tvé tetě přísahal, že od něho se nikdo nic nedozví."

„Proč tak nezřetelně mluvíš, Noele? Tys pil?“

Vysvětlil jsem jí, že mě nemilosrdně zmlátil trpaslíkův ničemnej komplic.

„Doufám, že jsi mu také nějakou vrazil.“

„Ani moc ne, ale myslím, že ho ta čistírna přijde pěkně draho. Všude byla spousta krve – bohužel jen mé.“

„Ale to je hrozné, Noele. A jak je ti?“

„No, už je to lepší.“

Tady jsme museli naši konverzaci ukončit, protože novej Randy začal tlouct na stěnu.

Kromě toho, že jsou tyto mrňavý cely nevětratelný, nemají vůbec žádnou zvukovou izolaci. Já jsem samozřejmě ani necekl, když se můj soused večer loučil se svou holkou. A že to dělali dlouho. Navíc mě neustále průběžně informovali, kam přesně to strká.

Dnes ráno jsme odtáhli do Billings, kterýmu se říká montanský Los Angeles. Je to tak velký město, že se může chlubit panoramatem několika mrakodrapů. Zapikolovali jsme to daleko od středu města, takže pochybuju, že budu mít příležitost okusit zdejší kosmopolitní laskominy. Kousek od Billings je místo, kde Indiáni připravili o skalp generála Armstronga Custera. Je zajímavý, že generál Custer pochází ze stejnýho městečka v Ohiu jako Clark Gable, přestože v tom filmu ho hrál Errol Flynn.

Cítil jsem se už natolik dobře, že jsem dopajdal na snídani do jídelního stanu, kde mě obsloužil novej Randy – příjemně vyhlížející horeček jménem Joe. Jeho příjmení jsem nezachytí, ale pan Povey ho oslovuje „študák Joe“. Omluvil jsem se mu za ten pozdně noční telefonát a on řekl, že se nic neděje. Možná to i myslel vážně, protože slanina byla křupavá a libová. Sedl jsem si vedle Vrsuly Herczeghový, která o mě měla velkou starost. Je to příjemné moct si pokonverzovat s někým tak nádherným, když je člověku zle a modlí se, aby mu při dalším bolestným kousnutí nevypadl kejvající se zub.

Po snídani jsem se osprchoval a pořádně si prohlídl svý tělo (což pro mě nikdy nepředstavuje extra velkej zážitek). Celá gonádová oblast je zabarvená odpudivým červenomodrým odstínem. Vyfotil jsem si to mobilem, aby důkaz o pravděpodobně největší modřině

světa zůstal zachován i pro budoucí pokolení. Jen doufám, že mi tam dole všechno jaksepatří funguje. Budu to muset co nejdřív vyzkoušet. Chcaní je pořád ještě růžový, ale čím dál míň. My Twispové přece něco vydržíme.

18.37 Vyčistil jsem dnes po cestě osm donikerů. Pan Patsatzis prohlásil, že když můžu chodit, můžu pracovat. Pěkně mě to unavilo, přestože jsem svý povinnosti dělal tentokrát značně nahrubo a povrchně.

Před jídelním stanem jsem chvíli pokecal se študákem Joem (pravým jménem Joe Allis). Překvapilo ho, kolik je tu práce, ale co ho přímo sere, je to, že musí nosit na hlavě síťku. Má hřívu černejch vlnitejch vlasů, který nechce nezdravě znásilňovat jako nějaká holka. Má pocit, že to neprospívá jeho vzhledu. (Není trochu ješitnej?) Požádal pana Poveyho, jestli by místo síťky nemohl nosit mužnou baseballovou čapku, ale tento návrh byl vetovanej. Pan Povey tvrdí, že vyhláška ministerstva zdravotnictví vyžaduje standardní síťky. Anebo si ty svý pačesy taky může nechat voholit. Ale „hrdej a plešatej“ není životní styl, kterej by náš novej pomocník v kuchyni vůbec zvažoval.

Joe se mě zeptal, jestli bychom si nemohli svou práci prohodit. Ale nejsem blázen, a tak jsem to odmítl. Taky chtěl vědět, jestli je Vrsula moje holka. Řekl jsem mu, že jsem tajně zasnoubenej s Miren, ale že její sestra i Vrsula jsou volný. Mám pocit, že je třeba tyto teritoriální záležitosti vyřídit hned zkraje, aby se zabránilo pozdějšímu konfliktu. Mám už plný zuby tahat ze svýho jídla další sajrajt.

23.46 Kardos vyčerpal svý zásoby trávy (kupovával ji od Randyho), takže přinesl terapeutickou flašku červenýho a pár papírovejch hrníčků. Ujde to a určitě přitom plíce tolik netrpí. Vymyslel řešení všech našich problémů. Navrhuje, že já bych se oženil s jeho sestrou, převzal jeho místo na Orsolyovi (jejich nejlepším pštrosovi), což by mu uvolnilo ruce, a mohl by jít studovat do Německa inženýrství odpadních vod.

Řekl jsem mu, že jeho nabídka je velmi lákavá, ale jakej smysl by mělo brát si jeho rozkošnou sestru, když bych si stejně při první

příležitosti zlomil vaz na tom pštrosovi. Připustil, že pštrosí samci umí být hodně divocí, ale že jejich rodina cestuje pouze s mírnýma a milýma samicema. Tvrdil, že by mě do týdne naučil všechno, co k tomu potřebuju. Poděkoval jsem mu za nabídku, ale řekl jsem, že to už je mi milejší vzít si Miren a naučit se akrobatickejm kouskům na trampolíně. Ta aspoň neběhá arénou při čtyřicetikilometrový rychlosti. Řekl, že teda jo, ale co kdybych se s jeho sestrou přece jen nejdřív vyspal, než se definitivně rozhodnu.

Fascinující návrh. Zeptal jsem se ho, jestli to už probíral s Vrsulou. Řekl, že ne, ale že si všiml, že se jeho sestře líbím. Jediný, co musím udělat, je trochu ji povzbudit. Chtěl jsem vědět, jak se to dá udělat, aniž bych naštval Miren. Řekl, že by to neměl být problém, protože evropský holky jsou zvyklý, že si jejich kluci sem tam švihnou jinde.

Celá ta věc se mýmu ovíněnýmu mozku nezdála tak neuskutečnitelná, ale teď už si nejsem tak jistej. Navíc jsem dnes viděl Vrsulu, jak se na rantlu arény baví s Joem. Ten si teda nenechá ujít žádnou příležitost. Možná proto ho taky vyrazili ze školy.

NEDĚLE, 18. ZÁŘÍ

Další noční telefonát od Veevy. Slezl jsem z palandy a vzal si telefon ven, abych nerušil svýho souseda. Veeva sedla v Paříži na vlak a momentálně je ubytovaná ve studentským hostlu v Albi. Říká, že francouzská krajina je v tyto roční době překrásná. Sdělil sem jí, že ani Montana není špatná. Našla místní matriku, kde jsou uloženy všechny záznamy o rodných listech, a půjde tam, hned jak zítra otevřou. Mezitím nacucá eura z bankomatu, protože očekává, že jí rodiče co nejdřív zablokujou kreditku. Zdá se jí, že Albi je jako místo narození mnohem hezčí než „nudný L. A.“. Pokud se ukáže, že se tam skutečně narodila, má v úmyslu si požádat o dvojí občanství, pokud by se jednoho dnes rozhodla usadit ve Francii. Doufám, že k tomu nedojde, protože bych to měl hodně daleko v případě, že bych

potřeboval svou dávku incestu. Byla nažhavená ještě chvíli žvanit, ale řekl jsem jí, že mi umrznou koule, a zavěsil.

9.12 Všechno je na nejlepší cestě. Vzkazy jdou z ruky do ruky a podařilo se mi přesvědčit Kardose, aby mi půjčil kreditku. Nedělní ráno v Billings: čas na skutečně duchovní zážitek.

14.17 Miren a já jsme dorazili do svůdnýho motelu Bighorn Inn těsně po desátý ráno. Měla na hlavě krajkový šátek a pod paží bibli. Motel je umístěnej kousek od kampusu montanský státní univerzity, takže recepční je zvyklej, že tam jen tak nalehko chodí davy mladejch v kteroukoli denní či noční hodinu. Řekl jsem mu, že potřebujem pokoj ke studiu bible.

„Jeden, nebo dva," zeptal se.

„Cože?"

„Chcete jednolůžkový pokoj nebo dvoulůžkový?"

„Jednolůžák," začervenal jsem se.

Vybral jsem nekuřáckej pokoj v druhým patře a zaplatil tvrdě vydělaných 68 dolarů v hotovosti. Ani po mně nechtěl kreditku, přestože se zajímal, kde jsem se tak zranil.

Řekl jsem mu, že jsem krotitel lvů u cirkusu a nedávno mě jedna „velká kočka" trochu pohladila. Nemyslím, že mi to uvěřil.

Miren a já jsme byli po příchodu na pokoj pěkně nervózní. Sundali jsme si boty a zalezli do betle oblečeni. Řekl jsem jí, že ji moc miluju, a ona mi na oplátku sdělila, že jsem ten nejmilejší kluk, kterýho kdy potkala. Políbili jsme se a postupně sloupávali vrstvu za vrstvou. Miren má, přesně jak jsem očekával, půvabný ňadra, celkem velký a pevný s růžovýma bradavkama. Zatímco jsem se s nima seznamoval, stáhla mi spodky, ale řekl jsem jí, ať se tam nedívá.

„Proč ne, Jakeu?"

„Ty modřiny jsou příliš odpudivý."

Samozřejmě, že se musela přesvědčit sama. Odkryla deku a prohlídla si můj rozkrok. Byla viditelně zhnusená. Nebyl to zrovna ten romantickej zážitek z Romea a Julie, jaký by člověk při podobné situaci mohl očekávat.

„Měli jsme trvat na tom, abys šel do nemocnice. Ta zranění vypadají opravdu vážně."

„Není to tak hrozný, jak to vypadá. Vidíš, pořád to ještě funguje!“

„A nebude to bolet, když se toho dotknu?“

„Řekl bych, že to bude bolet víc, když se toho nedotkneš.“

Za chvíli se věci dostaly do varu a Miren se začala zajímat o ochranu. Řekl jsem jí, že jsem pár kondomů vzal, ale jestli opravdu trvá na tom, abychom je použili.

„Co tím chceš říct, Jakeu?“

„No, jen mě tak napadlo, že bychom mohli mít miminko a vzít se.“

„Cože!?“

Reprodukoval jsem jí rozhovor s Nereou a nastínil její plán, jak mě dostat do Lurrietovic rodiny. Miren se zasmála a řekla, že v žádným případě nechce mít se mnou dítě a vdát se. Řekla, abych její sestru příště ignoroval. Nerea si myslí, že skutečnost, že je o čtrnáct minut starší, jí dává právo plést se jí (Miren) do života a řídit ho. Miren má v plánu jít studovat literaturu. Pokud se v průběhu nejbližších let v jejich rodině vyskytnou jakýkoli mimina, budou patřit tý její klukama posedlý ségře, nikoli jí.

Musím říct, že mě ta zpráva uklidnila. Nasadil jsem si kondom a pokračovali jsme. Na rozdíl od té první zkušenosti s Veevou jsem se dovnitř dostal bez jakékoli zábrany. Mirenino tělo je neuvěřitelně pružný, takže dokáže dělat pánevníma svalama věci, který jsou pravděpodobně nelegální ve většině států. Přestože mě ty pohyby chvílemi trochu bolely, měl jsem orgazmus, kterej mi vybuchl celým tělem až po špičky ušních boltců. Zdálo se, že i Miren si to užívá, zvlášť podruhy, kdy jsem vydržel o něco dýl.

Pak jsme spolu leželi tak dlouho, dokud jsme mohli. Vyprávěla mi o svým dětství ve Španělsku a já jí vykládal o tom, jak jsem vyrůstal na maloměstě v Nevadě. Jednu věc máme společnou, většinu života jsme strávili v karavanu. Jistě, Miren přitom stihla objet půl světa, kdežto ten můj karavan se nikam moc nehejbal. Přitiskla se ke mně a řekla, že je prima, jak se naše těla k sobě hodí. Políbil jsem ji a snažil se nemyslet na to, jak dočasný naše spojení může být. Předpokládám, že bychom mohli zvažovat stejnou vejšku, za předpokladu, že bych měl ty prachy a známky, abych se na nějakou dostal. Je to těžký

plánovat si něco velkýho, když je člověku teprve patnáct. Je těžký jít za svým snem, když drhnete hajzly takřka zadarmo a prcháte před poldama.

Když jsme vraceli klíč na recepci, Miren si ze štosu novin na pultu vzala jeden výtisk. Zaujal mě orámečkovanej článek na první straně dole: „Únosce rakve dopaden v L. A."

Jo, takže Carlyla konečně lapli. Zatkli ho na radnici, zrovna když se pod falešným jménem snažil získat povolení k sňatku. Úřednice pojala podezření v momentě, kdy vytáhl obrovskou rolku bankovek a odmotal z ní stodolarovku. Když ho poldi zatkli, měl u sebe sedm a půl tácu a na sobě masivní zlatý šperky v hodnotě několika tisíc dolarů. Na předních zubech namontovanou ozdobnou mřížku z diamantů a platiny, takže úsměv teď má skutečně zářívej. Jeho nastávající byla sedmnáctiletá dívka, jejíž jméno nebude z důvodů její nezletilosti zveřejněno.

Carlyle právě potvrdil správnost mýho přesvědčení. Následoval svůj sen a vidíte, kam ho to dovedlo.

20.45 Konečně jsem se dovolal Stoney. Řekla, že celá Winnemucca je na nohou kvůli zatčení jejího nejslavnějšího syna. Odněkud se dozvěděla, že Carlylova nastávající očekává malý překvapení. Nepochybuju, že otcem je Carlyle. Ne, neví, jestli to bude malej černoušek, ale obecně se má za to. Řekla, že Carlyla čeká řada obvinění a možná se nedostane na svobodu dřív, než jeho fagan bude ve čtvrtý třídě. Oba jsme se shodli na tom, že to možná pro dítě a jeho matku bude štěstí v neštěstí.

Řekl jsem jí o svý aférce s Miren. Stoney řekla, že nevěří mýmu vkusu, co se ženskejch týče, a jen doufá, že Miren není stejná mrcha jako Uma. Ujistil jsem ji, že to není ten případ a že se k sobě velice hodíme.

Když už jsme u toho, Stoney přišla na to, v čem je jádro jejích sexuálních problémů. Sloan se do toho aktu příliš vkládal a příliš silně narážel na její děložní čípek (ať už je to cokoli). Trochu se to zlepšilo od tý doby, co si dává víc pozor a nejede naplno.

„Hm, a jak velkýho ho má?" zeptal jsem se.

„Řekla bych, že těsně za hranicí monstrozity. Mám prostě smůlu, že zrovna já musím narazit na toho největšího hřebce široko daleko.“

„Je větší než Tyler?“ zeptal jsem se nevěřícně.

„Mnohem větší. To se prostě nedá vůbec srovnat.“

Sakra, doufám, že Uma ví, do čeho se pouští.

Stoney řekla, že se hezky oblíká a každej den se maluje. Vzhledem k tomu, že se začala stýkat se Sloanem a jeho kámošema, kvocient její popularity ve škole se znásobil. Holky, který ji dřív přehlížely, jako by byla neviditelná nebo jen špína na zdi, ji teď na chodbách zdraví. Některý ji dokonce ponoukají k tomu, aby to zkusila jako roztleskávačka.

„Páni, Stoney,“ zvolal jsem, „tvůj život se od základů změnil!“

„Asi jo, Noele. Vypadá to tak. Ale jedna věc se nezměnila.“

„A to?“

„Stejně pořád sním o tom, že zavraždím matku a za prachy z pojistky si koupím harleje.“

PONDĚLÍ, 19. ZÁŘÍ

Vážně jsem se zamýšlel nad svým životem. Spal jsem už se dvěma a půl holkama (Umu počítám jen za půl, protože jsme to až do samýho konce nedotáhli). Někdo si může myslet, že jsem bezohledně promiskuitní, ale já je všechny hluboce a opravdově miluju. Chtěl bych se s nima oženit v tomto pořadí: Miren, Uma, Veeva a Vrsula. Tu poslední jsem dal na seznam jen proto, kdyby to náhodou s těma třema nevyšlo. Veeva by možná skoro vála o něco výš, kdyby nebylo toho problému s incestem. Na Umu jsem fakt naštvanej: pravidelně kontroluju poštu na Jinově komplu a ona se ani jednou nenamáhala napsat. Co se s tou holkou děje?

Teď na ni možná myslím zas o něco víc, poté co Miren odpískala naše svatební plány. Řekl bych, že už jsem si pomalu zvykal na myšlenku manželství, otcovství i celoživotního trampolínování.

A teď jsem zase tam, kde jsem byl dřív: osamělej nedostudovanej středoškolskej uprchlík před zákonem bez zajištěný budoucnosti.

Při snídani mi Vrsula říkala něco nesrozumitelnýho o Humphreym Bogartovi. Dlouho mi trvalo, než mi došlo, že si myslí, že bych mohl, stejně jako on, skončit s jizvou na rtu. Pokud to holkám nebude vadit při líbání, mně osobně je to fuk. Mnohem víc mě trápí ten zub. Sice se zdá, že zase zakořeňuje, ale asi s ním teď na čas nebudu moct otevírat lahve s pivem.

Mám pocit, že Joe mě nerad vidí u snídaně s Vrsulou. Slanina dnes ráno byla poměrně špekatá a taky mi spálil toust. Začal si taky přes síťku vázat utěrku, takže vypadá jako beduín. Pan Povey mu teď říká Josef z Arábie.

13.22 Právě jsem na dámskym donikeru dostal od Nerey pěknej kartáč kvůli tomu, že jsem vyzradil ty manželský plány. Zdá se, že jsem o nich neměl s Miren vůbec mluvit. Měl jsem zkrátka propíchnout ten kondom a v tajnosti ji oplodnit.

Trochu mě překvapilo, jak je Nerea přesně informovaná o vývoji mýho sexuálního života. Zdá se, že ty dvě holky před sebou žádný tajemství neudrží. Nerea mi prozradila, že Miren mě má moc ráda a že doufá, že spolu zase příští neděli zajdeme do kostela. Zní to dobře, pokud si to ovšem budu moct ze svýho mrzáckýho platu dovolit. Možná bych mohl vydyndat diskaunt. Vždyť jsme tam koneckonců jen pár hodin, i když musím uznat, že opotřebení matrace bude asi dost značný.

Příště, kladla mi na srdce Nerea, bych měl být „chlap“ a zajistit, „aby se spermie dostala až k vajíčku“. Protestoval jsem s odvoláním na to, že Miren mě za to bude nenávidět, ale Nerea mě uklidnila, že tenhle problém vyřeší ženský hormony, hned jak otěhotní. Miren mě bude ještě víc milovat. Tvrdí, že tohle ženský tělo dělá automaticky, aby totiž nedošlo k tomu, že žena bude muže nenávidět za to, že jí způsobil devět měsíců „příšerných bolestí a hotovýho pekla“. Zní to docela logicky.

18.28 Bombastická zpráva. Právě volala Veeva z Albi. Ke svýmu úžasu nenašla jeden, ale hned dva rodný listy u jména „S. Saunders, cizí státní příslušnice“. Před patnácti lety dne 8. prosince byla zapsána dvě narození, a to pod jménem Emma B. Saundersová a Marie A. Saundersová. Ani u jedné nebyl uveden otec.

„Chápeš, co to znamená?“ ptala se bez dechu.

„Hm, jsi Střelec?“

„Přesně tak. Jsem Střelec s nezvěstnou sestrou dvojčetem. A tady je důkaz: moje falešný narození je 16. června, což ze mě dělá Blížence a ten má ve znaku dvojčata!“

„Tak tuhle souvislost nechápu, Veevo.“

„Opravdu ne? To přesně odpovídá mé matce – vymyslí pro mě den narození tak, aby v něm byl odkaz na dvojčata. Její sadismus je vskutku tak rafinovaný.“

„Fíha, to je ale věc. A kde je teda tvoje nezvěstný dvojče?“

„To je to, co se tady snažím zjistit. Celý den jsem strávila pátráním po trpaslíkově bráchovi. Ale zdá se, že v celým okrese nežije nikdo jménem Nunez. Nevím, třeba se odstěhoval nebo ho deponovali nebo něco takového. Je to dost beznadějné. Také jsem zjistila, že během posledních patnácti let v této části země žádná Sarah Nunezová neumřela.“

„Takže Alfredo lhal jako obvykle.“

„Ano, a teď ho musíš donutit, aby konečně řekl pravdu.“

Jí se to řekne. Myslím, že nemá tušení, jak je ten trpaslík zákeřnej.

„A co teď budeš dělat, Veevo?“

„Zajedu si do Lyonu, samozřejmě. Nastal čas si s „tetou“ Sheeni od srdce promluvit.“

„To ti schvaluju. Můžeš jí pohrozit, že to prozradíš jejímu manželovi, pokud nekápne božskou.“

„Tohle bych své vlastní matce nemohla udělat, Noele. A co je to za odpornou fotku, cos mi poslal na mobil?“

„To jsou mý zramovaný, však víš co. Myslel jsem si, že bys třeba ráda viděla, jakou cenu musím zaplatit za to tvoje hledání pravdy.“

„Ale to je přece i tvoje hledání. Copak tě nezajímá, kde máš svou druhou neteř?“

Asi jo, ale abych řekl pravdu, „strýček Noel“ už má neteří i synovců víc, než by chtěl.

23.57 Už žádný návštěvy po setmění. Bude to teď mým zákonem, ze kterýho neustoupím. Na silný zaklepání na dveře jsem dnes večer otevřel a koukal do hlavně lugerky Mirenina brunátnýho otce. Bez

pozvání mi vlezl do pokoje a prohlásil, že sem přišel „vymýtit *asqueroso* havěť“. Z dechu mu silně táhl česnek, cigarety a chlast. Byl bych ustoupil, ale neměl jsem kam. Tak jsem se ho zeptal, co proti mně má.

„Vím, cos udělal, ty degenerovanej *pajiera*. Vetřel ses dnes na ženskej doniker a obtěžoval mou Nereu.“

„No dovolte! Uklízel jsem dnes dámské toalety a Nerea přišla na kus řeči. Bylo to v naprostý nevinnosti.“

„Zavřels dveře!“

„Ty dveře se zavírají samy, pane Lurrieto. Nahoře mají takový péro. Zavírají se automaticky.“

„A taky ses svýma *pringao* rukama dotýkal Miren. Toto nedopustím!“

Dělal jsem i jinačejší věci, než že bych se jí byl jen dotýkal rukama, ale tohle jsem mu nepřiznal.

Přitlačil mi kovovou hlaveň na omodrákovaný břicho. Věděl jsem, že z tyto vzdálenosti není velká pravděpodobnost, že by se netrefil.

„Dovolíte mi vyřknout ještě poslední přání, pane Lurrieto?“

„A co by to mělo být, *malnacido*?“

„Dáte si se mnou skleničku vína?“

„*Si, claro*. Oceňuju *chupaverga*, kterej jde tak neohroženě vstříc svýmu stvořiteli.“

Odtáhl hlaveň pár čísel, abych se mohl v omezeným prostoru aspoň otočit. Pak jsem otevřel skříňku a pohlédl na pistoli Señora Nuneze. Byla nabitá, to jsem už kontroloval. Kdyby skutečně fungovala, mohl bych se třeba zachránit tím, že vypálím jako první, ale copak skutečně chci souboj na pistole s opilým Španělem v prostoru o velikosti rakve? Rozhodl jsem se pro plán B. Roztřesenou rukou jsem odlil trochu Kardosova vína do dvou papírových kelímků a tajně jsem do jednoho z nich šplíchl trochu tekutiny z lahvičky od šamponu. Otočil jsem se a ujistil, že chlapovi s pistolí podávám ten správnej.

Symbolicky jsme si přiťukli, řekli *Salud*! a pan Lurrieta do sebe víno nalil jedním velkým hltem. Upejpavě jsem smočil rty a podařilo se mi nasadit úsměv typu vtěrka.

„Tak to doraz, *lambioso*!“ zvolal. „Ať už to máme za sebou. Přece nemůžeme nechat ostatní čekat celou noc. Musí ještě odklidit tu tvou *pelotudo* mrtvolu.“

„Pane Lurrieto, ve vší úctě, smím se zeptat, zda to byl Alfredo Nunez, kdo vám všechny tyhle lži navykládal?“

„Alfredo je můj *amigo*,“ odpověděl a otřel si tvář chlupatou svalnatou rukou. „Dobře ví, jakej seš *el hijo de la gran puta*, a řekl mi to. Urážíš ho, když ho nazýváš lhářem. A proto taky musíš umřít.“

„Dokažte mi to,“ trval jsem na svým. „Dokažte mi, že jsem zneuctil vaše dcery.“

„Důkaz máš napsaný ve tváři, *coño*. Máš… Máš…“

Už mi to nevysvětlil. Tvář mu vytuhla do podivnýho úsměvu, oči mu začaly skákat jako na trampolíně nahoru a dolů, puška mu vypadla z ruky a zhroutil se na podlahu. Moje taktika vyšla. Vědecky jsem dokázal, že tekutina v lahvičce není šampon. No jo, ale co si teď počnu s klimbajícím hostem? Nabit mohutnou dávkou adrenalinu podařilo se mi ho odtáhnout z maringotky až k hlavnímu stanu, kde jsem ho s flaškou vína v ruce nechal opřenýho u vchodu. Má teplý sako, takže snad do rána nezmrzne. Nevím, co udělám, pokud zítra přijde znovu, ale tentokrát to budu já, kdo bude mířit lugerkou.

ÚTERÝ, 20. ZÁŘÍ

Jsem utahanej jak kotě. Byl jsem tak rozrušenej, že jsem se v noci moc nevyspal. Mirenina tatu jsem ještě nezahlídl. Při přesunu do Sheridanu ve Wyomingu řídila tahač s maringotkou paní Lurrietová. Nikdy jsem ji za volantem neviděl.

Zatím jsem si velkýho rozdílu mezi Montanou a Wyomingem nevšiml. Devadesát devět procent toho, co je vidět, je divoká krajina a skalnatý hory, přerušený jen nepravidelnýma skvrnama lidských obydlí. Sheridan je další západní městečko, který rejžuje na turistech projíždějících kolem po mezistátní silnici.

11.32 Nevypadá to dobře. Pan Lurrieta je v nemocnici v Sheridanu. Mysleli si, že vyspává po opici, ale když se neprobudil, odvezli ho na pohotovost. Mám z toho nervy pryč. Otřel jsem otisky prstů z obou zbraní a dalších kompromitujících předmětů, nacpal je do igelitky a odhodil do keřů v nejvzdálenějším koutě pozemku. Blbý, že jsem zapomněl otřít otisky z tý flašky!

Zřejmě jsem mu tam toho nalil moc. Jak mám sakra vědět, jaký je to správný množství? Proč tam sakra nenapíšou návod k použití. Jestli natáhne bačkory, budu mít na krku zabití, přestože mě ten chlap ohrožoval zbraní. Když jsem se dnes na donikeru díval do zrcadla, vyděsilo mě, že se mi uvolněnej zub barví dohněda. Teď vypadám jako skutečnej kriminálník. To bude další věc, která u poroty rozhodne v můj neprospěch. To by mě zajímalo, jestli v tomto státě zabíjejí patnáctiletý vrahy plynem.

19.18 Pan Lurrieta je stále ještě na jednotce intenzivní péče. S Miren ani s Nereou jsem dnes nemluvil, protože byly celou tu dobu v nemocnici. Odpolední představení se muselo obejít bez nich. Aby se nějak vyplnila mezera, vlítl Joe dobrovolně do arény a předváděl tam žalostný žonglování. Zřejmě jako děcko jezdil na letní cirkusový tábory a měl představu, že to umí. Obecenstvo zdvořile zatleskalo. V tomto městě zřejmě jsou – co se týče zábavy – pěkně podvyživení.

Dva zástupci šerifa chodili během večeře po táboře a čmuchali. Mluvili se všema Patsatzisama a pak nás postupně vyslýchali jednoho po druhým. Řekl jsem jim, že znám pana Lurrietu jen podle vidění, ale že jsem párkrát mluvil s jeho dcerama. Tvářili se podezíravě a chtěli vědět, z čeho mám tak dobitej obličej. Řekl jsem jim, že jsem se nedávno pohádal s jedním bývalým zaměstnancem, ale ne, hádka se netýkala nikoho z Lurrietovic. Těžko říct, jestli mi uvěřili. Musel jsem vypadat podezřele: hlas se mi chvěl, ruce nervózně třásly, uhýbal jsem očima, hubu jsem měl nateklou a taky zahnědlej zub, jako mívá ta nejnižší spodina. Napsali si mý jméno a byli zklamáni, že se nemohu prokázat žádnou průkazkou. Vysvětloval jsem jim, že jsem na řidičák příliš mladej.

22.38 Jsem úplně bez sebe výčitkama svědomí. Snažím se to překonat čtením salátovýho vydání básniček (ta sušička jim příliš

neprospěla), ale jsem příliš rozrušenej, než abych se mohl soustředit. Lámu si hlavu tím, co si počnu, pokud budu muset strávit zbytek života ve vězení. Jsem naprosto nevhodnej typ pro tato zařízení, protože mám velké problémy s autoritama a přílišným dozorem. Vidím to tak, že vězení je něco jako být ve škole 24 hodin denně, akorát že tam nebudou holky a studenti budou velmi podezřelý individua. Budu se muset vyrovnat s celoživotní disciplínou, s tím, že mě nikdo nemá rád, že mě všichni šikanujou, a taky s tím, že zklamu svou rodinu. Možná by bylo nejrozumnější to mít co nejrychlejc za sebou a raději se nechat odvlíct do plynový komory.

Před chvíli jsem se vydal na procházku, abych si trochu provětral hlavu, a nedaleko náklaďáku s generátorem klimatizace jsem narazil na Señora Nuneze. Řekl mi, že ví, že jsem to byl já, kdo otrávil pana Lurrietu, a že se postará o to, aby mi to neprošlo. Varoval jsem ho, že pokud poldům něco řekne, dozvědí se ode mne, odkud jsem ty drogy vzal a taky co mi provedl. Připomněl jsem mu, že na tý kompromitující lahvičce jsou i jeho otisky prstů. Pak jsem chtěl vědět, co mi může říct o tom Sheenině pohřešovaným dítěti.

„Už jsem ti řekl," trval na svým. „Její dítě umřelo."

„Dobře, ale kde umřelo? Jsem si naprosto jistej, že neumřelo v Albi, protože tam jsme to zjišťovali."

„Neříkal jsem, že její dcera umřela v Albi. Odstěhovali jsme se do Argentiny."

„A kam do Argentiny?"

„Do Buenos Aires."

„Tak dobře. Takže vaše nová verze tohoto příběhu je, že umřela v Buenos Aires. Protože i to můžeme prověřit."

„To není příběh, Jakeu. To je pravda."

Veeva se neozvala. Snažil jsem se jí dovolat, ale nebere to. Nevím" jak daleko je Albi od Lyonu, ale předpokládám, že s Sheeni už mohla mluvit dávno. Doufám, že rozhovor proběhl tak, jak měl, a že Sheeni se nesnaží vyvlíct ze svý zodpovědnosti. Ale vím, že existuje spousta rodičů s dětmi, na který by raději zapomněli – tak například můj vlastní otec.

Ne že bych se jim až tak divil.

STŘEDA, 21. ZÁŘÍ

Konec léta. Z mnoha důvodů na toto léto nejspíš nikdy nezapomenu.

Dvě dobrý zprávy: 1. pan Lurrieta je při vědomí a z jednotky intenzivní péče ho propustili, 2. možná už nikdy nebudu muset čistit cirkusový donikery.

Špatná zpráva je, že jsem zpátky v kuchyni a třináct hodin denně otročím. Študák Joe se u mě dnes ráno stavil a učinil mi nabídku, kterou jsem nemohl odmítnout. Pokud souhlasím s tím, že si s ním vyměním práci, neřekne poldům, co slyšel před dvěma dny přes stěnu z mýho pokoje. Trochu jsem se naštval a chtěl jsem vědět, proč – když slyšel, že mi pan Lurrieta vyhrožuje – se nesnažil mi pomoct nebo aspoň někoho zavolat. Joe se na mě podíval, jako by v životě tak blbou otázku neslyšel.

„Proč bych měl zasahovat do tvý soukromý hádky? Co je mi do toho, že vy dva jste se chtěli pobít."

„Ale měl v úmyslu mě zabít!"

„Jo, to mě trochu znepokojilo, protože tyhle karavany mají příliš tenký stěny a kulku by asi nezastavily. Raději jsem si lehl na zem."

Zdá se, že nejsem jedinej psychopat zaměstnanej v tomto cirkusu.

Študák Joe na mě taky vymohl slib, že stopnu veškerou komunikaci s Vrsulou Herczeghovou. Ironií toho všeho je, že zrovna včera mi Vrsula sdělila, že ji ten novej kluk nebere. Prostřednictvím znakový řeči mi vysvětlila, že jí připadá příliš ctižádostivej, arogantní a domýšlivej. Má pocit, že by si nikdy nemohla vážit člověka, kterej vyleze před obecenstvo s tak neobratným číslem. Jako většina profesionálních šoumenů má za to, že u cirkusu není místo pro amatéry.

Pan Povey je nadšenej, že jsem zase zpátky. Poté co jsem si slavnostně navlík zástěru a natáhl síťku na vlasy, ukázal prstem na padesátikilovej pytel brambor a řekl, že už tady na mě čeká trocha práce.

20.14 Ještě mě nezavřeli, přestože si nejsem jistej, jestli ve vězení to může být o tolik horší než v kuchyni. Odpolední představení jsem

nestihl (byl jsem lapen do pasti příprav na večeři), ale slyšel jsem, že Lurrietovic rodina upravila svý číslo tak, aby mohli vystupovat bez otce. Později se mi podařilo ukrást pět minut na rozhovor s Miren. Vypadala unaveně, ale ulevilo se jí, že to nejhorší je už za nimi. Oznámila mi, že testy prokázaly v otcově těle stopy po obyčejný droze, kterou se znásilňuje na schůzkách.

„Proč by to někdo mýmu otci udělal?“

Přešlápl jsem z nohy na nohu a s pokořujícím pocitem viny odpověděl: „To fakt nevím, Miren. Co tvůj táta říkal?“

„Nic si nepamatuje. Poslední, co ví, je, že popíjel koňak se Señorem Nunezem v jeho karavanu.“

„Potom už nic? Vůbec nic?“

„Bohužel nic. Doktor říkal, že výpadky paměti jsou u této drogy časté vedlejší účinky, zvláště při velkých dávkách.“

„Hmmm, tak to je zajímavý. Policajti podezírají toho trpaslíka?“

„Dvakrát ho už vyslýchali. Ale je jedním z nejstarších přátel mého otce. Rodiny se stýkají už po generace.“

„Co říkal Alfredo?“

„Říkal, že když můj otec odešel, viděl ho, jak mluví s Randym. Nechápu, proč by se Randy vracel, aby mému otci ublížil, ale když si vzpomenu, co udělal tobě, pak si říkám, že Randy je asi schopen čehokoli.“

„A hledají policajti Randyho?“

„Vydali na něho zatykač, ale nejsem si jista, jestli je to až tak zajímá.“

„A proč?“

„Jsme kočovníci, víš. Policii většinou nezajímá, co se v cirkusu děje – pokud ovšem do toho nejsou zapleteni místní obyvatelé. Myslím, že jediné, co je zajímá, je, abychom byli co nejdřív odtud. A jak ses měl ty, Jakeu?“

„Skvěle, Miren. Nikdy mi nebylo líp,“ řekl jsem a snažil se ji políbit.

22.26 Veeva pořád nic. Začínám si o ni dělat starosti. Třeba ji zabásli francouzští policajti. Vždyť utekla z domu. Anebo ji naštvaná Sheeni zamkla v tmavým sklepě a nechá ji tam pomalu vyhladovět k

smrti. Jednu věc vím jistě: je to u Veevy něco neslýchanýho, že by se nechtěla podělit o drby při sledování tak horký stopy.

Něco je v tý Francii v nepořádku!

ČTVRTEK 22. ZÁŘÍ

Dnes ráno jsme se přemístili do Gillette ve Wyomingu. Ještě nikdy jsem nebyl tak rád, že zvedáme kotvy. Bylo to o fous. Všichni Lurrietovi jsou už zase pohromadě, ale náklaďák i tentokrát řídila paní Lurrietová. Její manžel na to dohlížel z předního sedadla a zdálo se, že je plnej života. Podíval se přímo na mě, když s tou svou károu vyjížděli, ale nezdálo se, že by mě toužil zavraždit.

Malebný lesy a hory jsme nechali za sebou. Gillette je město na nehostinný náhorní planině a žije z uhelných dolů v okolí. Cítím se tu jako doma – skoro každej v tomto štatlu bydlí v karavanu. Bábina – to se jí musí nechat – aspoň kolem toho svýho pěstuje růže. Lidi tady svý karavany prostě jen tak zaparkujou na pustý prérii a to považujú za svůj domov.

Dnes ráno jsem se vy sprchoval a musím říct, že náš doniker nevypadá zrovna nejlíp. Študák Joe svý povinnosti zřejmě plní velmi nedbale. Akorát zrcadla jsou napulírovaný. Nejspíš proto, aby si v nich mohl upravovat ty svý kudrny. Paní Patsatzisový se ale líbí a prej už ho zvažuje jako možnýho nápadníka pro jednu ze svých méně hezkých neteří.

Přestože si při svý práci užiju legrace víc než dost, snažím se neusmívat. Kluk v umolousaný zástěře se síťkou na hlavě, monoklem pod okem a ošklivě rozbitým rtem si k tomu všemu ještě nemůže dovolit vystrkovat na lidi svůj nahnědlej zub. Kdybych měl prachy, nechal bych si ho osadit diamanty ve stylu Carlyla Bogyho. Dokud je mít nebudu, snažím se neusmívat, a když už musím, přikrývám si pusu dlaní. Všiml jsem si, jak se Miren dnes ráno, když jsem jí servíroval prvotřídní slaninu, snaží na tu hrůzu nezírat. Nedivil bych se jí, kdyby měla zaječí úmysly. Umím si představit, jak si asi říká,

proč by se tak pěkná holka jako ona měla zahazovat s takovým netvorem.

Ještě tři dny zbývají do naší další návštěvy „kostela“. Doufám, že do tý doby z toho ještě nevycouvá, ale nepřekvapilo by mě, kdyby vycouvala.

Od Veevy pořád nic. A ani mi nebere telefon. Začíná mě přepadat zlý tušení. Obávám se, že se muselo stát něco strašnýho. Anebo se brzy stane.

19.48 Právě jsem lidem ve frontě servíroval salisburskej stejk s bramborovou kaší, když tu jsem vzhlédl, a koho nevidím přímo před sebou: svýho bratra Nicka.

„Ahoj, Noele,“ řekl.

„Ahoj, Nicku. Mluvil jsi s Veevou, co?“

„Jo, řekla mi, kde tě najdu.“

„A kde je teď?“

„V Paříži se svým tátou. Všechno bude zase v pořádku, neboj.“

„Tak jo.“

„Popovídáme si později, jo? Nikam nechoď, Noele.“

„Jasně, Nicku. Měl by ses už hnout. Zdržuješ celou frontu.“

Od tý doby jsem ho neviděl. Je zašitej v Lurrietovic karavanu. Nedostavili se ani na večerní představení a uvolnili pole študákovi, aby trýznil obecenstvo svým žonglováním.

Nechápu, jak se Nick dozvěděl, že jsem to byl já, kdo otrávil pana Lurrieta. Vždyť jsem přece s Veevou o tom ještě nemohl mluvit. Tak co se do toho teď můj brácha plete? Nemůžu uvěřit, že sem do Wyomingu přicestoval až z Paříže jen proto, aby mě vyčmuchal a zkazil mi život.

Ale Twispové jsou už takoví.

PÁTEK, 23. ZÁŘÍ

Uprostřed noci mě probudilo startování dieselmotoru. Ráno jsme zjistili, že Señor Nunez zmizel. Některým možná bude chybět, ale mně ne. Další špatný zprávy ve věci incestu. Ukazuje se, že jsem byl

skutečně nemravnej strýček. Ne, ne, Veeva není pohřešovaná dcera Sheeni Saundersový. Tato čest náleží Miren a Nerei Lurrietovým. Ano, Twispovic rodina teď zahrnuje párek šikovnejch akrobatek. Celou tu historii jsem se dozvěděl včera večer v karavanu svých nových příbuzných. Dokonce se mi od pana Lurriety – s nímž jsem teď nějakým podivným způsobem spřízněnej – dostalo přátelskýho objetí. To příbuzenství asi vysvětluje, proč jsme se nedávno snažili jeden druhýho zavraždit.

Pro moji genetickou výbavu je velmi optimistický zjištění, že brácha má tak krásný děti. Nick tvrdí, že se podobají Sheeni, ale já vám to potvrdit nemůžu, protože jsem ji v životě neviděl. Jemu se v žádným případě nepodobají, ačkoli o jeho otcovství teď už nemůže být pochybností. Ale nemají nic ani z Veevy, která by se podle všeho měla Sheeni podobat.

Pan a paní Lurrietovi sice už dávno svým dcerám vysvětlili, že jsou adoptovaný, ale byli přesvědčeni (Señorem Nunezem, kterej celou tu adopci zorganizoval), že rodiče nemají o děvčata zájem. Teď jsou pyšní na to, že biologickým otcem jejich dcer je ten slavnej žonglér Nick Twisp.

Včera večer z toho byly Mířen s Nereou ještě trochu přepadlý, ale dnes ráno, když jsme se jeli do města nasnídat (platil Nick), se radostně s druhým tátou seznamovaly. Nick vyhazoval nože a krájel jima vdolky ve vzduchu na malý kousky. Všichni v restauraci mu nadšeně tleskali. Připadal jsem si trošku trapně, což přičítám tomu, že zřejmě nejsem takovej exhibicionista jako on.

14.27 Právě jsem skončil dlouhej rozhovor s Veevou. V Paříži je noc a zrovna se vrátili z večeře. Mladej Nipsie bude mít tento měsíc celkem dramatickej účet za telefon. Nakonec jsem se jí dovolal tak, že jsem řval do vyzvánějícího telefonu, že už to všechno vím, tak ať přestane být blbá a ať to sakra vezme. Můj hovor přijala a omlouvala se, že to všechno mýmu bráchovi vyzvonila. Řekl jsem, že se s tím nedá nic dělat a že jsem se rozhodl jí to odpustit.

Popovídal jsem jí o vývoji situace a ona mi zase popisovala všechny ty fascinující místa, kam ji teta Sheeni v Paříži vodí. Ano, mezi nimi je všechno v pořádku, přestože Veeva strkala nos do

dávno pohřbených záležitostí svý tety. Sheeni tvrdí, že se jí teď konečně ulevilo. Její manžel to vzal jako chlap a už se na setkání se svýma nevlastníma dětma těší.

Řekl jsem jí, že mě překvapuje, že Sheeni je v Paříži, a zeptal se, zda se s Nickem setkali.

„Byli jsme všichni společně na večeři."

„Všichni společně?"

„Ano. Bylo to úžasné. Můj táta, Reina, strýc Nick, Sheeni a já."

„A jaký to bylo?"

„Klíčové slovo je *napjaté*. Velmi napjaté. Každá věta byla napěchovaná neuvěřitelným nábojem emocí. Samozřejmě, strýc Nick byl strašně naštvaný na Sheeni, že mu tolik let tajila existenci jeho dětí. Navíc mezi ním a Reinou to nevypadá nijak dobře. A pak do toho můj táta… Ale všichni byli zdvořilí a nikdo jídlem neházel. Boj o to, kdo to zaplatí, byl nelítostný, ale nakonec to samozřejmě vyhrál táta."

„A Nick a Sheeni spolu mluvili?"

„Jasně. Dokonce se na sebe čas od času i podívali. Zaslechla jsem, jak mu říká, že kdyby se byl tenkrát namáhal odpovědět na ten dopis, co mu poslala, možná by mu o těch dvojčatech řekla. On ale nenapsal, tak z toho usoudila, že je mu to jedno. Později mi říkala, že si myslela, že ty roky ve vězení Nicka zatvrdily. Ale jak Sheeni říká, když chceš porušovat zákon, musíš být připraven nést následky."

„Netušíš, proč jí Nick na ten dopis neodpověděl?"

„Asi se jí chtěl pomstít za všechnu tu bolest, kterou mu způsobila. Ale je jasný, že Nick Sheeni pořád ještě miluje. Pro Reinu to muselo být hodně nepříjemné. Reina je, mimochodem, skvělá. Můj otec se jí měl tenkrát držet."

„To bys tady ale nebyla, Veevo."

„To víš, že byla. Akorát bych měla příjemnou mámu místo té zuřivé bestie, která mě po návratu do L. A. nejspíš zabije. Navíc bych uměla plynně česky."

„A myslíš, že Sheeni Nicka taky ještě miluje?"

„Kdepak. Ženská se nikdy nevrací zpět. Většinou jde vždycky k něčemu lepšímu. To vy chlapi máte skus jak buldoci a nechcete

pustit. Můj otec se trápí skoro tak dlouho jako Nick. Jsem ráda, že nakonec se to mezi ním a Reinou posouvá k lepšímu. Myslím, že můj dopis tomu trochu napomohl. Chci, aby mě Reina adoptovala a naučila česky. Její děti jsou opravdu roztomilé a myslím, že bych si zvykla i na ty její uřvané ptáky – samozřejmě za předpokladu, že mě matka ještě někdy pustí do Francie."

„Takže ty nakonec nejsi moje neteř."

„Ne, ale našla jsem ti dvě nové přímo pod nosem. Jak se ti líbí?"

„Jo. Jsou to moc milý holky."

„Opravdu? Nezníš příliš nadšeně."

„Snažím se to strávit."

„Táta mi řekl o Sheeni pár zajímavostí."

„Jako co?"

„Třeba jako že dvojčata jsou u nás v rodině dost běžná záležitost. Sheeni je také z dvojčat. Její bratr umřel třináct dnů po porodu. Táta si myslí, že možná proto se nemohla k potratu odhodlat. Ten trpaslík jí umožnil ty děti mít a ukrýt je před rodiči. Tak toho využila. Pak jí pomohl zařídit adopci. Našel bezdětný pár, o kterém byl přesvědčený, že budou dobrými rodiči."

„Pokud se Alfredo vůči Sheeni zachoval tak skvěle, proč byl na nás tak hnusnej?"

„Ptala jsem se na to Sheeni a ona si myslí, že to bylo tím, že si vůči dvojčatům vypěstoval otcovský vztah a nemohl přenést přes srdce, že by do obrazu opět vstoupila twispovská strana. Čas od času mu psávala a někdy dokonce posílala rodinný fotografie."

„Tak se k němu dostala ta tvoje fotka?"

„Přesně tak. Teta to sice neřekla, ale myslím, že byla na své děti zvědavá a chtěl vědět, jestli se mi podobají. Ale Sheeni mi taky něco prozradila."

„A co?"

„Její bráška se jmenoval Frank. Vždycky jí to bylo trochu nepříjemné, když Nick šílel s Frankem Sinatrou. No a samozřejmě pak jde a vezme si muže jménem Francois."

„Nechápu, o čem mluvíš."

„Já vždycky zapomenu, že ty to potřebuješ po lopatě. Francouzská verze Franka je Francois.“

„Uf, není to trochu ujetý?“

„Není. Jen poeticky signifikantní. Já už raději půjdu. Nechceme přece, aby moje matka zbankrotovala.“

„Chybíš mi, Veevo.“

„I ty mi chybíš, Noele. Ale vem to z té veselejší stránky. Teď si můžu vzít Tylera a skončit jako tvoje nevlastní neteř.“

„Jasně, pokud ho ovšem ulovíš, Veevo. Konkurence je velice silná.“

„To mě netrápí. Jsem dcerou své matky. My svého muže vždycky nakonec dostaneme.“

„Ale udržíš si ho?“

„Myslím, že v tom budu lepší než ona. Aspoň doufám. Tak zatím, Noele. Miluju té.“

„Já tebe taky, Veevo.“

16.36 Dnes jsme spolu s Nickem sledovali odpolední představem. Mohl jsem, protože jsem oficiálně s cirkusem Herkules rozvázal pracovní poměr. Študák Joe se ale k síťce na vlasy vrátit nemusel. Objevil se tady další nezaměstnanej místňák, prohlásil, že bude raději loupat brambory než fárat a byl na místě přijatej. Pan Patsatzis mi zaplatil v hotovosti a laskavě mi dal dvacet čtyři hodiny na to, abych vyklidil celu v noclehárně. Řekl mi, že se mu moc líbilo, jak jsem se oháněl záchodovou štětkou, a že by mě narok zase přijal, pokud budu mít zájem. Řekl jsem mu, že si to nechám projít hlavou.

Pan Lurrieta zase zářil na trampolíně a žádnou z milovaných dcer nenechal upadnout. Nick jim hlasitě tleskal při každým kousku a nadšeně pískal, když skončily. Jeho přístup k otcovství je, podle mého názoru, ten nejlepší: nechat svý děti vychovávat někým jiným a pak výsledky zkontrolovat a zatleskat jim.

Nickovi se i zbytek cirkusu líbil. Komentoval číslo pana Barkera, že je skvělý, akorát by potřeboval víc toho šoumenství. Byl nadšenej, když vysokej Marcel přijel do manéže na prťavý trojkolce. Říkal, že ta opice je něco novýho, ale že jinak je to ten stejnej starej Marcel, jako bývával v době, kdy ho učil žonglovat. Nick s ním strávil pár

minut po představení, ale všiml jsem si, jak neochotně si s ním Marcel potřásl rukou a nevyloudil ani náznak úsměvu. Tihle klauni jsou zvláštní sorta lidí. Nick si pak popovídal s panem Barkerem, dýl a přátelštěji. Zatímco probírali záludnosti balancování psíků, Kardos se naposled pokusil mě přemluvit, abych tu zůstal a poznal, jak to Maďaři dělají. Sdělil jsem mu, že jeho sestra se sice posunula na mém seznamu výš, ale pořád ještě nejsem v stavu, abych ji mohl požádat o ruku.

Konečně jsem se dostal k tomu, že jsem se ozval bábině. Zdálo se, že je moc ráda, že mě slyší. Jasně, chtěla by, abych se vrátil, a tvrdí, že i s jejím synem je to zařízený. Řekla mu, že pokud tu nebudu já, abych se o ni staral, bude muset vážně uvažovat o tom, že se nastěhuje k němu. Předpokládám, že pro sedmapadesátiletýho bývalýho poldu je představa života s matkou nepřijatelná. Mohl bych od něj začít inkasovat velký prachy za péči o přestárlé členy jeho rodiny.

20.14 Večeřel jsem v jídelním stanu s Miren. Našli jsme si volnej stůl a věnovali se jen sami sobě. Předpokládám, že ani jejím rodičům to teď, když jsme příbuzní, už nevadí. A taky už pochopili, že tím dealerem drog jsem nebyl já, ale Randy.

Miren je z toho vývoje událostí ještě pořád na větvi. Řekla, že je to, jako by v románu *Pýcha a předsudek* Elizabeth Bennetová prošla celým tím martyriem s panem Darcym a nakonec na poslední stránce zjistila, že se jedná o jejího strýce.

Tu knihu jsem nečet, ale přitakal jsem, že chápu, co tím chce říct. Řekl jsem jí, že doufám, že mě nebude nenávidět za to, že jsem ji sexuálně zneužil.

Řekla, že se máme rádi a že nevidí důvod, proč se stydět za to, co se stalo. Dodala, že bychom se pravděpodobně brzy rozešli a už nikdy se nepotkali. Což se teď stát nemůže, protože „strejdové jsou na celý život“. Připustila, že Nerea je zklamaná, že ze sňatku nic nebude.

„Proč se tvoje sestra tak strašně snažila, abychom se my dva vzali?“

„Nerea se děsí toho, že se navzájem odcizíme. Nechce, abych šla studovat a našla si život mimo cirkus. Myslí si, že když budu vdaná a budu mít děti, že navždy zůstanu tady – s rodinou a s ní."

„Vím, jak se asi cítí," řekl jsem. „Já taky změny nemám rád. Je pro mě těžký si zvyknout na myšlenku, že jsi dcerou mýho brachy."

„Já vím, Jakeu. Je to šok. Neměla bych ti teď říkat Noele?"

„Jakea mám raději."

Miren se mi svěřila, že když ona a Nerea byly malý holky, měly strýčka Alfreda moc rády, ale v poslední době je děsil. Neustále je sledoval – copak člověk potřebuje dalšího rodiče? Navíc ji vždycky mátlo, proč tak slavnej, mezinárodně uznávanej klaun jezdí s tak obskurním cirkusem. Škoda, že jim rodiče nevysvětlili, jak je v tom Alfredo Nunez namočenej, ale na druhou stranu chápe, proč to neudělali.

Ráda by se o svém původu dozvěděla co nejvíc, a tak mě zpovídala o Twispech a Saundersových. Řekl jsem jí všechno, co jsem věděl, a snažil se Twispy vykreslit v co nejlepším světle. Například jsem jí řekl, že její dědeček z otcovy strany „je v penzi a žije v Los Angeles". Shodli jsem se na tom, že je to fakt škoda, že mezi Nickem a Reinou to nedopadlo. Miren to vidí tak, že Sheeni a Reina jsou jeho dvě největší životní lásky. A stejně nedostal žádnou z nich.

Nechápu, jak to holky vždycky tak poznají. Vždyť se s ním viděla poprvé teprve včera.

23.48 Po večerním představení jsme se s Nickem ještě chvíli bavili s Lurrietovými v jejich karavanu. Popíjeli jsme baskický víno (já dostal vodou naředěnej vinnej střik) a Nick si s panem Lurrietou vyměňovali příběhy z cirkusu a povídali si o společných známých z branže. Seděl sem vedle Miren a musel neustále myslet na to, že ji nesmím obejmout kolem ramen nebo ji vzít za ruku. I přes to víno jsme byli všichni trochu smutní, protože zatímco cirkus má namířeno do Nebrasky, my se Nickovým autem z půjčovny vracíme do Winnemuccy.

A když přišel čas na *dobrou noc*, bylo to ještě smutnější.

Zítra budu v psaní pokračovat. Teď mám příliš velkou depku.

SOBOTA, 24. ZÁŘÍ

Cirkus vyrazil přesně v sedm. Nick přišel chvilku po šestý a přinesl kávu a koblihy. Naházel jsem svý krámy do auta a pak jsme stáli ve zlatavým světle vycházejícího slunce a mluvili jen tak o ničem. Nerea a Miren mě vzaly pod paží a šli jsme vyvenčit mopse pana Barkera. Když nadešel čas loučení, naposled jsme se objali a dostal jsem pusu od všech Lurrietů (s výjimkou starého pána). Spousta slz, ani mně se nevyhnuly. Brácha byl tak vedle, že mu trvalo dvacet minut, než se dal dohromady, aby byl schopnej nastartovat a vydat se na cestu.

18.45 Dostali jsme se až do Salt Lake City. Nick nám v motelu pronajal dva oddělený pokoje, protože, jak říká, „dělá mu problém spát v pokoji s dalšími lidmi“. To vysvětluje, proč je mu už třicet a pořád je ještě svobodnej.

Můj brácha je pěknej pirát silnic. Zařadí se do levýho pruhu, rozjede to, jako by právě uprchl z lochu, a pak si to valí stabilní stočtyřicítkou. K vypůjčeným autům se chová drsně, protože „vždyť přece nejsou jeho“. V úseku mezi Buffalem a Casperem, kde moc aut nejezdilo, mě nechal řídit. Řekl mi, ať nepřekračuj u nejvyšší povolenou rychlost a „snažím se do ničeho nenarazit“. Řídit auto je větší vzrušo než hrát videohry. Nechápu, jak to dospěláky může unavit. Nick mi musel skoro vyrvat volant z ruky, když jsme odpoledne přijeli do míst s hustějším provozem.

Nick vzpomínal, že když mu bylo čtrnáct, řídil jednou během dopravní špičky obrovskýho linkolna s přívěsem z Oaklandu to Berkeley. Následky byly katastrofální. Těžko uvěřit, že můj brácha byl v minulosti takovej divoch. Doufám, že jsem nezdědil stejnej gen vystřízlivění.

Musím končit, jdeme s bráchou na večeři. Myslím, že si objednám obrovskej stejk a nechám ho to zacálovat.

22.18 V motelový televizi nic moc. Těšil jsem se na nějaký porno, ale o tom si budu muset jen nechat zdát. Oba jsme se shodli na tom, že čistější město jsme ještě neviděli – a to Nick sjezdil půlku světa. Naše servírka byla tak čistá a svěží, že vypadala, jako by ji právě

vybalili přímo z továrny. A taky úslužná. Například byla radostí bez sebe, že jsme tady a objednáváme si jídlo. Málem dostala orgazmus, když jsem jí sdělil, že chci stejk středně propečenej. Vyzařovalo z ní tolik nadšení, ale samotný jídlo bylo přinejlepším průměrný.

Při večeři jsem přiměl Nicka, aby se rozpovídal o tom, proč se to v Paříži vlastně tak zvrtlo. Řekl, že uběhlo příliš mnoho let a oba, jak on, tak Reina, se změnili. Jejich světy jsou dnes už příliš vzdálený. Navíc, její děti se cítily ohrožený a chtěly zpátky svýho skutečnýho tátu a ne nějakýho „americkýho krocana, kterej ani neumí česky“. Nick řekl, že Reina zdědila činžák v Paříži. A protože cestovat s cirkusem a s dětma začalo být pro ni příliš obtížný, chtěla se tam usadit a taky chtěla, aby Nick nechal žonglování a s barákem jí pomohl.

„Nevím, proč si představovala, že bych to měl chuť dělat. Myslela si, že by to bylo super, protože bychom mohli být pořád spolu. Ale když ráno vylezu z postele, chci se těšit i na něco jinýho než jen na opravu záchodu a vybírání nájemnýho od nespokojenejch nájemníků. Kromě toho já už v tom domě kdysi pracoval jako domovník, to když jsme tam bydleli spolu s Sheeni. Představa, že budu vynášet tytéž popelnice jako dřív, mě nechávala chladným. Myslím, že si Reina neuvědomila, že už dávno nejsem ten kluk na okraji společnosti. Že mám svou profesi a jsem v ní dobrej.“

Nick byl skeptickej i ohledně Paula Saunderse. Ani jemu se nepovede líp, ale říkal, že Sheenin bratr má oproti němu obrovskou výhodu, protože „Reinini papoušci ho přímo zbožňují. Jsou úplně bez sebe, když ho vidí. Reina to samozřejmě bere jako dobrý znamení.“

Pocit bezstarostnosti způsobil, že jsem otevřel nejcitlivější téma ze všech: Sheeni Saundersovou.

Brácha upil vína a neklidně se na lavici zavrtěl.

„Jo, bylo to zajímavý ji po tolika letech zase vidět. Dřív jsem si myslel, že s ní začíná a končí svět. Myslel jsem si, že je to ta nejinteligentnější a nejkrásnější holka na světě.“

„A teď?“

„Myslím, že tráví příliš mnoho času na slunku. Nevím, ale překvapilo mě, jak má teď drsnou pleť. Měla unavený oči. Ztratily jiskru.“

„A?“

„A co? To je asi tak všechno. Jsme si teď cizí. Akorát že máme ty společný děti.“

„Kdyby sis mohl vybrat, byl bys rád, kdybyste ještě byli manželé?“

„Těžko říct. Možná že ano – aspoň teoreticky. Ale necítil jsem to, když jsem vedle ní seděl v tý pařížský restauraci. Říkal jsem si, hele, vždyť já tu osobu vůbec neznám.“

Divný. Podle Veevy byl Nick na Sheeni závislej půlku svýho života, a přesto se teď od něj dozvídám, že mu připadá úplně cizí.

Nick odsunul talíř a zeptal se mě, jestli mezi mnou a Miren k něčemu došlo.

Vzhledem k tomu, že jsem čistokrevnej Twisp, tak jsem všechno popřel. Řekl jsem, že jsme jen přátelé a že Miren se o kluky nezajímá, protože chce jít na vysokou a studovat literaturu.

„Je v tom po svý matce,“ zhodnotil situaci Nick. „To Nerea je spíš do Twispů.“

Velice pronikavý názor. Můj brácha nakonec nebude taková mimóza, jak jsem si původně myslel.

NEDĚLE, 25. ZÁŘÍ

Jakmile jsme se vymotali ze Salt Lake City, Nick mě po zbytek cesty nechal řídit. Zřejmě mu vůbec nevadilo, že nemám řidičák a že včera jsem seděl za volantem poprvý v životě. Možná že v něm jiskřička mladistvýho rebela pořád ještě doutná. Skoro jsem způsobil nehodu na parkovišti, kde jsme se stavili na oběd. Jak jsem měl vědět, že ten stařešina vyjede přímo přede mnou? Rozklepaní devadesátiletí staříci můžou v tomhle státě klidně řídit, kdežto mně – mladíkovi v rozpuku všech sil – je právo na řidičák odepřeno. Není to postavený na hlavu?

Při obědě jsem se Nickovi zmínil o tom, že bych si možná nechal změnit jméno na Jake Twisp.

„Jake, jo?“ divil se. „Jako zdrobnělina Jacoba?“

„Ne, prostě jen Jake.“

„A co prostřední jméno? Většina lidí má ještě jedno jméno.“

„Nevím, Nicku. O tom jsem nikdy nepřemýšlel.“

„Co takhle Jake Sinatra Twisp? To zní hezky.“

Možná. Když je vám tak 103 roků. Řekl jsem mu, že prostřední jméno asi skipnu. Nick řekl, že jestli to myslím vážně, pak to dá svýmu právníkovi, aby všechny potřebný papíry zařídil. Řekl jsem mu, že teda jo.

Jake Twisp. Myslím, že to zní jako já. Aspoň na teď.

Babča byla nadšená, že nás vidí. Oba nás objala a furt dokola, že to až bylo trapný, se vracela k mý dobitý puse a rozviklanýmu zubu. Vypadala OK, ale přibrala pár kil. Wescotti k tomu mají tendenci, když jsou ve stresu. Doufám, že jsem jí moc starostí nezpůsobil.

Bábina pozvala Nicka, aby u nás přespal, ale on už byl celej nažhavenej jet zase dál. Vysvětloval, že chce auto vrátit v Renu a chytit nejbližší let do Las Vegas. Objal jsem ho na rozloučenou. Strčil mi do kapsy stodolarovou bankovku. Tak to máme dvě stě dolarů za dvě objetí. Jeho objímat se vyplatí mnohem víc než házet mince do jakýhokoli hracího automatu.

Tak jsem zase zpátky ve svý zasviněný ložnici. Přesto je tu – ve srovnání s mou předchozí celou – místa jako v paláci. Lehl jsem si do svý úzký postele a cítil, jak pod matrací zašustil igelit. Bez ohledu na všechen ten stres a traumata, kterých jsem si na svý cestě užil, jsem se tam ani jednou nepočural. I cucání prstu je už minulostí. Doufám, že tento pozitivní vývoj se nezmění.

Poldi mi už počítač vrátili, ale bez harddisku. Chvíli potrvá, než ho dám zase dohromady, takže na žádnej mail se dnes večer asi dívat nebudu.

Bábina objednala telefonicky pizzu a budeme se spolu koukat na video. Možná jí našiju pár flitrů na úbory, protože se jí hromadí objednávky. Říká, že moje nový jméno je OK. Nemůže říct, že by

byla nějak příliš nadšena tím předchozím. Ani Noelem, ani Wescottem.

PONDĚLÍ, 26. ZÁŘÍ

Ráno jsem strávil tři čtvrtě hodiny před kanceláří pana Tweedyho, nejbláznivějšího studijního poradce na střední škole. Jako obvykle, za celou dobu mě nikdo z kolemjdoucích neřekl ani ahoj. Prostě jsem nebyl.

Konečně mě pozval dovnitř. Prohlídl si mě svým typicky zamračeným pohledem od hlavy k patě.

„Takže zpátky, co, Wescotte? A já myslel, že tě v jižní Kalifornii zavřeli."

„Ne, to byl Carlyle Bogy."

„Copak jste spolu nebyli v jednom gangu?"

„To ani moc gang nebyl. A změnil jsem si jméno na Jake Twisp."

„Ó," ohrnul ret. „A odkdy?"

„Od té doby, co bratrův právník požádal soud o změnu mého jména."

„V počítači nebudu měnit nic až do té doby, dokud to nedostanu oficiálně."

To mě nepřekvapilo. Jak každej ví, Tweedy nesnáší studenty a snaží se jim znepříjemnit život, jak jen to jde. Před několik lety se po celé severní Nevadě proslavil tím, že během jednoho dne vyloučil čtyřicet sedm holek proto, že přišly do školy s holým břichem. Šílí z pohledu na pupík. Taky nesnáší neforemný gatě u kluků, akorát že jim je nemůže zakázat, protože mají všechny nevhodný partie víc než skrytý. Je známej tím, že zastavuje na chodbě kluky s těma nejneforemnějšíma kalhotama a ptá se jich, jestli právě shodili sto kilo.

Pan Tweedy se otočil k počítači a nechal si vyjet mý záznamy.

„Nějaké přání?" zeptal se.

Řekl jsem mu, že by nebylo špatný, kdyby přes školní rádio pouštěli do třídy hip hop, protože by to pomohlo studentům v koncentraci.

„A co takhle třídenní distanc za drzost?“

„Promiňte, pane Tweedy. Zřejmě jsem neporozuměl otázce.“

„Opakuji, máš nějaké *studijní* přání?“

„No, docela by mě zajímala španělština nebo maďarština.“

Měl jsem štěstí. Pan Tweedy řekl, že ve Španělštině I je volný místo. Pak mě ještě nacpal do nějakých předmětů podle toho, jak ho to napadlo, a podal mi vytištěnej rozvrh.

Poděkoval jsem a sdělil mu, že potřebuju být omluven ze zbytku dne, protože mám v 10.30 výslech u soudu pro mladistvé.

Pan Tweedy se usmál a řekl, že v tom případě možná budu muset být omluven na další dva až tři roky.

Soudkyně mi udělala dlouhou přednášku o strašných následcích, který mě neminou, pokud nepřestanu dělat problémy a budu se i nadále spolčovat s kriminálními živly do pouličních gangů. Řekla, že za to vděčím jen šťastný shodě okolností, že jsem se nedostal do ještě horších problémů a nečeká mě teď vězení jako mého spolužáka Carlyla Bogyho. Taky poznamenala, že je velmi špatným znamením, že moje tvář nese čerstvý stopy chuligánství. Konstatoval jsem, že mě hluboce mrzí všechna ta bolest a starosti, jež jsem přivodil svý rodině a studijnímu poradci. Tak jsem se rozhicoval, že jsem začal bulit a otírat si oči spodním okrajem košile. Příště si musím vzít kapesník. Prohlásila, že se zdá, že mě to opravdu mrzí, a že doufá, že si to vezmu k srdci a už nikdy nebudu muset takhle před ní stát. Dala mi šestiměsíční podmínku a padesát hodin veřejně prospěšných prací. Ve Winnemucce to většinou znamená, že vás vyvezou na mezistátní silnici a tam sbíráte odpadky. S tím mám naštěstí spoustu zkušeností.

Takže teď má Noel Wescott zápis v rejstříku a svýho kurátora. Ještě štěstí, že si brzy změním jméno.

ÚTERÝ, 27. ZÁŘÍ

Můj první den zpátky ve škole. Největším problémem chybějícího měsíce školy je skutečnost, že během tý doby se ve třídě vytvořily páry a zase se rozpadly a já už se o těchto vztazích třeba nikdy nedozvím. Je to, jako by člověk jel na měsíc stanovat do divočiny a nikdy se nedozvěděl, že umřel papež nebo že se rozvedl Brad Pitt.

Narazil jsem na Umu až pátou hodinu ve studovně. K mýmu překvapení si sedla hned vedle mě. I bez odhalenýho pupíku mi okamžitě začalo srdce bušit jako o závod.

„Ahoj, Noele," řekla.

„Ahoj, Umo. Změnil jsem si jméno."

„Doufám, že ne na Tobyho."

„Ne. Jsem teď Jake. Jake Twisp."

„Jake Twisp, jo? No to mi bude chvíli trvat, než si na to zvyknu. A co prázdniny?"

„Nebyl jsem na prázdninách. Utekl jsem z domu a prchal před zákonem."

„Vždyť je to jedno, Jakeu. Měl ses dobře?"

„Jo, docela. Divím se, že se se mnou bavíš, Umo."

„Tvoje kamarádka Stoney Holtová mi neustále posílala nevyžádané maily s popisem vývoje tvého hektického milostného života."

„Opravdu?"

„Jo. Zdá se, že ses měl co ohánět."

„Všechno ti můžu vysvětlit, Umo."

„Není důvod cokoli vysvětlovat. Naopak. Ulevilo se mi. Zdá se, že tvoje ego není až tak křehké a tvoje oddanost vůči mně tak spalující, jak jsem se původně obávala. A tudíž si nemusím dělat starosti s tím, že bych ti zničila život tím, že bych se s tebou stýkala.

„Mohla bys mi to přeložit?"

‚Zkrátka a dobře, mám tě pořád ještě ráda, Jakeu. A víš, co je zítra?"

„Nevím, co máš na mysli."

„Není náhodou *bingo*!? Mám se stavit v obvyklou dobu?“ Projela mnou mohutná křeč a docela mi paralyzovala jazyk. „Vypadáš, jako by ti bylo zle, Jakeu. A co se ti to stalo s obličejem?“

STŘEDA, 28. ZÁŘÍ

Uma dnes večer přišla o panenství se svým vytouženým partnerem: zkušeným mužem. Došlo k tomu – dvakrát – na mý úzký posteli za hudebního doprovodu Pickled Punks. Vstupu nebyl kladen velký odpor a Uma hlásí, že by ten experiment pravděpodobně vyžadoval opakování. Moje drahý kondomy od paní Dockweilerový se dokonale osvědčily a poskytovaly vyšší procento slasti najeden pohyb než babčiny zlevněnky. Opět důkaz toho, že být bohatej se vyplácí.

Ze všech holek, se kterýma jsem zatím spal, je Uma úřadující mistr světa. Všechno, co je s ní spojený, je mimořádně vzrušující a uspokojivé pro můj nervovej systém. Nemůžu se jí nabažit, i když se o to od nynějška budu maximálně snažit. Její nahý tělo přitulený k mýmu bylo skoro stejně pěkný jako samotnej akt. Vylíčil jsem jí událostmi nabitej měsíc a popsal, jak jsem přišel k novým neteřím. Ona mi zase popovídala, co zajímavýho se dělo v jejím životě. Nejdůležitější událostí je to, že teta Rosa je momentálně ve Washingtonu, kde prochází výcvikem, a bude z ní dobrovolnice mírových sborů. Vyzkoušela si přes seznamku pár chlapů a zjistila, že zřejmě ještě není na manželství připravena. Plánuje si odjezd do Latinský Ameriky, kde se bude věnovat katolickejm miminům. Pan Spurletti si na její místo najal hospodyni, která je přesvědčena, že náplní její práce je uklízet a vařit a nestarat se o to, zda Uma odchází z domu bez podprsenky…

Pro všechny starostlivý rodiče, který to zajímá, mohu konstatovat, že Uma dnes jednu měla, byla velmi atraktivní, ale dlouho jí nevydržela.

PÁTEK, 14. ŘÍJNA

Jsem na cestě do Las Vegas. Omlouvám se všem čtenářům blogu, že jsem všechny ty týdny musel nemilosrdně skipnout. Někdy je život prostě tak hektickej, že člověk nemá čas na dušezpytnou analýzu. Nyní mě čeká spousta hodin vnucený nečinnosti v poskakujícím autobusu, a tak jsem s sebou vzal svůj noťas za pět dolarů. Navíc jsem s sebou vzal taky Umu, která sedí vedle mě a čte si nějakýho dávno mrtvýho Rusa. Na obalu je motýl, ale Uma tvrdí, že to není o hmyzu.

Upřímně řečeno, její otec mě pěkně vyděsil, když souhlasil s tím, aby se mnou jela na výlet. Je to nepochopitelný, ale ten chlap mě zřejmě má docela rád. Dokonce – kdykoli k nim přijdu nebo mě zahlídne v kiosku kasina Silver Sluice – najde si čas na pár slov. Ano, Uma mi sehnala brigádu – k velkýmu rozladění tlustýho Marvina Tuelka.

Důvodem, proč jedeme do Vegas, je to, že budu svědkem na svatbě svýho bráchy Nicka. Chce mě na tu práci nejspíš proto, že ví, že mám zkušenosti ze svatební síně Dixie Belle. Přece si nepozve na tu práci nějakýho břídilskýho amatéra, když platí takový prachy za to, aby se nechal svázat na celej život.

Jak se dá přepokládat, naše konverzace v autobusu se dotkla mnoha intimních témat včetně sebevraždy. Uma můj plán jako optimální nevidí. Tvrdí, že všechna ta námaha s kopáním tunelu zvedne hladinu endorfinu tak, že člověk už není natolik depresivní, aby to chtěl skoncovat. Sakra, možná že má pravdu.

22.38 Odešel jsem z večírku dřív, abych si mohl připravit proslov. Bratr mi oznámil, že se ode mne očekává, že řeknu pár slov k zítřejšímu přípitku na slavnostním obědě. Mám to udělat i přesto, že jsem nezletilej a neměl bych se alkoholu ani dotknout.

Nick dnes uspořádal předsvatební večírek pro obě rodiny a nejbližší přátele. Přestože švédský stoly byly plný skvělých jídel, byl jsem trochu nervózní z toho, že vedle mě na gauči sedí v řadě Uma, Veeva i Miren. Slavnej herec Trent Preston nás vyfotil a pod obrázkem by klidně mohl stát popisek *Jake Twisp se všemi svými*

úlovky. Holky se snášejí a především si našly společnou kratochvíli – dělají si ze mě legraci.

To je poprvé, co se Veeva setkává se svýma novýma sestřenicema. Když tak sedí vedle sebe, musím říct, že jistou podobnost rozpoznávám. Řekl bych, že z hereček se nejvíc podobají Meg Ryanový. Všechny jsou vedle z mýho synovce Tylera, přestože Veeva je zvýhodněná v tom, že bydlí celej víkend v hotelu Normandie na stejným patře jako moje sestra Joan s rodinou. Miren a Nerea jsou ubytovaný v Nickově domě společně s náma. Uma má svou vlastní ložnici hned naproti mojí. Na chodbě naštěstí nejsou ani miny, ani ostnatej drát a já jsem vždycky ve tmě dobře viděl.

Brácha říkal, že uvažoval o tom, že pozve naši matku, ale pak se rozhodl, že není důvod kazit všem náladu. Vždyť nebyla ani na jeho první svatbě. Nemusím snad ani zdůrazňovat, že i náš otec o tu slávu přijde. Oba by se museli dát hodně do pořádku, pokud by chtěli být pozváni na jednu z mých svateb.

No, tak takhle ten proslov v životě nenapíšu. Co se tak sakra na takové svatbě říká? Předpokládám, že každej očekává nějakou narážku na blížící se svatební noc. Ale jak si s tím poradí nervózní patnáctiletej člověk?

SOBOTA, 15. ŘÍJNA

Brácha si to na poslední chvíli přece jen nerozmyslel. Oženil se dnes o půl druhé odpoledne s Adou Olsonovou v kapli kasina Normandie. Obřad vedl „kapitán“ Normandie v elegantní uniformě. Je to ten šedovlasej pán, kterej normálně dělá vrchního číšníka v hlavním salonu. Vysvěcení – stejně jako můj bývalej zaměstnavatel pan Dugan – si objednal poštou, takže všechno je naprosto legální.

Pak jsme se všichni přesunuli na dvě paluby soukromýho „Kapitánskýho salonku“, kde nás čekala okázalá recepce. Vedení Normandie vyskládalo na každej stůl stohy stříbrnejch dolarů, aby hosti měli čím krmit hrací automaty. Hodil jsem tam jeden, nic nevyhrál, tak jsem ten zbytek strčil do kapsy. Uma vyhrála 437

dolarů, což znovu dokazuje, že se vyplatí pohybovat se ve společnosti Twispů.

Ještě dobře, že mě babička v sedmý třídě přinutila chodit na ty taneční hodiny. Nick se totiž rozhodl pro živou (trochu mrtvou) kapelu. Musel jsem tančit se spoustou dam, včetně nevěsty, její matky z Connecticutu, své vlastní sestry a Violet Prestonový (Trentovy manželky), která byla opravdu hodně těhotná. Jak jsem očekával, můj synovec kolem mě celý odpoledne kroužil. Měl taky nejvíc partnerek na odvoz taxíkem. Kdyby mu jeho sportovní kariéra náhodou nevyšla, může se klidně živit jako gigolo.

Číšníci na baru naštěstí nekontrolovali občanky. Šampaňský teklo proudem a celkem dost z něj nateklo i do mě. Konečně jsem našel něco alkoholickýho, co chutná líp než původní hroznová šťáva.

Při tanci s Veevou jsem se dozvěděl, že její matka se příšerně naštvala, když její manžel požádal o rozvod. Všechno svádí na Veevu. Aby se svý dceři nějak pomstila, rozhodla se, že už to dál tajit nebude, a sdělila jí, že Paul Saunders není jejím skutečným otcem. Paní Saundersová byla nucena využít služeb spermabanky a k umělýmu oplodnění využila zdravých mršek jakéhosi Bruna Prestona, v tý době studenta USC. Všichni jsme se shodli na tom, že její „zpověď“ je mateřská lež, sprostá a naprosto nepodložená. Možná že mladej Bruno si tímto způsobem přivydělával prachy na pivo, ale každej, kdo má oči, vidí, že na tom díle je podepsanej Veevin taťka. Rodinná podobnost je příliš veliká, než aby připouštěla jakýkoli pochybnosti.

Veeva taky zjistila, že ten právník, kterýho Nick tenkrát v Ukiahu postřelil, byl její vlastní pobožnej dědeček. Takže Nick málem zabil svýho tchána! Ale zas to aspoň zůstalo v rodině. Veeva se teď bojí, že dědu klepne pepka, až mu vnučka oznámí zasnoubení s Tylerem Twispem.

Také jsem tancoval s Miren, která podotkla, že Uma je velmi krásná a zřejmě i velmi milá. Možná má pravdu, ale já mám pořád ještě v záloze Vrsulu Herczeghovou. Miren mi taky sdělila, že student Joe vydržel jen týden po mým odjezdu. Při utírání prachu v

kanceláři ho paní Patsatzisová chytla, jak se jí hrabe v sáčcích s hotovostí.

Lurrietovi zůstanou na cestách ještě měsíc a pak mají na zimu namířeno do Bilbaa. Na Vánoce jsou pozváni do Lyonu. Miren se na to těší, ale předpovídám, že se asi nevyhne napjatým momentům, protože všichni víme, jak matky umějí být divný. Miren slíbila, že mě bude pravidelně informovat e-mailem.

Hlavní chod byl aljašskej losos s humrovou omáčkou. Při jídle se Nick živě bavil s Nereou a Miren o životě u cirkusu. Řekl, že vážně uvažuje o tom, že by si koupil karavan a vydal by se s nima příští rok na cesty. Ada se velkoryse usmála, ale já jsem vycítil, že si v duchu říká: „Jedině přes mou mrtvolu."

Nejlepší proslov přednesl fascinující Trent Preston. Řekl, že je nadšen, že může být na Nickově svatbě, protože Nick osobně orchestroval jeho první svatbu a stejně tak hrál klíčovou roli v následném rozvodu. To vyvolalo mnohem větší výbuchy smíchu než ta moje chabá řeč, ale já taky nejsem uhlazená hvězda, která vydělává osmnáct milionů za film. Čím míň toho o svým pokusu řeknu, tím líp.

A pak byla další hudba, další tancování a další šampaňský. Vzpomínám si, jak přivezli velkej svatební dort a taky jak Nick žongloval s příborama. Ne, Uma nechytla svatební kytici. Ta se dostala k překvapený číšnici v námořnickým obleku s hlubokým výstřihem. Pak se mi to všechno zamlžilo. Ještě si vzpomínám, že jsem pak hodně času strávil blitím na pánských záchodech vyzdobených námořnickou tematikou. Byly to žaludeční potíže vyvolaný buďto nervovým vypětím z nepodařenýho přípitku nebo konzumací příliš velkýho množství šampaňskýho nebo to byl flashback po LSD.

NEDĚLE, 16. ŘÍJNA

A jedeme busem zpátky do Winnemuccy. Vzhledem k tomu, že můj bratr jede na svatební cestu až zítra, Ada mě dnes ráno přikurtovala

do zubařskýho křesla, že se mi podívá na ten rozviklanej zoubek. Myslím, že to pro ni není z profesionálního hlediska únosný, aby v rodině měla úsměv bílých špinavců. Vytáhla ho a dala mi tam tak dokonale falešnej, že se to ani nepozná. Zatímco jsem měl hubu ještě umrtvenou, spravila mi pár děr a vyčistila zubní kámen.

Zatímco pracovala, vyprávěla mi o tom, jak se setkala s mým bratrem. Všimla si ho v parašutistickým kurzu, protože to byl jedinej frekventant, kterej se nakonec neodvážil z letadla vyskočit. Přišlo jí to okouzlující a taky známka toho, že je to muž, který má obě nohy na zemi. Také ji přitahovala jeho dokonalá zubní hygiena. Ironií bylo, že Nick tento kurz navštěvoval proto, že jeho životní filozofií bylo heslo: „Jak začne být život nuda, zkuste něco nového."

Přestože je Ada profesionálka, neúčtovala mi ani cent. Dokonce nechtěla přijmout ani tringelt. Ale přinutila mě, abych jí na svý čestný slovo slíbil, že si budu odteď zuby pravidelně čistit nití. Musel jsem souhlasit, protože dáseň už pomalu přicházela k sobě, ale Ada mi pořád ještě šťouchala ostrýma nástrojema v hubě.

Kolem a kolem, jsem opravdu rád, že Nick si vzal mou radu k srdcí a oženil se s tou zubařkou.

Z Nickova domu jsme museli vypadnout před dvanáctou, protože v poledne měl přijít realitní agent a připravit dům pro zájemce o koupi. Brácha tvrdí, že chce dům prodat proto, aby si mohli s Adou pořídit něco společnýho. Veeva si ale myslí, že za prodejem je Adina nechuť bydlet v domě, kde to Nick dělal s Reinou. Možná má pravdu, ale ten dům budu mít ve vzpomínkách navždy spojenej s odstartováním svýho sexuálního života.

Nick nás všechny vzal ještě na oběd, po kterým následovalo další kolo objímání a smutnýho loučení (plus povinná stodolarovka do kapsy). Je to tvrdý mít najednou takovou rodinu a loučit se s ní. Rád bych s nima ještě chvíli pobyl. Já vím, že se ten pocit během doby obnosí, ale stejně…

Uma se dobře bavila a je ráda, že se s těma všema Twispama seznámila. Myslí si taky, že bysme měli trochu z těch vydělaných peněz použít na dárek pro novomanžele. Asi má pravdu, ale

nenapadá mě, co by tak mohli použít, co já bych nepotřeboval ještě víc než oni.

Cestování s Umou je úžasný. Miluju ji tak, že to skoro nemůžu vydržet. Asi není moc pravděpodobný, že spolu v budoucnu skončíme. Uma si myslí, že puberťácký lásky jsou jen tréninkem pro tu skutečnou lásku v dospělosti. Může to tak klidně být, ale jsou přece známý případy, kdy si lidé berou svý lásky ze střední školy a žijou pak šťastně až do smrti.

No, uvidíme, co se stane.

Už končím, vidím, že záchod v autobusu se právě uvolnil. Je třeba se tam jít podívat na můj novej úsměv.

Tak se uvidíme někde po cestě!

KNIHKUPECTVÍ NAKLADATELSTVÍ JOTA
EXLIBRIS
PALÁC FLORA, PRAHA - VINOHRADSKÁ TŘ.

C. D. Payne
Mládí v hajzlu

Z anglického rukopisu přeložila Tamara Váňová
Odpovědná redaktorka Martina Sendlerová
Ilustrace na obálce a grafická úprava obálky Jiří Mičkal
Grafická úprava textové části Boris Mysliveček
Počítačové zpracování Vladimír Ludva
Tisk a knihařské zpracování
Těšínské papírny, s. r. o., Český Těšín
Jako svou 693. publikaci vydalo
Nakladatelství JOTA, s. r. o.

Křenová 19, 602 00 Brno
Redakce: 537 014 208
Expedice: 537 014 214
Obchodní oddělení / fax: 537 014 203
e-mail; jota@jota.cz
www.jota.cz
V Brně roku 2006
Počet stran 256
Vydání první

ISBN 80-7217-453-3

C. D. Payne v Nevadě

Hlasy z lidu:

„Kopec srandy. Všechny díly jsem přečetl za osm dní a pak už jsem fakt musel jít spát."

„Super! Škoda, že to není jako povinná četba ve škole!"

„Nic tak zábavného jsem ještě nečetla."

„Cool kniga!"

„Neznám nikoho, komu by nezlepšila náladu!"

„Jednou sem ráno nevstal a začal to číst. Ve čtyry sem to dočetl a vylezl z postele!"

Winnemuccu považuje za svůj domov skoro osm tisíc buranů, zatímco populace New Yorku převyšuje osm milionů. Podle zákona pravděpodobnosti jsem měl víc než tisícinásobnou šanci žít v onom supervelkoměstě než hnít v týhle bohem zapomenutý díře. A bingo! Navzdory veškerý nepravděpodobnosti tady tvrdnu v obytným karavanu, kterej je ke všemu ještě zaparkovanej mimo území města, oblíkanej chodím v hadrech ze sekáče, nemám do čeho ani do koho píchnout, holka v dohledu žádná, není kam jít a mý veškerý jmění činí 4 doláče 35 centů. Zatímco můj urostlej bráchanec – nadšenej milovník čistýho vzduchu a namáhavých cyklistických tras – si to užívá v přelidněným a zasmogovaným L. A. To mi od života připadá jako očividná nespravedlnost.

9 788072 174539